

รายงานวิจัยฉบับสมบูรณ์

การศึกษาปัญหาการดำเนินงานของผู้ประกอบการ
อุตสาหกรรมน้ำยางขั้นในประเทศไทย

โดย อ.จาตุรงค์ พึ่งจักคี่ และคณะ

วันที่ 31 มีนาคม 2551

บทสรุปรายงานสำหรับผู้บริหาร

ชื่อโครงการ การศึกษาปัญหาการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมนํ้ายางชั้นใน
ประเทศไทย

ชื่อหัวหน้าโครงการ

ชื่อ – สกุล นายจตุรงค์ พึ่งจกกลี่

หน่วยงาน วิทยาลัยเทคนิคมาบตาพุด

ที่อยู่ 234 ถ.ราษฎร์บำรุง ต.ห้วยโป่ง อ.เมือง จ.ระยอง 21150

โทรศัพท์ 089-5367754 , 038-692657

นักศึกษาร่วมวิจัย

1. นายกัญญา โกรวยทอง
2. นายอภิสิทธิ์ ตรีศิริ
3. นายเดชา สีดาคุณ

ระยะเวลาดำเนินการ 9 เดือน ตั้งแต่วันที่ 1 กรกฎาคม 2550 ถึง วันที่ 31 มีนาคม 2551

ปัญหาที่ทำวิจัยและความสำคัญ

ยางธรรมชาติเป็นหนึ่งในสินค้าเกษตรอุตสาหกรรมที่สำคัญของไทย และไทยผลิตยางมากที่สุดในโลก คือ ประมาณปีละ 2.5 ล้านตัน คิดเป็นถึง 1 ใน 3 ของผลผลิตยางทั่วโลก ไทยมีอุตสาหกรรมต่อเนื่องเกี่ยวกับยางพารา เกิดขึ้นมากมาย เช่น โรงงานผลิตนํ้ายางชั้น ยางแท่ง ยางแผ่น ดุนมียางและยางรถยนต์ เป็นต้น ปัจจุบันไทยจึงสามารถส่งออกยางพาราได้เป็นอันดับหนึ่งของโลก

ในการดำเนินงานทางด้านธุรกิจของบริษัทต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นบริษัทที่มีขนาดเล็กหรือว่าบริษัทที่มีขนาดใหญ่กว่าจะประสบความสำเร็จได้จะต้องพบกับปัญหาในการดำเนินงานในด้านต่าง ๆ เช่น ปัญหาที่เกิดจากการดำเนินงาน ด้านการผลิต ด้านการเงิน ด้านการตลาด และด้านผลกระทบจากสภาพแวดล้อมภายนอก เป็นต้น จากสภาพปัญหาดังกล่าวผู้วิจัยจึงต้องการที่จะศึกษาปัญหาการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรม นํ้ายางชั้นในประเทศไทย ซึ่งเป็นผู้ที่ได้รับผลกระทบจากปัญหาดังกล่าวเนื่องจากเป็นผู้ผลิตและส่งออกนํ้ายางชั้น

ดังนั้นแนวคิดทางการศึกษาวิจัยในครั้งนี้ จะทำการศึกษาปัญหาที่เกิดจากการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรม นํ้ายางชั้น ในประเทศไทย ใน ด้านการผลิต ด้านการเงิน ด้านการตลาด และด้านผลกระทบจากสภาวะแวดล้อมภายนอก โดยเปรียบเทียบปัญหาที่เกิดขึ้นจำแนกตามขนาดของกิจการ รูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจ และระยะเวลาในการดำเนินงาน โดยผู้วิจัยจะทำการ ศึกษาถึงทฤษฎี ความรู้ และผลงานวิจัย ในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับแนวคิดทางด้านลักษณะของการประกอบการผลิต แนวคิดการ ดำเนินงานของอุตสาหกรรมและความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับอุตสาหกรรมนํ้ายางชั้น เพื่อนำมาเป็นส่วนประกอบในการทำวิจัย

วัตถุประสงค์

1. เพื่อศึกษาปัญหาที่เกิดจากการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมนํ้ายางขึ้นในประเทศไทยในด้านการผลิต ด้านการเงิน ด้านการตลาด และด้านผลกระทบจากสภาวะแวดล้อมภายนอก

2. เพื่อศึกษาเปรียบเทียบ ระหว่างลักษณะของผู้ประกอบการอุตสาหกรรม นํ้ายางขึ้น แบ่งตามขนาดของกิจการ รูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจ และระยะเวลาในการดำเนินงานกับปัญหาที่เกิดจากการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรม นํ้ายางขึ้น ในประเทศไทย ในด้านการผลิต ด้านการเงิน ด้านการตลาด และด้านผลกระทบจากสภาวะแวดล้อมภายนอก

ผลการดำเนินงาน

การศึกษาวิจัยในครั้งนี้ เป็นการศึกษาปัญหาที่เกิดจากการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมนํ้ายางขึ้นในประเทศไทย ในด้านการผลิต ด้านการเงิน ด้านการตลาด และด้านผลกระทบจากสภาวะแวดล้อมภายนอก โดยเปรียบเทียบปัญหาที่เกิดขึ้นจำแนกตามขนาดของกิจการ รูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจ และระยะเวลาในการดำเนินงาน โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เพื่อศึกษาปัญหาที่เกิดจากการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมนํ้ายางขึ้นในประเทศไทยในด้านการผลิต ด้านการเงิน ด้านการตลาด และด้านผลกระทบจากสภาวะแวดล้อมภายนอก 2) เพื่อศึกษา เปรียบเทียบ ระหว่างลักษณะของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมนํ้ายางขึ้นแบ่งตามขนาดของกิจการ รูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจ และระยะเวลาในการดำเนินงานกับปัญหาที่เกิดจากการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมนํ้ายางขึ้นในประเทศไทยในด้านการผลิต ด้านการเงิน ด้านการตลาด และด้านผลกระทบจากสภาวะแวดล้อมภายนอก ผู้วิจัยได้ทำการรวบรวมข้อมูลจากผู้ประกอบการอุตสาหกรรมนํ้ายางขึ้น 75 รายจากกลุ่มประชากรทั้งหมด 90 ราย เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือแบบสอบถาม และวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS สถิติที่ใช้ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ยเลขคณิต ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว การทดสอบสมมติฐานได้กำหนดระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

วัตถุประสงค์	ผลการวิเคราะห์ข้อมูล
1. เพื่อศึกษาปัญหาที่เกิดจากการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมนํ้ายางขึ้นในประเทศไทยในด้านการผลิต ด้านการเงิน ด้านการตลาด และด้านผลกระทบจากสภาวะแวดล้อมภายนอก	ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางนํ้ายางขึ้น มีระดับปัญหาอยู่ในระดับปัญหาลานกลาง โดยที่ปัญหาด้านผลกระทบจากสภาวะแวดล้อมภายนอก มีปัญหาอยู่ในระดับมาก ส่วนปัญหาด้านการผลิต และการตลาดมีปัญหาลอยู่ในระดับปานกลาง ส่วนปัญหาด้านการเงินอยู่ในระดับน้อย โดยมีปัญหาด้านผลกระทบจากสภาวะแวดล้อมภายนอกเป็นลำดับที่ 1 ปัญหาด้านการผลิตเป็นลำดับที่ 2 ปัญหาด้านการตลาดเป็นลำดับที่ 3 และปัญหาด้านการเงินเป็นลำดับที่ 4

วัตถุประสงค์	ผลการวิเคราะห์ข้อมูล
2. เพื่อศึกษา เปรียบเทียบ ระหว่างลักษณะของผู้ประกอบการอุตสาหกรรม นัายางขึ้น แบ่งตามขนาดของกิจการ รูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจ และระยะเวลาในการดำเนินงานกับปัญหาที่เกิดจากการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรม นัายางขึ้น ในประเทศไทย ในด้านการผลิต ด้านการเงิน ด้านการตลาด และด้านผลกระทบจากสภาวะแวดล้อมภายนอก	2.1 ขนาดของกิจการ 2.1.1 ขนาดของกิจการที่แตกต่างกันทำให้ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมมีปัญหาในการดำเนินงานด้านผลิตแตกต่างกัน 2.1.2 ขนาดของกิจการที่แตกต่างกันทำให้ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมมีปัญหาในการดำเนินงานด้านเงินไม่แตกต่างกัน 2.1.3 ขนาดของกิจการที่แตกต่างกันทำให้ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมมีปัญหาในการดำเนินงานด้านการตลาดไม่แตกต่างกัน 2.1.4 ขนาดของกิจการที่แตกต่างกันทำให้ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมมีปัญหาในการดำเนินงานด้านผลกระทบจากสภาวะแวดล้อมภายนอกแตกต่างกัน 2.2 รูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจ ไม่สามารถทดสอบสมมติฐานได้ เนื่องมาจากกลุ่มตัวอย่างคือ รูปแบบความเป็นเจ้าของคนเดียว สหกรณ์ นิคม และห้างหุ้นส่วนไม่สามารถเก็บข้อมูลได้ ซึ่งทำให้ไม่สามารถทดสอบสมมติฐานได้ 2.3 ระยะเวลาในการดำเนินงาน 2.3.1 ระยะเวลาในการดำเนินงานที่แตกต่างกันทำให้ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมนัายางขึ้นมีปัญหาในการดำเนินงานด้านการผลิตต่างกัน 2.3.2 ระยะเวลาในการดำเนินงานที่แตกต่างกันทำให้ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมนัายางขึ้นมีปัญหาในการดำเนินงานด้านการเงินแตกต่างกัน 2.3.3 ระยะเวลาในการดำเนินงานที่แตกต่างกันทำให้ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมนัายางขึ้นมีปัญหาในการดำเนินงานด้านการตลาดไม่แตกต่างกัน 2.3.4 ระยะเวลาในการดำเนินงานที่แตกต่างกันทำให้ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมนัายางขึ้นมีปัญหาในการดำเนินงานด้านผลกระทบจากสภาวะแวดล้อมภายนอกต่างกัน

ปัญหา อุปสรรค/ข้อค้นพบจากการสำรวจ และแนวทางแก้ไข

1. การรับรองเครื่องหมายคุณภาพของสถานประกอบการอุตสาหกรรมน้ำยางขึ้น พบว่า มีผู้ประกอบการอุตสาหกรรมน้ำยางขึ้นถึงร้อยละ 90.70 ที่ผ่านการรับรองคุณภาพ ISO กลุ่ม 9000 และมีเพียงร้อยละ 9.30 ที่ไม่ผ่านการรับรองคุณภาพใดเลย จากข้อมูลวิเคราะห์ได้ว่าผู้ประกอบการอุตสาหกรรมน้ำยางขึ้นของไทยส่วนใหญ่คำนึงถึงความสำคัญของมาตรฐานผลิตภัณฑ์หรือมาตรฐานกระบวนการผลิต ทำให้ผลิตภัณฑ์น้ำยางขึ้นที่ได้มีมาตรฐาน ทำให้ในด้านการตลาดผู้ประกอบการอุตสาหกรรมน้ำยางขึ้นประสบปัญหาด้านผลิตภัณฑ์ที่ไม่ได้คุณภาพอยู่ในระดับน้อย

แนวทางแก้ไข

ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมน้ำยางขึ้นจึงจำเป็นต้องดำเนินการเพื่อขอรับรองคุณภาพ ISO ทั้งนี้การได้รับการรับรองคุณภาพมาตรฐาน ISO จากหน่วยงานที่เป็นที่ยอมรับในระดับชาติ จะช่วยเพิ่มความมั่นใจแก่ผู้บริโภคว่าจะได้รับสินค้าและบริการที่ดีที่สุด ด้วยว่า ISO 9001:2000 เป็นมาตรฐานนานาชาติว่าด้วยระบบการจัดการคุณภาพ หรือ เป็น " ระบบการจัดการด้านคุณภาพที่ทั่วโลกให้การยอมรับ "

2. ปัญหาจากระยะเวลาในการดำเนินงาน อันได้แก่ ปัญหาในด้านการผลิต ปัญหาในด้านการเงิน ปัญหาในด้านการตลาด ปัญหาด้านผลกระทบจากสภาวะแวดล้อมภายนอก

แนวทางแก้ไข

ควรมีการจัดตั้งสมาคมหรือสถาบันเพื่อการวิจัยและพัฒนา หรือรัฐบาลควรให้การสนับสนุนในการจัดตั้งสถาบันการวิจัยและพัฒนาในด้านผลิตภัณฑ์ เทคโนโลยีการผลิต รวมถึงเทคโนโลยีในด้านอุปกรณ์ เครื่องมือและเครื่องจักร ที่เกี่ยวข้องกับยางพารา โดยแบ่งออกเป็นส่วนต่างๆ คือ

1. ส่วนอุตสาหกรรมขั้นกลาง คือ การแปรรูปยางหรือผลผลิตที่ได้จากเกษตรกรชาวสวนยางเป็นยางแผ่นรมควัน ยางเครฟ ยางแท่ง น้ำยางข้นหรือยางประเภทอื่น ๆ จะประกอบด้วยโรงงานผลิตน้ำยางข้น โรงงานผลิตยางแผ่นรมควัน โรงงานผลิตยางเครฟ และโรงงานผลิตยางแท่ง

2. ส่วนของอุตสาหกรรมขั้นปลาย คือ อุตสาหกรรมที่ใช้วัตถุดิบจากจากโรงงานขั้นกลางมาแปรรูปเป็นผลิตภัณฑ์ โดยผลผลิตของอุตสาหกรรมแปรรูปยางขั้นกลางก่อให้เกิดอุตสาหกรรมเกี่ยวเนื่องไปข้างหน้าโดยตรง

เหตุเพราะว่า

1. อุตสาหกรรมน้ำยางขึ้นของประเทศไทยนั้น ระยะเวลาในการดำเนินงานที่สั้นกว่าประเทศเพื่อนบ้านมาก อย่าง ประเทศมาเลเซีย อินโดนีเซีย ซึ่งเป็นคู่แข่งที่สำคัญของไทย คือมีระยะเวลาในการดำเนินงานมากกว่า 40 ปี ดังนั้นการสะสมประสบการณ์ ความชำนาญ ทางด้านเทคโนโลยี ย่อมมีมากกว่าผู้ประกอบการของไทยเป็นอย่างมาก จึงจำเป็นต้องเร่งสร้างเทคโนโลยีความรู้ใหม่ๆ ทางด้านผลิตภัณฑ์และเทคโนโลยีให้กับผู้ประกอบการของไทย

2. ปัญหาการดำเนินงานด้านผลกระทบจากสภาวะแวดล้อมภายนอก จากการที่ผู้ประกอบการขนาดกลางและขนาดย่อม ยังขาดความรู้และข่าวสารข้อมูลทางด้านเทคโนโลยีการจัดการ การตลาด มาตรฐานผลิตภัณฑ์และอื่น ๆ เพื่อใช้ในการพัฒนาผลิตภัณฑ์ การปรับปรุงคุณภาพผลิตภัณฑ์ และการปรับปรุงประสิทธิภาพการผลิต การจัดตั้งสถาบันวิจัยดังกล่าวเพื่อเผยแพร่ความรู้และข้อมูลข่าวสารที่จำเป็นแก่ผู้ประกอบการขนาดกลางและขนาดย่อม รวมถึงยังเป็นแหล่งข้อมูลให้สำหรับผู้ประกอบการที่มีความสนใจที่จะเข้ามาอุตสาหกรรมน้ำยางขึ้น

3. ปัญหาการดำเนินงานด้านการผลิต ปัญหาหลักๆ ที่ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมน้ำยางข้นประสบคือ ปัญหาหลักมาจากวัตถุดิบเป็นสำคัญ นั่นคือ วัตถุดิบมีความผันผวนไม่แน่นอนในแต่ละฤดูกาลทำให้บางช่วงมีผลผลิตมาก บางช่วงมีผลผลิตน้อย หรือไม่มีเลย จึงทำให้การจัดการวัตถุดิบทำได้ยาก ซึ่งในตรงจุดนี้จะแก้ปัญหาได้ค่อนข้างยากอันเนื่องมาจากเป็นวัตถุดิบตามฤดูกาล ซึ่งสิ่งที่ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมน้ำยางข้นทำได้คือ การเร่งผลิตในช่วงที่วัตถุดิบมีมากเพื่อผลิตเก็บเป็นสินค้าคงคลังไว้สำหรับขายในช่วงที่ไม่มีวัตถุดิบออกสู่ตลาด ดังนั้นสมาคมหรือสถาบันเพื่อการวิจัยและพัฒนาจะต้องทำการวิจัยและพัฒนาเทคโนโลยีหรือรูปแบบการจัดเก็บรักษาน้ำยางข้นที่ก่อให้เกิดต้นทุนต่ำที่สุดสำหรับผู้ประกอบการ

4. ปัญหาด้านการเงิน ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมน้ำยางข้น มีปัญหาด้านการจัดหาเงินทุนมากที่สุด อันเนื่องจากการเร่งผลิตในช่วงที่วัตถุดิบมีมากเพื่อผลิตเก็บเป็นสินค้าคงคลังไว้สำหรับขายในช่วงที่ไม่มีวัตถุดิบออกสู่ตลาด ซึ่งตรงจุดนี้อาจจะต้องมีการจัดตั้งกองทุนหรือรัฐให้การสนับสนุนในการเงินให้กับกลุ่มผู้ประกอบการอุตสาหกรรมน้ำยางข้น

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการวิจัยเกี่ยวกับปัญหาการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางตั้งแต่ต้นน้ำจนถึงปลายน้ำ นั่นคือตั้งแต่การผลิตยางพาราจนถึงอุตสาหกรรมต่อเนื่องที่ใช้ประโยชน์จากน้ำยางข้นและยางพารา ซึ่งจะช่วยเหลือตอนประเด็นปัญหาที่เกี่ยวข้องกับอุตสาหกรรมน้ำยางข้นให้สามารถแข่งขันในตลาดโลกได้
2. ควรมีการทำวิจัยอุตสาหกรรมยางสังเคราะห์ซึ่งเป็นสินค้าทดแทนยางธรรมชาติได้ เพื่อวิเคราะห์ปัญหาการดำเนินงานของอุตสาหกรรมคู่แข่ง ข้อมูลที่ได้สามารถนำไปวิเคราะห์เชื่อมโยงเพื่อใช้วางแผนกลยุทธ์อุตสาหกรรมน้ำยางข้นของไทยได้อย่างครบวงจรมากยิ่งขึ้น

บทคัดย่อ

การศึกษาวิจัยในครั้งนี้ เป็นการศึกษาปัญหาที่เกิดจากการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมนํ้ายางขึ้นในประเทศไทย ในด้านการผลิต ด้านการเงิน ด้านการตลาด และด้านผลกระทบจากสภาวะแวดล้อมภายนอก โดยเปรียบเทียบปัญหาที่เกิดขึ้นจำแนกตามขนาดของกิจการ รูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจ และระยะเวลาในการดำเนินงาน โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อ

1) เพื่อศึกษาปัญหาที่เกิดจากการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมนํ้ายางขึ้นในประเทศไทยในด้านการผลิต ด้านการเงิน ด้านการตลาด และด้านผลกระทบจากสภาวะแวดล้อมภายนอก

2) เพื่อศึกษา เปรียบเทียบ ระหว่างลักษณะของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมนํ้ายางขึ้นแบ่งตามขนาดของกิจการ รูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจ และระยะเวลาในการดำเนินงานกับปัญหาที่เกิดจากการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมนํ้ายางขึ้นในประเทศไทยในด้านการผลิต ด้านการเงิน ด้านการตลาด และด้านผลกระทบจากสภาวะแวดล้อมภายนอก ผู้วิจัยได้ทำการรวบรวมข้อมูลจากผู้ประกอบการอุตสาหกรรมนํ้ายางขึ้น 75 รายจากกลุ่มประชากรทั้งหมด 90 ราย เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือแบบสอบถาม และวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS สถิติที่ใช้ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ยเลขคณิต ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว การทดสอบสมมติฐานได้กำหนดระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

1. ระดับปัญหาการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมนํ้ายางขึ้น โดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง โดยลำดับของปัญหาในการดำเนินงานแต่ละด้าน เรียงจากปัญหามากที่สุดไปหาน้อยที่สุดคือ (1) สภาวะแวดล้อมภายนอก (2) ด้านการผลิต (3) ด้านการตลาด และ (4) ด้านการเงิน

2. เปรียบเทียบปัญหาการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งพบว่า ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมนํ้ายางขึ้น ที่มี ขนาดกิจการ และ ระยะเวลาการดำเนินงานที่แตกต่างกันมี ปัญหาในการดำเนินงานไม่แตกต่างกัน

ABSTRACT

This research had 2 main purposes. The first one was to study the level of concentrated latex manufacturers operating problem in Thailand of each component was as follows Production , Financial , Marketing and External Environment. The second one was to compare manufacturer background variables was as follows capital size , ownership pattern and operation time with the difference of operation problem was as follows Production , Financial , Marketing and External Environment. The data were collected from 75 concentrated latex manufacturers in Thailand using questionnaire technique. The data were analyzed by SPSS for windows program. Statistical tools were composed of percentage, arithmetic mean, standard deviation and one-way ANOVA. The hypotheses were tested at 0.05 level of significance.

Research results were as follows :

1) Concentrated latex manufacturers had moderate level of operation problem in the total. The rank order of operation problem components from the highest problem to the lowest one was as follows: (1) External Environment (2) Production (3) Marketing (4) Financial

2) Compare manufacturer background variables of concentrated latex manufacturing. The result are the different manufacturer's background variables : capital size and operation time were not significantly correlated with operation problem.

การศึกษาปัญหาการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมน้ำยางชั้นในประเทศไทย

1. ความสำคัญและความเป็นมาของการวิจัย

ยางธรรมชาติเป็นหนึ่งในสินค้าเกษตรอุตสาหกรรมที่สำคัญของไทย และไทยผลิตยางมากที่สุดในโลก คือ ประมาณปีละ 2.5 ล้านตัน คิดเป็นถึง 1 ใน 3 ของผลผลิตยางทั่วโลก ไทยมีอุตสาหกรรมต่อเนื่องเกี่ยวกับยางพารา เกิดขึ้นมากมาย เช่น โรงงานผลิตน้ำยางชั้น ยางแท่ง ยางแผ่น ถูมมือยางและยางรถยนต์ เป็นต้น ปัจจุบันไทยจึงสามารถส่งออกยางพาราได้เป็นอันดับหนึ่งของโลก

ในการดำเนินงานทางด้านธุรกิจของบริษัทต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นบริษัทที่มีขนาดเล็กหรือว่าบริษัทที่มีขนาดใหญ่กว่า จะประสบความสำเร็จได้จะต้องพบกับปัญหาในการดำเนินงานในด้านต่าง ๆ เช่น ปัญหาที่เกิดจากการดำเนินงาน ด้านการผลิต ด้านการเงิน ด้านการตลาด และด้านผลกระทบจากสภาพแวดล้อมภายนอก เป็นต้น จากสภาพปัญหาดังกล่าวผู้วิจัยจึงต้องการที่จะศึกษาปัญหาการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมน้ำยางชั้นในประเทศไทย ซึ่งเป็นผู้ที่ได้รับผลกระทบจากปัญหาดังกล่าวเนื่องจากเป็นผู้ผลิตและส่งออกน้ำยางชั้น

ดังนั้นแนวคิดทางการศึกษาวิจัยในครั้งนี้ จะทำการศึกษาปัญหาที่เกิดจากการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมน้ำยางชั้นในประเทศไทย ใน ด้านการผลิต ด้านการเงิน ด้านการตลาด และด้านผลกระทบจากสภาวะแวดล้อมภายนอก โดยเปรียบเทียบปัญหาที่เกิดขึ้นจำแนกตามขนาดของกิจการ รูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจ และระยะเวลาในการดำเนินงาน โดยผู้วิจัยจะทำการ ศึกษาถึงทฤษฎี ความรู้ และผลงานวิจัย ในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับแนวคิดทางด้านลักษณะของการประกอบการผลิต แนวคิดการ ดำเนินงานของอุตสาหกรรมและความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับอุตสาหกรรมน้ำยางชั้น เพื่อนำมาเป็นส่วนประกอบในการทำวิจัย

2. วัตถุประสงค์

1. เพื่อศึกษาปัญหาที่เกิดจากการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมน้ำยางชั้น ในประเทศไทย ในด้านการผลิต ด้านการเงิน ด้านการตลาด และด้านผลกระทบจากสภาวะแวดล้อมภายนอก

2. เพื่อศึกษาเปรียบเทียบ ระหว่างลักษณะของผู้ประกอบการอุตสาหกรรม น้ำยางชั้น แบ่งตามขนาดของกิจการ รูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจ และระยะเวลาในการดำเนินงานกับปัญหาที่เกิดจากการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรม น้ำยางชั้น ในประเทศไทย ในด้านการผลิต ด้านการเงิน ด้านการตลาด และด้านผลกระทบจากสภาวะแวดล้อมภายนอก

3. ทฤษฎี แนวคิดในการวิจัย และผลงานที่เกี่ยวข้อง

ในส่วนของการวิจัยในครั้งนี้ เป็นการศึกษาเกี่ยวกับปัญหาการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมน้ำยางชั้นในประเทศไทย เป็นเรื่องที่มีแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องอยู่พอสมควร ซึ่งผู้วิจัยได้ศึกษาและค้นคว้า ทฤษฎี ความรู้ และผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้องมาเป็นกรอบในการศึกษาดังนี้

3.1 แนวคิดทางด้านลักษณะของการประกอบการผลิต

ลักษณะของผู้ประกอบการผลิตที่ประกอบไปด้วยขนาดของเงินลงทุนที่ใช้ในการแบ่งขนาดของอุตสาหกรรม รูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจ และประสบการณ์หรือระยะเวลาในการดำเนินงานต่างก็ส่งผลต่อความเจริญก้าวหน้า หรือมีปัญหาและอุปสรรคในการดำเนินงานและการบริหารธุรกิจแตกต่างกันจึงจำเป็นต้องทำความเข้าใจในลักษณะของอุตสาหกรรมนั้นดังนี้

3.1.1 ขนาดของกิจการ

การจำแนกขนาดของอุตสาหกรรมที่นิยมใช้กัน จะอาศัยเกณฑ์วัดที่สำคัญ 4 ประการคือ ขนาดการจ้างงาน สินทรัพย์ถาวร ทุนจดทะเบียนและยอดขายซึ่งในบางประเทศจะใช้เกณฑ์ใดเกณฑ์หนึ่งเป็นเครื่องวัดเพียงเกณฑ์เดียว และบางประเทศอาจจะใช้ประกอบกันหลาย ๆ เกณฑ์ก็มี

ต่อมาเมื่อมีการตั้งสำนักงานเงินกู้เพื่อส่งเสริมอุตสาหกรรมขนาดเล็กขึ้นในกรมส่งเสริมอุตสาหกรรมเมื่อ พ.ศ.2507 (ต่อมาได้เปลี่ยนชื่อเป็นสำนักงานธุรกิจอุตสาหกรรมขนาดย่อมในปัจจุบัน) จึงมีการกำหนดความหมายของ อุตสาหกรรมขนาดย่อมไว้แตกต่างไปจากเดิม คือถือเอาเงินลงทุนเป็นเกณฑ์ โดยกำหนดว่าหมายถึงกิจการ อุตสาหกรรมประเภทโรงงาน ประเภทบริษัทหรือประเภทอุตสาหกรรมในครอบครัว ที่มีทุนจดทะเบียนหรือลงทุน ในสินทรัพย์ถาวรไม่เกิน 2 ล้านบาทเป็นเกณฑ์ในการจำแนก

อย่างไรก็ตามในการศึกษาอุตสาหกรรมขนาดกลางและขนาดย่อมที่จัดทำขึ้นภายในประเทศในช่วงที่ผ่านมา นิยมใช้เกณฑ์การจ้างงานเป็นเกณฑ์สำคัญที่ใช้ในการจำแนกประเภทของอุตสาหกรรมโดยแบ่งออก ได้ดังนี้ อุตสาหกรรมในครัวเรือน จ้างงาน 1-9 คน , อุตสาหกรรมขนาดย่อม จ้างงาน 10-49 คน , อุตสาหกรรมขนาดกลาง จ้างงาน 50-100 คน , อุตสาหกรรมขนาดใหญ่ จ้างงาน 200 คนขึ้นไป

จนถึงปีพ.ศ. 2534 กรมส่งเสริมอุตสาหกรรมจึงได้นำเกณฑ์การจำแนกประเภทอุตสาหกรรมแบบ 2 เกณฑ์ มาใช้คือ พิจารณาร่วมกันระหว่างการจ้างงานและมูลค่าสินทรัพย์ถาวร แต่ในเวลาเดียวกันนั้นหน่วยงานอื่นของภาครัฐ กลับมีการใช้เกณฑ์ในการจำแนกที่แตกต่างกันออกไป ดังตารางที่ 2.2

ตารางที่ 3.1 แสดงการวัดขนาดของธุรกิจอุตสาหกรรม ของแต่ละหน่วยงานจำแนกตามเครื่องชี้เกณฑ์การจ้างงาน และสินทรัพย์ถาวร

หน่วยงาน/ขนาดอุตสาหกรรม	การจ้างงาน	สินทรัพย์ถาวร
กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม		
- ขนาดย่อม	ไม่เกิน 50	ไม่เกิน 20
- ขนาดกลาง	51-200	21-100
- ขนาดใหญ่	มากกว่า 200	มากกว่า 100
บริษัทเงินทุนอุตสาหกรรมขนาดย่อม		
- ขนาดย่อม		ไม่เกิน 50
ธนาคารแห่งประเทศไทย		
- ขนาดย่อม		ไม่เกิน 50
บริษัทเงินทุนอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย (IFCT)		
- ขนาดย่อม/ขนาดใหญ่		- ไม่เกิน 100
- ขนาดกลาง/ขนาดใหญ่		- เกิน 100

สำหรับคำจำกัดความของขนาดอุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้องกับทรัพย์สินการลงทุนจากการประชุมและสัมมนา ระดับนานาชาติ เรื่อง “การดำเนินงานในอุตสาหกรรมขนาดกลางและขนาดย่อม ” ที่ประเทศญี่ปุ่น ทั้งในภาคการผลิต ภาคการค้าและภาคการบริการในปี 2542 จึงมีคำจำกัดความใหม่ (Khamanarong.S, 2000:35) ดังนี้

ภาคการผลิต

อุตสาหกรรมขนาดใหญ่ หมายถึง อุตสาหกรรมที่มีมูลค่าทรัพย์สินการลงทุน เกิน 200 ล้านบาทหรือ มีการจ้างงานเกิน 200 คนขึ้นไป

อุตสาหกรรมขนาดกลาง หมายถึง อุตสาหกรรมที่มีมูลค่าทรัพย์สินการลงทุน 51 - 200 ล้านบาทหรือ มีการจ้างงาน 51 - 200 คน

อุตสาหกรรมขนาดย่อม หมายถึง อุตสาหกรรมที่มีมูลค่าทรัพย์สินการลงทุนไม่เกิน 50 ล้านบาทหรือ มีการจ้างงานไม่เกิน 50 คน

ภาคการบริการ

อุตสาหกรรมขนาดใหญ่ หมายถึง อุตสาหกรรมที่มีมูลค่าทรัพย์สินการลงทุนเกิน 200 ล้านบาทหรือมีการจ้างงานเกิน 200 คนขึ้นไป

อุตสาหกรรมขนาดกลาง หมายถึง อุตสาหกรรมที่มีมูลค่าทรัพย์สินการลงทุน 51 - 200 ล้านบาทหรือมีการจ้างงาน 51 - 200 คน

อุตสาหกรรมขนาดย่อม หมายถึง อุตสาหกรรมที่มีมูลค่าทรัพย์สินการลงทุนไม่เกิน 50 ล้านบาทหรือมีการจ้างงานไม่เกิน 50 คน

3.1.2 รูปแบบความเป็นเจ้าของ

คณาจารย์โปรแกรมบริหารธุรกิจ (2541 : 27-65) ในการประกอบธุรกิจผู้ประกอบการ (Entrepreneur) ซึ่งเป็นผู้ก่อตั้งธุรกิจนั้นอาจพิจารณาเลือกรูปแบบของการดำเนินธุรกิจได้หลายรูปแบบ ดังนั้น ผู้ประกอบการทุก ๆ คน ควรเลือกตอบปัญหาที่สำคัญๆ ให้ได้เสียก่อน คือ

1. จะเลือกรูปแบบของธุรกิจ รูปแบบใดที่เหมาะสมที่สุด
2. แต่ละรูปแบบของธุรกิจ มีลักษณะสำคัญอย่างไร มีข้อดีและข้อเสียอย่างไร

ดังนั้นในการดำเนินธุรกิจให้ประสบความสำเร็จ ปัจจัยหนึ่งที่มีความสำคัญก็คือ การพิจารณาตัดสินใจเลือกรูปแบบของธุรกิจได้อย่างเหมาะสมและถูกต้องตามกฎหมาย รูปแบบของธุรกิจ แยกพิจารณาออกได้เป็น 5 ประเภทใหญ่ ๆ ด้วยกันคือ

3.1.2.1 กิจการเจ้าของคนเดียว (Sole or Single Proprietorship)

กิจการเจ้าของคนเดียว คือ ธุรกิจที่บุคคลคนเดียวเป็นเจ้าของและดำเนินงานเพื่อหวังผลกำไร การประกอบธุรกิจรูปแบบนี้จัดตั้งได้ง่าย ผู้เป็นเจ้าของธุรกิจจะรับภาระในความเสี่ยงทั้งหมด เช่น ความรับผิดชอบในหนี้สินและผลขาดทุนจากการดำเนินงาน แต่ในกรณีที่กิจการมีผลกำไร ผู้ประกอบการก็จะได้รับผลกำไรแต่เพียงผู้เดียว

3.1.2.2 ห้างหุ้นส่วน (Partnership)

ห้างหุ้นส่วน คือ การประกอบการที่มีบุคคลตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป ซึ่งเรียกว่า “ผู้เป็นหุ้นส่วน” ได้ตกลงนำเงินสินทรัพย์หรือแรงงานมารวมทุนเข้าหุ้นเพื่อดำเนินกิจการร่วมกันเพื่อวัตถุประสงค์นำผลกำไรที่ทำได้มาแบ่งกัน ห้างหุ้นส่วนแบ่งออกได้เป็น 2 ประเภท คือ

1. ห้างหุ้นส่วนสามัญ (General Partnership)
2. ห้างหุ้นส่วนจำกัด (Limited Partnership)

3.2.2.3 บริษัทจำกัด (Corporation)

บริษัทจำกัด คือ การประกอบการที่จัดตั้งขึ้นมาโดยมีวัตถุประสงค์หากำไรเพื่อมาแบ่งกันโดยแบ่งทุนออกเป็นหุ้นมีมูลค่าหุ้นละเท่า ๆ กัน มีผู้ถือหุ้นตั้งแต่ 7 คน แต่ไม่ถึง 100 คน ผู้ถือหุ้นแต่ละคนมีความรับผิดชอบเพียงจำนวนเงินที่ยังส่งใช้ไม่ครบมูลค่าของหุ้นที่ตนถือ บริษัทจำกัดแบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ บริษัทเอกชน จำกัด และ บริษัทมหาชน จำกัด

3.1.2.4 สหกรณ์ (Cooperative)

สหกรณ์เป็นรูปแบบของธุรกิจ ซึ่งสมาชิกของสหกรณ์เป็นทั้งเจ้าของและเป็นผู้ปฏิบัติงาน แล้วนำผลกำไรที่ได้จากการดำเนินงานมาแบ่งปันให้กับสมาชิก สหกรณ์แบ่งออกเป็น 2 ชนิด คือ สหกรณ์จำกัด และ สหกรณ์ไม่จำกัด

3.1.2.5 รัฐวิสาหกิจ (State Enterprise)

รัฐวิสาหกิจ หมายถึง องค์การของรัฐบาลหรือหน่วยงานของรัฐบาลหรือบริษัท ห้างหุ้นส่วนนิติบุคคล ที่ส่วนราชการของรัฐบาลหรือหน่วยงานของรัฐบาลมีทุนรวมอยู่ด้วยเกินร้อยละห้าสิบมีการบริหารงานอยู่ระหว่างระบบราชการและระบบธุรกิจ

3.1.3 ระยะเวลาในการดำเนินการ

วรรณกร แสงมณี (2544:11-17) ได้อธิบายถึงหัวข้อนี้ไว้ว่า ในขณะที่กิจการได้มีความเจริญเติบโตก้าวหน้าผ่านขั้นตอนต่าง ๆ ของการพัฒนาการนั้นในแต่ละขั้นตอนของการพัฒนาการดังกล่าว ต่างก็จะมีปฏิวัติอย่างใดอย่างหนึ่งภายในของตนเอง ขั้นตอนการพิจารณาการเจริญเติบโตของวงจรชีวิตขององค์การ (Stages of Life Cycle Development) มีอยู่ประมาณ 5 ขั้นตอน ซึ่งแต่ละขั้นตอนที่องค์การได้เข้าไปอยู่ในช่วงเวลาดังกล่าวย่อมหมายถึงการเข้าไปสู่ขั้นตอนใหม่ของวงจรชีวิตขององค์การ อันมีความหมายถึงการปรับตัวให้เข้ากับสิ่งใหม่ทั้งจากภายในและสิ่งแวดล้อมภายนอกที่องค์การเกี่ยวข้อง ขั้นตอนต่าง ๆ ดังกล่าวมีดังต่อไปนี้

3.1.3.1 ขั้นตอนการเป็นผู้ประกอบการ (Entrepreneurial Stage)

เมื่อองค์การกำเนิดขึ้นนั้น ผู้ก่อตั้งและผู้บริหารองค์การมีความมุ่งหมายเป็นพิเศษในเรื่องความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ผลิตภัณฑ์และการคืนทุนเพื่อการดำรงอยู่ให้ได้ในตลาดผู้ประกอบการจะอุทิศพลังกายพลังใจทั้งหมดให้กับกิจกรรมการผลิต และการตลาดของผลิตภัณฑ์ การบริหารควบคุมมักขึ้นอยู่กับผู้ที่เป็นเจ้าของกิจการความเจริญเติบโตขององค์การจะเป็นผลมาจากที่องค์การสามารถค้นคว้าหาสิ่งใหม่ให้กับผลิตภัณฑ์หรือการให้บริการที่องค์การจะเสนอกับตลาดหรือลูกค้าได้

3.1.3.2 ขั้นตอนการรวมกำลัง (Collectivity Stage)

เมื่อองค์การสามารถมีผู้นำที่มีความสามารถในการนำพาองค์การเจริญเติบโตได้ในแวดวงของธุรกิจนั้น ๆ แล้ว ขั้นตอนต่อไปก็คือการที่องค์การเริ่มกิจกรรมงานมากขึ้น ดังนั้นจึงจำเป็นต้องทำการจัดแผนงานพร้อมกับการจัดระดับขั้นการบังคับบัญชาพนักงานขององค์การมีความกระตือรือร้นในการทำงานและพร้อมใจในการนำมาซึ่งเป้าหมายขององค์การ และแสดงออกถึงความผูกพันที่มีต่อองค์การสูงมาก ความสัมพันธ์ระหว่างกันภายในองค์การเป็นการเสริมสร้างบรรยากาศของการอยู่ร่วมกันเป็นครอบครัวและการร่วมแรงร่วมใจของสมาชิก ซึ่งทำให้มีการพัฒนารูปแบบของมนุษย์สัมพันธ์ต่าง ๆ เข้ามาใช้ภายในองค์การมากขึ้นด้วย

3.1.3.3 ขั้นตอนของการจัดระบบเป็นทางการและการควบคุม (Formalization and Control Stage)

ขั้นตอนนี้อีกองค์การสามารถตั้งหลักได้แล้วและกำลังใช้ระบบเพื่อสร้างกฎระเบียบกระบวนการและการควบคุมให้มีขั้นตอนที่สมบูรณ์แบบ ทั้งนี้เพื่อให้มีประสิทธิภาพในการดำเนินการ ซึ่งกฎและระเบียบรวมทั้งแนวทางต่าง ๆ ที่กำหนดก็เพื่อการธำรงรักษาสິงต่าง ๆ ให้คงไว้ภายในองค์การ รูปแบบการบริหารในช่วงเวลานี้เป็นการมุ่งเน้นกระบวนการวิธีการทำงาน และการมุ่งเป้าหมายผลงาน

3.1.3.4 ขั้นตอนของโครงสร้างที่ขยายตัว (Elaboration of Structure Stage)

ขั้นตอนนี้ในช่วงของการเจริญเติบโตอย่างเต็มที่ ขนาดขององค์การมักจะมีขนาดใหญ่ และระบบการบริหารงานมีลักษณะของการเป็นระบบราชการหรือเจ้าขุนมูลนายอย่างเต็มตัว องค์การเต็มไปด้วยระบบการควบคุมที่แน่นอนและเข้มงวด มีการใช้กฎเกณฑ์และระเบียบการต่าง ๆ อย่างมาก ผู้บริหารองค์การมีความพยายามที่จะพัฒนาการทำงานเป็นทีม ทั้งนี้เพื่อป้องกันมิให้องค์การเป็นระบบราชการมากเกินไปกว่านี้ สิ่งที่สำคัญมากและผู้บริหารมักพยายามรณรงค์ให้คนภายในองค์การตระหนักถึงความสำคัญก็คือสถานะและความมีชีวิตชีวาขององค์การ ซึ่งผู้บริหารขององค์การมักนำมากล่าวอ้างถึงถึง เพื่อทำการรณรงค์พร้อมกันไปกับการปลุกจิตสำนึกถึงความยิ่งใหญ่ขององค์การ โดยมีการเน้นถึงสัญลักษณ์ เครื่องหมาย หรือสิ่งแสดงแทนความเป็นองค์การ เพื่อให้พนักงานทั้งหลายเกิดความสำนึกที่จะทุ่มเทความพยายามในการทำงานให้องค์การอยู่เสมอ

3.1.3.5 การถดถอยขององค์การ (Decline)

การที่องค์การจะมีสภาพของการถดถอยหรือเข้าสู่ขั้นตอนของการเสื่อมถอย (Decline Stage) ได้นั้นโดยมากแล้วเหตุผลสำคัญหลายประการ เช่น การที่องค์การไม่สามารถปรับตัวรับมือให้เข้ากันได้กับสิ่งแวดล้อมที่เข้ามากระทบกับองค์การเช่นการที่ความต้องการหรือรสนิยมในการบริโภคของลูกค้าเปลี่ยนแปลงไปจากผลิตภัณฑ์เดิมขององค์การไปสู่ผลิตภัณฑ์หรือรสนิยมรูปแบบอื่นแทน แม้ว่าผู้บริหารจะพยายามหากลยุทธ์แก้ไขต่าง ๆ ก็ไม่สามารถ

สู่สถานการณ์เดิมกลับคืนมาได้ สิ่งเหล่านี้ล้วนเป็นผลพวงร่วมกันและสะสมความเสียหายต่อเนื่องจนทำให้องค์การเสื่อมถอยได้ในที่สุด

3.2 แนวคิดการดำเนินงานของอุตสาหกรรม

3.2.1 แนวคิดทางด้านการผลิต

การบริหารการผลิตเป็นงานที่ประสานและควบคุมกิจกรรมต่าง ๆ ทั้งหมดที่จะทำให้เกิดผลผลิต การบริหารการผลิตจะเริ่มขึ้นก่อนที่จะมีการผลิต การจัดการการผลิตที่มีประสิทธิภาพ ต้องสามารถประสานคน เงิน เครื่องจักร วัสดุอุปกรณ์ต่าง ๆ เข้ากันได้อย่างประหยัด เพื่อให้เกิดผลผลิตที่ตลาดต้องการ (คณาจารย์โปรแกรมบริหารธุรกิจ .2541 : 112-127)

องค์ประกอบที่สำคัญของการบริหารการผลิต ได้แก่

3.2.1.1 การวางแผนการผลิต

วินิจ วิธยางกูร .(2523 : 129-142) กล่าวว่าไว้ในงานใด ๆ ก็ตามการวางแผนและการควบคุมเป็นสิ่งสำคัญเพราะเมื่อมีการวางแผนและควบคุมแล้ว ก็เป็นที่เชื่อได้แน่นอนว่างานนั้นจะต้องสำเร็จตามเวลาที่กำหนดไว้ วัตถุประสงค์ของการวางแผนก็เพื่อจะเป็นที่มั่นใจได้ว่าสินค้าจะต้องผลิตเสร็จและส่งมอบให้ลูกค้าได้ทันเวลา ฉะนั้นกิจกรรมทุกอย่างที่เกี่ยวข้องกับการผลิตจะต้องมีการวางแผนร่วมมือกันทำงาน และจะต้องมีการควบคุมเพื่อให้บรรลุถึงเป้าหมายที่ต้องการ การวางแผนการผลิตโดยทั่วไปแบ่งได้ออกเป็น 2 ประเภท คือ

1. กิจกรรมก่อนการผลิต (Preproduction Activities) คือกิจกรรมต่าง ๆ ที่จะต้องกระทำหรือวางแผนไว้ก่อนการผลิตจะเริ่มขึ้น ทั้งนี้โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้เป็นที่แน่ใจได้ว่าทรัพยากรต่าง ๆ ที่จำเป็นมีอยู่ในช่วงเวลา

1.1 การอนุมัติและการทำตารางการผลิต (Authorization and Master scheduling) ปริมาณการผลิตที่แน่นอนในแต่ละงวดจะต้องได้รับการอนุมัติจากฝ่ายบริหาร เมื่อปริมาณการผลิตที่แน่นอนได้รับการอนุมัติแล้วก็จะต้องทำตารางการผลิตเพื่อแสดงให้เห็นว่าผลิตภัณฑ์ใดจะเริ่มทำการผลิตเมื่อใด

1.2 ความเห็นของวิศวกร (Engineering release) วิศวกรจะต้องตรวจสอบว่าลักษณะเฉพาะของผลิตภัณฑ์เป็นอย่างไร กรรมวิธีการผลิต ปัญหาและอุปสรรคที่คาดว่าจะเกิดขึ้น ขั้นตอนของการตรวจสอบและอื่น ๆ เมื่อทุกอย่างเรียบร้อยแล้ววิศวกรก็จะอนุมัติให้เริ่มดำเนินการขั้นต่อไปได้

1.3 การวิเคราะห์ผลิตภัณฑ์และการทำใบสั่งซื้อ (Break-down and Ordering) ในขั้นนี้พัสดุที่จำเป็นต้องเริ่มสั่งซื้อขึ้น ส่วนบางส่วนจะต้องทำการวิเคราะห์ว่าจะผลิตเอง หรือซื้อจากบุคคลภายนอก

1.4 การจัดหา (Procurement Cycle) ในขั้นนี้ฝ่ายจัดซื้อที่เกี่ยวข้องจะเริ่มทำการสั่งซื้อวัตถุดิบและชิ้นส่วน กำหนดวันส่งมอบ ในขณะที่ยังไม่ได้รับพัสดุที่สั่งซื้อ ต้องมีการติดตามทวงถามเพื่อจะได้จัดการแก้ไขถ้ามีอุปสรรคเกี่ยวกับความล่าช้าในการส่งมอบพัสดุ

1.5 บริการอื่น ๆ ในโรงงาน (In-Plant Service) งานหรือหน้าที่อื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง จะต้องพร้อมที่จะสนับสนุนการผลิต เช่น การกำหนดเวลามาตรฐานในการทำงาน การเตรียมเครื่องจักร เครื่องมือ และอื่น ๆ เพื่อให้พร้อมที่จะให้บริการได้ทันที

1.6 การตรวจรับและตรวจสอบคุณภาพ (Receiving and Inspection) เมื่อพัสดุหรือชิ้นส่วนที่สั่งซื้อมาถึง ก็จะต้องมีการตรวจรับว่าถูกต้องทั้งปริมาณและคุณภาพหรือไม่

1.7 การรวบรวมพัสดุ (Accumulation of Materials) พักหรือชิ้นส่วนที่จะต้องมีการเก็บรักษาไว้อย่างดีตรวจรับพัสดุเพื่อดูปริมาณคงเหลือ เพื่อให้แน่ใจได้ว่าทุกอย่างมีพร้อม โดยปกติจะต้องมีการตรวจเช็คก่อนส่งเข้ากระบวนการผลิตในช่วงเวลาที่เหมาะสม

2. กิจกรรมการผลิต (Production Activities) คือกิจกรรม ต่าง ๆ ที่จะต้องกระทำเพื่อให้ทรัพยากรที่จำเป็นถูกแปรสภาพให้เป็นสินค้าหรือบริการเพื่อการบริโภคและอุปโภค

การวางแผนการผลิตที่มีประสิทธิภาพจะช่วยให้การผลิตดำเนินไปอย่างสม่ำเสมอ ประสิทธิภาพในการผลิตจะเกิดขึ้นเนื่องจากความสมดุลระหว่างต้นทุนและเวลาที่ใช้ในการผลิต ระยะเวลาที่ใช้ในการผลิตมีผลโดยตรงต่อเวลาที่ใช้ในการจัดซื้อ ขนาดและระดับของพัสดุคงเหลือ

3.2.1.2 การปฏิบัติการผลิต

เบรื่อง กิจรัตน์ภร. (2543 : 14) ได้จำแนกการปฏิบัติทางด้านการผลิตว่าประกอบด้วยโรงสร้างย่อย ๆ คล้ายลูกโซ่ในแต่ละส่วนของโครงสร้างย่อยจะมีความเกี่ยวพันและเชื่อมโยงต่อกัน ดังนี้

1. กระบวนการก่อนผลิต ทำหน้าที่เตรียมการก่อนปฏิบัติการ ซึ่งวัตถุดิบยังอยู่ในสภาพเดิม และยังไม่ได้เปลี่ยนแปลงรูปร่างไปจากเดิม โดยประกอบด้วยกิจกรรมย่อย ๆ ดังนี้ คือการรับสั่งของ การเอาของออก และอื่น ๆ (ถ้ามี)
2. กระบวนการผลิต เป็นกระบวนการที่วัตถุดิบกำลังเปลี่ยนแปลงรูปร่างไปจากเดิม ทั้งนี้ ขั้นตอนกระบวนการผลิตประกอบด้วย การขึ้นรูปทรง การแบ่งแยก การตัดชิ้นส่วน การประกอบเข้า และอื่น ๆ (ถ้ามี)
3. กระบวนการหลังผลิต เป็นกิจกรรมขั้นตอนที่เกิดขึ้นภายหลังกระบวนการผลิต และกลายเป็นผลผลิตสินค้าออกมาแล้ว แต่ยังคงมีกิจกรรมต่าง ๆ เกี่ยวข้องอยู่ ได้แก่ การติดตั้ง การบำรุงรักษา การซ่อมแซม การดัดแปลง

3.2.1.3 การควบคุมการผลิต

เพื่อให้การจัดการด้านการผลิตเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ ได้ผลผลิตที่มีคุณภาพและใช้ต้นทุนประหยัดที่สุด จึงจำเป็นต้องมีการควบคุมการผลิตที่มีประสิทธิภาพ หลักการควบคุมการผลิตอาจจำแนกได้เป็น 2 ด้าน คือ การควบคุมด้านปริมาณ ซึ่งหมายถึงการควบคุมเรื่องเวลาที่ใช้ในการผลิตด้วยและการควบคุมด้านคุณภาพ ดังนี้ (พรพนนุช ชัยปิ่นชนะ. 2541: 33-34)

1. การควบคุมด้านปริมาณ (Quantity Control) จะมุ่งเน้นให้กระบวนการผลิตได้ผลิตภัณฑ์ในปริมาณที่กำหนด โดยใช้เวลา (Time) ในการผลิตอย่างเหมาะสมในการควบคุมด้านปริมาณและเวลามีเทคนิคที่นิยมใช้ คือ แผนภูมิแกนต์ (Gantt chart) เทคนิค CPM (Critical Path Method) เทคนิค PERT (Project Evaluation and Review Method)
2. การควบคุมด้านคุณภาพ (Quality Control) โดยปกติคุณภาพของสินค้าหรือสิ่งของที่ผลิตอาจไม่คงที่เสมอ เนื่องจากความเปลี่ยนแปลงของพนักงาน เครื่องจักร หรือสภาพแวดล้อมอื่น ๆ ฉะนั้นจึงจำเป็นต้องควบคุมไม่ให้มีการเปลี่ยนแปลงเกินกว่าระดับที่ยอมรับได้ การควบคุมคุณภาพโดยทั่วไปจะทำการตรวจสอบลักษณะที่สำคัญ ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 ชนิด คือ

2.1 การตรวจสอบเชิงคุณภาพ (Attribute Inspection) เป็นการตรวจสอบเพื่อต้องการรู้ว่าของนั้นใช้งานได้หรือไม่เป็นของดีหรือไม่

2.2 การตรวจสอบความแปรผัน (Variable Inspection) เป็นการตรวจสอบระหว่างของแต่ละชิ้นในปริมาณที่วัดได้ เป็นค่าต่อเนื่อง เช่น น้ำหนัก ความยาว ความเข้มข้น เป็นต้น

การควบคุมด้านคุณภาพ สามารถแบ่งเป็น 3 ขั้นตอน ได้แก่

1. การควบคุมคุณภาพของวัตถุดิบและชิ้นส่วนที่ซื้อมาจากภายนอก
2. การควบคุมคุณภาพระหว่างการผลิต โดยการสุ่มหรือตรวจทุกชิ้น
3. การควบคุมคุณภาพสินค้าสำเร็จรูปก่อนขายโดยการสุ่ม หรือตรวจทุกชิ้น

นอกจากนี้ยังมีเทคนิคการควบคุมคุณภาพการผลิตที่นิยมใช้ในปัจจุบันเรียกว่า “ความเสียหายเป็นศูนย์ หรือ Zero Defect” เทคนิคนี้ยึดหลักการขจัดความผิดพลาดทุกทางโดยกระตุ้นให้คนงานเข้าใจและทราบถึงสาเหตุของความผิดพลาด เพื่อหาแนวทางแก้ไขสาเหตุเหล่านั้นร่วมกับผู้บริหาร

3.2.1.4 การควบคุมวัสดุในการผลิต

คณาจารย์โปรแกรมบริหารธุรกิจ (2541: 114-117) ได้อธิบายไว้ว่าวัสดุ หมายถึง สิ่งของเครื่องมือ เครื่องใช้ อุปกรณ์ อะไหล่ ตลอดจนเครื่องจักร เครื่องยนต์ วัตถุดิบ วัสดุสำหรับก่อสร้าง และของใช้เบ็ดเตล็ด รวมทั้งสินค้าสำเร็จรูปด้วย วัสดุที่อยู่ในกระบวนการผลิต ได้แก่ วัตถุดิบ (Raw Material) , ส่วนประกอบ (Component Part) , ชิ้นส่วนของเครื่องมือเครื่องใช้และเครื่องจักร (Assembly Part) , วัสดุที่ใช้ในการก่อสร้าง , งานระหว่างทำหรือวัสดุ กึ่งสำเร็จรูป (Work in Process) , วัสดุสำเร็จรูป (Finished Product) และ วัสดุสิ้นเปลือง (Supplies) ส่วนการควบคุม วัสดุในการผลิตจะเกี่ยวกับเรื่อง

3.2.1.4.1 การจัดซื้อ (Purchasing)

เป็นกิจกรรมที่รับผิดชอบในการประกันว่าบรรดาวัสดุของใช้และอุปกรณ์ที่ต้องใช้ใน กิจกรรมนั้นมีพร้อมอยู่เสมอ การจัดซื้อ มี 2 ประเภทใหญ่

- 1) การจัดซื้อมาเพื่อขายต่อ (Purchasing for Resale) มีลักษณะ ซื้อโดยพ่อค้า หรือผู้เก็งกำไร , ใช้เวลาส่วนใหญ่หาสินค้า ใช้เวลาน้อยในการขาย , หาซื้อสินค้าที่เหมาะสมและเป็นที่ต้องการของลูกค้า
- 2) การจัดซื้อมาเพื่อใช้หรือเปลี่ยนสภาพ (Purchasing for Consumption or Conversion) ในกิจการอุตสาหกรรมต้องการวัสดุและของใช้ต่าง ๆ มาใช้ในการผลิตวัสดุที่ต้องมีอยู่พร้อม และมีเพียงพอตาม ระยะเวลาและขั้นตอนของการผลิตที่กำหนดไว้

3.2.1.4.2 การกำหนดปริมาณสินค้าคงคลัง

วัสดุเป็นของมีราคา ต้นทุนการผลิตสินค้าอาจต้องใช้วัสดุถึง 55% ในการผลิต ของที่อยู่ใน คลังวัสดุเป็นทรัพย์สินที่มีมูลค่า ซึ่งบริษัทต้องหาซื้อมาด้วยเงินสด ถ้าบริษัทซื้อวัสดุเข้ามาเก็บไว้ในคลังมากเกินไป อาจ เกิดปัญหาเงินหมุนเวียนจมอยู่ในวัสดุ หรืออาจทำให้วัสดุล้าสมัย หรือเสียหายได้หากปล่อยไว้นานเกินไป ดังนั้นบริษัท ควรมีการกำหนดปริมาณสินค้าคงเหลือให้เหมาะสม คือ ไม่มากเกินไปและไม่น้อยจนขาดมือ จะช่วยให้ธุรกิจสามารถ ลดจำนวนเงินทุนที่จะต้องใช้สำหรับสินค้าคงเหลือ และสามารถตอบสนองความต้องการของลูกค้าได้โดยสม่ำเสมอไม่ ขาดมือ

3.2.1.4.3 การเก็บรักษาวัสดุ

สินค้าและวัสดุที่ได้มา กิจการต้องจัดการเก็บรักษาให้อยู่ในสภาพเดิมและปริมาณที่ เหมาะสม ไม่ให้เสียหายและสูญหาย

3.2.2 แนวคิดทางด้านการเงิน

คณาจารย์โปรแกรมบริหารธุรกิจ(2541:197-202) กล่าวว่าจุดมุ่งหมายขององค์การธุรกิจไม่ว่าจะอยู่ในรูปการ ผลิตสินค้า หรือการให้บริการต่างก็มุ่งหวังจะตอบสนองความต้องการของสังคมและขณะเดียวกันก็มุ่งหวังที่จะให้ องค์การอยู่รอดเจริญเติบโตและทำกำไรให้แก่กิจการเอง แต่จากสภาพแวดล้อมที่เปลี่ยนแปลงไปทำให้เกิดการแข่งขัน สูงขึ้น เป็นเหตุให้องค์กรธุรกิจจะต้องมีการวางแผนและการบริหารงานให้เกิดประสิทธิภาพและต้นทุนผลต่ำสุด จึง ต้องมีการคาดการณ์ถึงความต้องการเงินทุน(Anticipation) การจัดหาเงินทุน(Acquisition) และการจัดสรรเงินทุนไปใช้ ในธุรกิจ (Allocation The three A's of financial management) อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งองค์ประกอบทั้ง 3 ด้านนี้จะ ส่งผลให้บรรลุจุดมุ่งหมายขององค์การธุรกิจนั่นเอง

3.2.2.1 การวางแผนหรือการคาดการณ์ถึงความต้องการเงินทุน(Anticipation)

เป็นงานวางแผนเกี่ยวกับเงิน โดยพิจารณาว่าธุรกิจมีความจำเป็นต้องให้เงินทุนเท่าใดสำหรับการ ดำเนินงานในอนาคต (Needs of funds) ในการวางแผนการดำเนินงานในระยะยาวของธุรกิจจำเป็นต้องพิจารณาในด้าน การเงินด้วย โดยเฉพาะแผนที่ทำให้มีการจ่ายเงินจำนวนมาก ๆ เช่น การขยายโรงงาน การซื้อเครื่องจักรใหม่ เป็นต้น ธุรกิจจะวางแผนความต้องการให้เงิน โดยการพยากรณ์เหตุการณ์ที่คาดว่าจะเกิดขึ้นในธุรกิจซึ่งจะมีผลต่อการเงิน เหตุการณ์ซึ่งจะทำให้เงินสดเคลื่อนไหวเข้าหรือออกธุรกิจก็ต้องพยากรณ์ เมื่อผู้จัดการทางการเงินทราบแผนงานและ

การประมาณการดำเนินงานแล้วก็จะจัดทำงบประมาณเงินสดรับและจ่าย ซึ่งจะทำให้ธุรกิจสามารถทราบขนาดที่เหมาะสมของเงินที่ต้องการใช้ในอนาคตได้ อย่างไรก็ตามก็ต้องคำนึงถึงเสมอว่าธุรกิจต้องดำเนินงานอยู่ภายใต้ภาวะของความไม่แน่นอนด้วย ดังนั้นการวางแผนทางการเงินจึงต้องยืดหยุ่นได้เพื่อให้ธุรกิจสามารถปรับตัวให้เข้ากับเหตุการณ์ที่คาดไม่ถึง

3.2.2.2 การจัดหาเงินทุน (Acquisition)

เป็นงานบริหารการเงินที่เกี่ยวกับการจัดหาเงินทุนที่เหมาะสมมาไว้ในธุรกิจ กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ เงินทุนที่ธุรกิจต้องการใช้นั้น ได้จัดหาเมื่อเวลาใดจากแหล่งเงินทุนไหนและด้วยวิธีการอย่างไร

แหล่งเงินทุนที่ผู้จัดการทางการเงินจะได้นั้น ขึ้นอยู่กับระยะเวลาที่ต้องการใช้เงินทุนและหลักฐานที่เขาสามารถใช้ในการจัดหาเงินทุน กล่าวคือ ต้องการเงินทุนระยะยาวหรือระยะสั้น ในฐานะผู้ซื้อเขาก็กำลังความสามารถเพียงไร ขนาดและความมั่นคงของธุรกิจมีส่วนกำหนดแหล่งและอายุของเงินทุนที่จะได้รับด้วย สำหรับธุรกิจขนาดเล็กที่ฐานะการเงินไม่ดีนักจะได้รับทุนจากเครดิตทางการค้าในระยะสั้นเท่านั้น ยกเว้นถ้าธุรกิจมีฐานะเครดิตดีก็อาจได้รับเงินกู้จากธนาคารซึ่งต้องค้ำประกันโดยบัญชีลูกหนี้สินค้าหรือหลักทรัพย์ต่าง ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้าธุรกิจเติบโตรวดเร็วจะมีปัญหาในการจัดหาเงินทุนระยะยาว สำหรับเงินทุนระยะปานกลางพอจะกระทำได้ ถ้ามีการผ่อนชำระเป็นงวด ๆ ดังนั้นธุรกิจขนาดย่อมจะใช้เงินทุนระยะยาวได้แต่เฉพาะถ้าไรที่ธุรกิจได้สะสมไว้จากการดำเนินงานนั่นเอง อย่างไรก็ตามในการเลือกแหล่งเงินทุนนั้น ผู้จัดการทางการเงินควรพิจารณาถึงค่าใช้จ่ายที่จะเกิดขึ้นรวมทั้งต้นทุนของเงินทุนที่เกิดจากการจัดหาเงินทุน

ประเภทเงินทุน แบ่งได้ตามระยะเวลาของการใช้สินทรัพย์ดังนี้

3.2.2.2.1 เงินทุนระยะยาว (Long-term Financing) คือเงินทุนที่มีกำหนดจ่ายคืนเกิน 5 ปี เป็นเงินทุนเพื่อนำมาใช้ในการซื้อสินทรัพย์ถาวร (Fixed Assets) เช่นที่ดิน อาคาร เครื่องจักร ฯลฯ สามารถจัดหาได้จากแหล่งต่าง ๆ คือ จากเจ้าของทุน , การกู้ยืม , จากกำไรสะสมของธุรกิจ

3.2.2.2.2 เงินทุนระยะสั้น (Short-term Financing) คือเงินทุนที่มีกำหนดจ่ายคืนภายใน 1 ปี จัดหาเพื่อซื้อวัตถุดิบในการผลิต หรือจ่ายค่าแรง เป็นต้น เงินทุนระยะสั้นอาจเกิดปัญหาการขาดมือได้

3.2.2.3 การจัดสรรเงินทุนไปใช้ในธุรกิจ (Allocation)

เป็นงานการบริหารการเงินที่เกี่ยวกับการจัดสรรเงินทุนของธุรกิจ ไปลงทุนในสินทรัพย์ประเภทต่าง ๆ เพื่อให้ธุรกิจมีความสามารถที่จะใช้สินทรัพย์มาชำระหนี้ได้ตามกำหนดเวลา เรียกว่ามีสภาพคล่อง (Liquidity) และการบริหารทางการเงินเพื่อให้มีการใช้เงินทุนไปลงทุนในสินทรัพย์ที่ก่อให้เกิดประโยชน์เพิ่มขึ้น เรียกว่า มีความสามารถในการทำกำไร (Profitability) ธุรกิจจะมีสภาพคล่องสูงเมื่อมีสินทรัพย์ที่สามารถเปลี่ยนสภาพเป็นเงินสดได้เร็ว เช่น เงินสด เงินฝากธนาคาร หลักทรัพย์ในความต้องการของตลาด ลูกหนี้และสินค้า เป็นต้น เป็นมูลค่าสูงกว่าสินทรัพย์ที่มีสภาพคล่องต่ำ เช่น สินทรัพย์ถาวร เป็นต้น สภาพคล่องที่สูงจะช่วยลดความเสี่ยงทางการเงิน อย่างไรก็ตามธุรกิจได้กำหนดเป้าหมายของการดำเนินงานไว้ว่ามีกำไรสูงสุด ซึ่งหมายความว่าธุรกิจจะต้องใช้เงินทุนมาก ๆ เพื่อลงทุนในสินทรัพย์ที่ก่อให้เกิดประโยชน์สูง นั่นคือต้องลงทุนในสินทรัพย์ถาวรซึ่งให้ผลตอบแทนสูงกว่าในมูลค่าที่สูงมากกว่าลงทุนในสินทรัพย์หมุนเวียน การจัดสรรเงินทุนเพื่อให้ธุรกิจสามารถบรรลุ เป้าหมายทั้งสภาพคล่อง และความสามารถในการทำกำไรจึงไม่่ง่ายนัก ลักษณะของการจัดสรรเงินทุน

1. การลงทุนในลูกหนี้หรือการขายเชื่อ หมายถึง การขายสินค้าและบริการโดยผู้ซื้อไม่ต้องชำระเงินทันที ซึ่งจะช่วยให้กิจการสามารถขายได้ในปริมาณมากขึ้นและกำไรก็มีแนวโน้มที่สูงขึ้นด้วย นอกจากนั้นการขายสินค้าด้วยเงินเชื่อยังเป็นวิธีการหนึ่ง ที่ทำให้กิจการอยู่รอด และสามารถแข่งขันกับกิจการอื่นๆ ได้ ในสภาวะเศรษฐกิจปัจจุบันนี้ธุรกิจทั่ว ๆ ไปโดยเฉพาะธุรกิจขนาดย่อมจึงจำเป็นต้องขายเชื่อด้วย แต่ทั้งนี้ต้องพิจารณาเครดิตและความสามารถในการชำระหนี้ของลูกค้าอย่างระมัดระวัง

2. การลงทุนในโครงการ หมายถึง การที่ธุรกิจอาจจัดสรรเงินบางส่วนไปลงทุนในโครงการต่าง ๆ เพื่อหาผลประโยชน์ดีกว่าจะเก็บเงินทุนที่มีอยู่ไว้เฉย ๆ การนำเงินไปลงทุนมีหลักเกณฑ์พื้นฐานในการตัดสินใจคือระยะเวลาคืนทุนช้าหรือเร็วเพียงใด ถ้ามีความจำเป็นจะต้องใช้เงินจำนวนนั้นเมื่อใด ก็ต้องนำมาพิจารณาด้วย และอัตราผลตอบแทนเฉลี่ยแล้วมาน้อยเพียงใด เมื่อเทียบกับผลตอบแทนจากสถาบันการเงินในระบบ

3.2.3 แนวคิดส่วนประสมทางการตลาด

3.2.3.1 ความหมายของการตลาด (Marketing Defined)

การตลาด หมายถึง กิจกรรมต่าง ๆ ของมนุษย์ที่เกิดขึ้นมาโดยเกี่ยวข้องกับสัมพันธ์ต่อตลาดโดยตรง และเป็นความพยายามที่จะทำให้เกิดมีการแลกเปลี่ยนต่าง ๆ เพื่อการตอบสนองความต้องการของมนุษย์ คือการจะทำให้เกิดกระบวนการแลกเปลี่ยนนี้เองที่ต้องมีงานหลาย ๆ อย่างต้องทำ กล่าวคือ ผู้ขายจะต้องค้นหาว่าผู้ซื้ออยู่ที่ไหน มีใครบ้าง ต้องดูว่าความต้องการเป็นอย่างไร ต้องการอะไร จากนั้นก็ต้องออกแบบผลิตภัณฑ์ ส่งเสริมให้เกิดความสนใจในผลิตภัณฑ์ รวมทั้งการนำออกจำหน่าย การขนส่ง การเจรจาอื่น ๆ กิจกรรมต่าง ๆ เหล่านี้เองรวมทั้งการพัฒนาผลิตภัณฑ์ การค้นหาลูกค้า การสื่อสาร การจัดทำหมาย การกำหนดราคา และการให้บริการ ล้วนแต่เป็นงานสำคัญที่เป็นงานหลักของการตลาดทั้งสิ้น (Kotler . 2003:7-8)

3.2.3.2 แนวคิดทางการตลาด

แนวคิดทางการตลาดเป็นปรัชญาหรือทัศนคติ ความคิดในทางธุรกิจที่ให้ความสำคัญของการผลิต (Product Orientation) มาเป็นแนวความคิดที่ยอมรับว่าลูกค้าเป็นผู้มีความสำคัญเป็นอันดับแรก (Customer Orientation) การวางแผนนโยบายและการดำเนินกิจกรรมทั้งหมดของบริษัทจะต้องจัดโดยมุ่งไปที่ความต้องการของลูกค้า แล้วพยายามตอบสนองความต้องการของลูกค้าให้เป็นที่พอใจมากที่สุด โดยมีกำไรพอสมควร (Reasonable Profit) (คณาจารย์โปรแกรมบริหารธุรกิจ 2541 :130)

3.2.3.3 ส่วนผสมทางการตลาด (Marketing Mix)

ได้มีการให้ความหมายของคำว่า “ส่วนผสมทางการตลาด ” ไว้ดังนี้ ส่วนผสมทางการตลาด หมายถึง ปัจจัยหรือชุดของตัวแปรที่สามารถควบคุมได้ทางการตลาด ซึ่งปัจจุบันนำมาผสมกันเพื่อตอบสนองความต้องการของลูกค้าในตลาดเป้าหมาย(Kotler. 2000:15)

ส่วนผสมทางการตลาดจะมีตัวแปรหลักอยู่ 4 ตัว หรือมักนิยมเรียกกันว่า 4P's ได้แก่

3.2.3.3.1 ผลิตภัณฑ์ (Product) หมายถึง สิ่งที่เสนอขายโดยธุรกิจ เพื่อสนองความพึงพอใจผลิตภัณฑ์ที่เสนอขายอาจมีตัวตนหรือไม่มีตัวตนก็ได้ ผลิตภัณฑ์จึงประกอบไปด้วย สินค้า บริการ ความคิด สถานที่ องค์การหรือบุคคล ส่วนสำคัญที่สุดของเรื่องผลิตภัณฑ์นี้มุ่งพยายามพัฒนาให้มีสิ่งที่สามารถตอบสนองความต้องการของลูกค้าได้ ให้ลูกค้าปรารถนาซื้อซ้ำและมีความภักดีต่อยี่ห้อของสินค้า ซึ่งต้องคำนึงถึง รูปลักษณะของผลิตภัณฑ์ คุณภาพ รูปแบบ ขนาด ตราสินค้า การบรรจุหีบห่อ การติดตั้ง การให้บริการ ฯลฯ

ความนิยมทั่วไปแบ่งผลิตภัณฑ์ออกเป็น 2 ประเภทใหญ่โดยถือกลุ่มเป้าหมายทางการตลาด (Market Target) เป็นเกณฑ์ในการจำแนกจุดประสงค์ในการซื้อสินค้าและบริการของลูกค้า ซึ่งจำแนกได้ดังนี้

1. สินค้าอุปโภคบริโภค (Consumer Goods) จำแนกออกได้เป็น 4 ประเภทคือ สินค้าสะดวกซื้อ , สินค้าเปรียบเทียบซื้อ , สินค้าเจาะจงซื้อ , สินค้าไม่แสวงซื้อ
2. สินค้าอุตสาหกรรม (Industrial Goods) แบ่งเป็น 6 ประเภท คือ ถาวรวัตถุที่ต้องการติดตั้ง , เครื่องมือประกอบ , วัตถุดิบ , วัสดุที่ใช้เป็นชิ้นส่วนประกอบหรือชิ้นส่วน , วัสดุใช้สอย , บริการ

3.2.3.3.2 การจัดจำหน่าย (Place หรือ Distribution) หมายถึง โครงสร้างของช่องทางที่ประกอบด้วยสถาบันและกิจกรรมใช้เพื่อเคลื่อนย้ายผลิตภัณฑ์หรือสินค้าไปยังตลาด แม้ผลิตภัณฑ์ดีแต่หากไม่สามารถไปถึงทันเวลาและในสถานที่ที่มีความต้องการแล้ว สินค้านั้นก็หมดความหมาย ดังนั้นการจัดจำหน่ายต้องพยายามให้

ผู้บริโภคซื้อง่าย สะดวกสบาย รับบริการ ได้สะดวก มีข้อเสนอแนะในการใช้ และมีสินค้ากระจายอยู่ในทุกพื้นที่ที่มีความต้องการสินค้า แบ่งเป็น

1. ช่องทางการจัดจำหน่าย (Distribution Channels) เป็นการเลือกวิธีการจำหน่ายว่าจะจัดจำหน่ายผ่านตัวกลางแบบใดหรือไม่ ตัวกลางที่มีอยู่คือ เอเจนต์ ผู้ค้าส่ง และผู้ค้าปลีก

2. สถานที่วางขาย (Selling Outlets) สถานที่วางขายโดยปกติ คือ สถานที่ขายปลีก และการขายปลีกส่วนใหญ่เป็นการขายสินค้าอุปโภคบริโภค

3.2.3.3.3 ราคา (Price) หมายถึง มูลค่าของผลิตภัณฑ์ในรูปตัวเงินหรือสิ่งที่ต้องจ่ายสำหรับการได้มาซึ่งบางสิ่ง มีการกำหนดราคา โดยพิจารณาทั้งลักษณะของการแข่งขันในตลาดเป้าหมาย และปฏิกิริยาของลูกค้าในราคาที่แตกต่างกันวิธีการที่เกี่ยวข้องในการกำหนดส่วนเพิ่ม (Markups) ส่วนลด (Discount) และเงื่อนไขการขาย (Terms of sale) ราคาที่ดีคือ ราคาที่กลุ่มเป้าหมายยอมรับและเห็นว่าเหมาะสม

3.2.3.3.4 การส่งเสริมการตลาด (Promotion) เป็นการติดต่อสื่อสารเกี่ยวกับข้อมูลระหว่างผู้ขายกับผู้ซื้อ เพื่อสร้างเจตคติและพฤติกรรมการซื้อ การส่งเสริมการตลาดนี้เกี่ยวข้องกับการสื่อสาร (Communicate) ให้ถึงตลาดเป้าหมายว่า ผลิตภัณฑ์ที่ต้องการมีจำหน่ายที่ใดบ้าง ราคาเท่าใด การส่งเสริมการตลาดเป็นกิจกรรมการตลาดอีกอย่างหนึ่งที่มีบทบาทและความสำคัญมากที่สุดในประเทศไทยขณะนี้ การกำหนดยุทธวิธีทางการตลาดมักจะมองอยู่ที่เรื่องการส่งเสริมการตลาด เพราะผู้บริโภคประเทศไทยส่วนใหญ่ตกอยู่ภายใต้อิทธิพลของการโฆษณาและการส่งเสริมการขาย สภาพการณ์ที่ก่อให้เกิดการวางกลยุทธ์ วิธีส่งเสริมการขายมากขึ้นก็สืบเนื่องมาจาก

1. การแข่งขันทวีความรุนแรงขึ้นมาก มีสินค้าใหม่ ๆ ออกสู่ตลาดมากขึ้น ผู้ผลิตหรือผู้ขายจึงจำต้องหาวิธีที่จะรักษาระดับการขายของตนโดยวิธีการต่าง ๆ ทางตลาด

2. เมื่อมีการนำสินค้าใหม่ออกสู่ตลาด ผู้ขายจำเป็นต้องโฆษณาสินค้าของตนพร้อมกับการส่งเสริมการขายไปด้วย ยิ่งเมื่อการขายดูที่จะเติบโตขึ้น ก็จะต้องยิ่งส่งเสริมการขายให้มากขึ้น เพื่อให้การขายวิ่งสู่หลักชัยสูงสุดและสร้างการยอมรับในสินค้าให้เกิดแก่ผู้บริโภค

3. เมื่อผู้ขายต้องการเพิ่มยอดขายอันเนื่องมาจากไม่พอใจยอดขายปัจจุบันหรือยอดขายตกต่ำ

4. เพื่อสร้างความต้องการ(ที่เกินความจำเป็น)แก่ผู้ซื้อ เพื่อผลทางการขายที่สูงขึ้น

3.2.4 แนวคิดปัจจัยภายนอก

สมยศ นาวิการ (2525: 22-40) ได้กล่าวว่าปัจจัยภายนอกที่ส่งผลกระทบต่อการทำงานของธุรกิจในปัจจุบัน ได้แก่สภาพแวดล้อม ซึ่งสภาพแวดล้อมดังกล่าวเป็นงานที่ท้าทายของบริหารในการจัดการกับปัญหาดังกล่าวที่จะต้องสนใจติดตามและทำความเข้าใจ และสามารถที่จะปรับเปลี่ยนสภาพแวดล้อมดังกล่าวให้เอื้อประโยชน์ต่อการดำเนินงานของธุรกิจได้เป็นอย่างดี ปัจจัยที่มีความสำคัญคือ

3.2.4.1 สภาพแวดล้อมทางด้านเศรษฐกิจ

ระบบเศรษฐกิจของเราเป็นระบบที่ค่อนข้างจะซับซ้อนที่ประกอบขึ้นด้วยธุรกิจขนาดใหญ่และขนาดเล็ก และไม่มีธุรกิจใดเลยที่มีขนาดใหญ่พอจะควบคุมหรือเปลี่ยนแปลงระบบเศรษฐกิจได้ สภาพแวดล้อมทางเศรษฐกิจไม่ว่าจะอยู่ในสภาวะเศรษฐกิจตกต่ำ รุ่งเรือง หรือเกิดเงินเฟ้อก็ตาม ย่อมจะมีผลกระทบต่อระดับการว่างงาน ความต้องการของผู้บริโภค ภาษีอากร การใช้จ่ายของรัฐบาล และอัตราดอกเบี้ยอยู่เสมอ

แรงกดดันทางเศรษฐกิจไม่เพียงแต่จะมีผลกระทบต่อการทำงานของธุรกิจแต่เพียงอย่างเดียวเท่านั้น แต่จะมีผลกระทบต่อความอยู่รอดของธุรกิจอีกด้วย ปัจจัยเหล่านี้ไม่สามารถจะควบคุมโดยธุรกิจได้ แรงกดดันทางด้านเศรษฐกิจภายในสภาพแวดล้อมของธุรกิจนั้นอาจจะแบ่งออกได้เป็น 2 กลุ่มคือ กลุ่มหนึ่งผลกระทบต่อความต้องการสินค้าและบริการ ส่วนกลุ่มที่สองจะมาจากคู่แข่งภายในระบบเศรษฐกิจ

3.2.4.2 สภาพแวดล้อมทางเทคโนโลยี

เทคโนโลยีใหม่ ๆ สามารถเปลี่ยนแปลงวิถีความเป็นอยู่ของประชาชนมีผลต่อการดำเนินงานของธุรกิจ ส่งผลกระทบต่อการผลิตสินค้าหรือบริการ เช่น การผลิตรถยนต์มีการใช้เทคโนโลยีใหม่ ๆ เข้ามาช่วยในระบบการผลิต การใช้คอมพิวเตอร์ หุ่นยนต์ การสื่อสาร ส่งผลทำให้สังคมปัจจุบันเป็นสังคมทางข้อมูลข่าวสาร (Information Society) ระบบทางด่วนของข้อมูล (Information Highway) ทำให้ธุรกิจมีการสร้างระบบเครือข่ายข้อมูลข่าวสาร เชื่อมโยงถึงกันทั่วโลก ทำให้ระบบการติดต่อสื่อสารข้อมูลเป็นไปอย่างสะดวกรวดเร็วเอื้อประโยชน์ต่อการดำเนินธุรกิจ

3.2.4.3 สภาพแวดล้อมทางด้านรัฐบาล

สภาวะแวดล้อมที่เกี่ยวกับการออกกฎระเบียบ นโยบายรัฐบาล การออกกฎหมายต่าง ๆ เช่น กฎหมายคุ้มครองผู้บริโภค การผลิตสินค้าที่ได้มาตรฐานมีคุณภาพ การผลิตที่ไม่ทำลายสภาพแวดล้อม กฎหมายที่เกี่ยวกับการโฆษณา การคุ้มครองทางด้านแรงงานตามกฎหมายแรงงาน เช่นการเข้าเป็นสมาชิกของกองทุนเงินทดแทน การประกันบุคคลที่สาม เป็นต้น

3.2.4.4 สภาพแวดล้อมทางวัฒนธรรม

วัฒนธรรมประชากรของแต่ละประเทศมีผลต่อการดำเนินงานธุรกิจความเชื่อ ค่านิยม ทัศนคติ ความคิด และวิถีความเป็นอยู่ของประชากรมีผลต่อความคิดและพฤติกรรมของผู้บริโภค วัฒนธรรมมีผลต่อความผูกพันความจงรักภักดีของพนักงานในองค์กร ซึ่งวัฒนธรรมของประชากรในแต่ละประเทศก็จะมีแตกต่างกันออกไป

3.2.4.5 สภาพแวดล้อมทางการแข่งขัน

ธุรกิจต้องมีการแข่งขันระหว่างกัน เครื่องมือการแข่งขันที่ใช้กันอยู่ส่วนมากคือ การลดราคาสินค้า การเสนอสินค้าที่มีความแตกต่าง ทำเลที่ตั้ง การให้บริการ และการส่งเสริมการขายสินค้า

3.3 ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับอุตสาหกรรมน้ำยางข้น

3.3.1 ภาพรวมโครงสร้างของอุตสาหกรรมน้ำยางข้นในประเทศไทย ทั้งระบบประกอบไปด้วย 3 ส่วนตามขั้นตอนการไหลของสินค้า คือ

3.3.1.1 อุตสาหกรรมขั้นต้น ประกอบด้วยผู้ประกอบการ 2 กลุ่ม คือ

1) ผู้ปลูกยางพารา ได้แก่เกษตรกรทั่วไปซึ่งจะมีพื้นที่เพาะปลูกรวมทั้งสิ้น 11.5 ล้านไร่ โดยจะขายยางในรูปแบบของเป็นน้ำยางสดหรือน้ำยางแผ่นดิบรวมถึงเศษยาง

การปลูกสวนยางในประเทศไทยสามารถแบ่งออกได้เป็น 3 ขนาด คือ

1. สวนยางขนาดเล็ก เป็นสวนยางที่มีพื้นที่ระหว่าง 2-50 ไร่ มีประมาณ 1,012,000 สวน หรือร้อยละ 93.01 ของสวนยางทั้งหมด และมีขนาดสวนยางเฉลี่ย 13 ไร่

2. สวนยางขนาดกลาง เป็นสวนยางที่มีพื้นที่ระหว่าง 51-250 ไร่ มีประมาณ 73,000 สวน หรือร้อยละ 6.71 ของสวนยางทั้งหมด และมีขนาดสวนยางเฉลี่ย 60 ไร่

3. สวนยางขนาดใหญ่ เป็นสวนยางที่มีพื้นที่มากกว่า 250 ไร่ มีประมาณ 3,000 สวน หรือร้อยละ 0.28 ของสวนยางทั้งหมด และมีขนาดสวนยางเฉลี่ย 395 ไร่

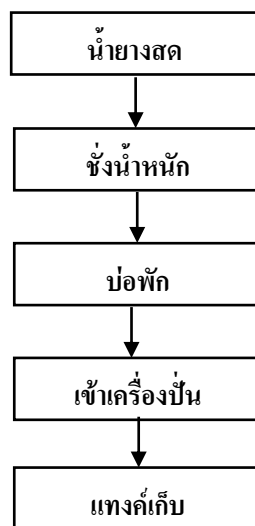
2) พ่อค้าคนกลาง โดยทั่วไปจะรับซื้อผลผลิตจากเกษตรกรชาวสวนยางเช่น ยางแผ่นดิบ เศษยางและน้ำยาง เพื่อนำส่งให้กับโรงงานผู้แปรรูปยางเป็นยางแผ่นรมควัน ยางแท่งหรือยางประเภทอื่น ๆ

3.3.1.2 อุตสาหกรรมขั้นกลาง คือการแปรรูปยางหรือผลผลิตที่ได้จากเกษตรกรชาวสวนยางเป็นยางแผ่นรมควัน ยางเครพ ยางแท่ง น้ำยางข้นหรือน้ำยางประเภทอื่น ๆ จะประกอบด้วยโรงงานผลิตน้ำยางข้น โรงงานผลิตยางแผ่นรมควัน โรงงานผลิตยางเครพ และโรงงานผลิตยางแท่ง

3.3.1.3 อุตสาหกรรมชั้นปลาย คืออุตสาหกรรมที่ใช้วัตถุดิบจากจากโรงงานชั้นกลางมาแปรรูปเป็นผลิตภัณฑ์ โดยผลผลิตของอุตสาหกรรมแปรรูปยางชั้นกลางก่อให้เกิดอุตสาหกรรมเกี่ยวเนื่องไปข้างหน้าโดยตรงมากมายดังสรุปได้ดังต่อไปนี้

ประเภทอุตสาหกรรม	วัตถุดิบที่ใช้จากโรงงานชั้นกลาง
1. ยางรถยนต์ รถจักรยาน	ยางแผ่นรมควัน ยางแท่ง
2. ยางรัดของ	ยางแผ่นผึ่งแห้ง
3. สายพานลำเลียง สายพานรูปตัววี	ยางแผ่นรมควัน ยางแท่ง
4. ลูกยางชนิดต่าง ๆ	ยางแผ่นผึ่งแห้ง
5. ท่อยาง	ยางแผ่นรมควัน ยางแท่ง
6. ยางยืด	น้ำยางข้น
7. ฟองน้ำ	น้ำยางข้น

3.3.2 กระบวนการผลิตน้ำยางข้น

- เมื่อรถส่งน้ำยางสดถึงโรงงานจะทำการชั่งน้ำหนักน้ำยางสด น้ำหนักที่ได้เป็นน้ำหนักรวมน้ำและเนื้อยาง
- ถ่ายน้ำยางสดลงบ่อพัก ในขณะเดียวกันจะตัดตัวอย่างน้ำยางสด เพื่อนำไปทดสอบในห้องแล็บหาความเข้มข้นของเนื้อยาง
- เมื่อรู้ผลแล้วทำการ Process ให้ได้ตามความต้องการที่กำหนดไว้
- หลังจากนั้นจะปล่อยน้ำยางสดจากบ่อพัก ไปยังเครื่องปั่นน้ำยาง (Centrifuging) เพื่อแยกน้ำยางข้น ที่มี % DRC 60 % (Concentrated Latex) และ หางน้ำยาง โดยน้ำยางข้นที่มีความเข้มข้นสูงจะถูกเหวี่ยงขึ้นข้างบนและไหลออกจากช่องส่วนบนของเครื่อง
- น้ำยางข้น 60% ที่ได้จะไหลลงแท่งน้ำยางข้นและมีการปรับค่าทางเคมีให้ตรงกับความต้องการของลูกค้ารอการส่งออกไป

น้ำยางข้นที่ได้แยกเป็น High Ammonia (HA) และ Low Ammonia (LA) ซึ่งใช้ในการผลิตสินค้าที่มีลักษณะต่าง ๆ กัน ในการเก็บน้ำยางข้นนี้สามารถเก็บได้นานถึง 6 เดือน แต่น้ำยางสดที่เข้ามาแต่ละวันต้องทำการผลิตให้เสร็จวันต่อวัน

น้ำยางข้นสามารถนำไปผลิตผลิตภัณฑ์ต่างๆ อาทิเช่น ถุงมือ ลูกโป่ง ลูกยางอนามัย ที่นอนฟองน้ำ เครื่องมือทางการแพทย์ เป็นต้น

3.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

สุชาดา วราภรณ์ และ จิตรา สว่างศรี (2535 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาภาวะเศรษฐกิจอุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์สรุปได้ว่า อุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์เป็นอุตสาหกรรมที่มีความสำคัญต่อเศรษฐกิจของประเทศมาก ในปี พ.ศ.2534 ประเทศไทยผลิตยางได้ประมาณ 1.34 ล้านตัน ประมาณร้อยละ 90.2 ส่งออกไปจำหน่ายยังตลาดต่างประเทศ โดยตลาดส่งออกขยายตัวประมาณร้อยละ 8.9 ต่อปี โดยยางธรรมชาติที่มีแนวโน้มความต้องการใช้มากคือ ยางแผ่นผึ่งแห้ง น้ำยางข้น ยางแผ่นรมควันและยางแท่ง สำหรับผลิตภัณฑ์ยางที่มีการผลิตและส่งออกสามารถทำรายได้ให้แก่ประเทศมูลค่าปีละมาก ๆ ได้แก่ ยางล้อยานพาหนะ ถุงมือยาง ยางรัดของ ท่อและสายพานชนิดต่าง ๆ และแถบยางยืด เป็นต้น อุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์ยางดังกล่าวของประเทศส่วนใหญ่เป็นอุตสาหกรรมขนาดกลางและขนาดย่อม ปัญหาที่สำคัญที่อุตสาหกรรมเหล่านี้อยู่ก็คือการขาดแคลนเทคโนโลยีการผลิตและการจัดการรวมทั้งปัญหาด้านคุณภาพวัตถุดิบที่ไม่สม่ำเสมอ ทำให้คุณภาพผลิตภัณฑ์ไม่ได้มาตรฐาน ตลาดส่งออกผลิตภัณฑ์ยางค่อนข้างแคบและจำกัดอยู่เพียงไม่กี่ประเทศ เช่น ถุงมือยางมีตลาดที่สำคัญคือ สหรัฐอเมริกา และประเทศในกลุ่มยุโรปเท่านั้น สำหรับการพยากรณ์อุตสาหกรรมการผลิตผลิตภัณฑ์ยางที่จะมีการขยายตัวมากคือ ยางรถจักรยาน จักรยานยนต์ ถุงมือยาง ยางยืด และยางอะไหล่รถยนต์

ศิริพร เมฆฉาย (2537 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการวิเคราะห์ระบบอุตสาหกรรมยางพาราของประเทศไทย โดยในส่วนหนึ่งได้ทำการศึกษาถึงผลกระทบของเศรษฐกิจส่วนรวมที่จะเกิดขึ้นจากการเปลี่ยนแปลงความต้องการยางพารา โดยใช้ระบบสมการอุปสงค์ยางพาราและตารางปัจจัยการผลิต – ผลผลิตเป็นเครื่องมือในการศึกษา พบว่าเมื่ออุปสงค์ของยางทั่วโลกเพิ่มขึ้นจะส่งผลกระทบต่อปริมาณยางที่ใช้ในอุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์ยางอื่น ๆ ในประเทศมากที่สุด รองลงมาคือ ปริมาณยางที่ส่งออกไปญี่ปุ่น และอันดับที่ 3 คือ ปริมาณยางที่ส่งออกไปจีน และเมื่อทำการวิเคราะห์ผลกระทบต่อสาขาการผลิตอื่น ๆ ในภาคเศรษฐกิจเมื่อให้อุปสงค์สุดท้ายของอุตสาหกรรมเพิ่มขึ้นในร้อยละต่าง ๆ พบว่า จะชักนำให้เกิดมูลค่าเพิ่มซึ่งประกอบด้วย เงินเดือนค่าจ้าง ค่าตอบแทน ผลตอบแทนการผลิต ค่าเสื่อมราคา และภาษีทางอ้อมสุทธิ โดยสาขาการผลิตที่ได้รับผลกระทบมากที่สุดคือ การทำสวนยางพารา รองลงมาคือ การผลิตยางแผ่น ยางเครปและยางก้อน อันดับต่อมาคือ สาขาการผลิตผลิตภัณฑ์ยางอื่น ๆ การผลิตผลิตภัณฑ์เคมีและการทำเหมืองแร่ ตามลำดับ

เมื่ออุปสงค์สุดท้ายรวมเพิ่มขึ้น ยังพบว่าส่งผลกระทบต่อมูลค่าเพิ่มผลผลิตของสาขาการผลิตยางแผ่นเครปและยางก้อนมากที่สุด รองลงมาคือการทำสวนยางพารา อันดับ 3 คือการผลิตผลิตภัณฑ์เคมี ลำดับต่อมาคือ สาขาการผลิตผลิตภัณฑ์ยางอื่น ๆ การผลิตยางนอกและยางในตามลำดับ ซึ่งจากการวิเคราะห์ผลกระทบต่อมูลค่าเพิ่มและมูลค่าผลผลิตที่เกิดจากการชักนำของอุปสงค์สุดท้ายนั้นจะมีผลต่อระบบเศรษฐกิจน้อยเพื่อพิจารณาจากอัตราที่เพิ่มขึ้นเนื่องจากการใช้ยางพาราภายในประเทศมีสัดส่วนที่น้อยมาก

ศิริรัตน์ แจ่มรักษ์สกุล (2548 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาปัญหาการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งในประเทศไทยในด้านการผลิต ด้านการเงิน ด้านการตลาด และด้านผลกระทบจากสภาวะแวดล้อมภายนอก และเปรียบเทียบระหว่างลักษณะของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมสกัดน้ำมันปาล์มดิบแบ่งตามขนาดของกิจการ รูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจ และระยะเวลาในการดำเนินงาน กับปัญหาที่เกิดจากการดำเนินงาน ด้านการผลิต ด้านการเงิน ด้านการตลาด และด้านผลกระทบจากสภาพแวดล้อมภายนอก ได้ผลการศึกษาดังนี้

1. ระดับปัญหาการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งโดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง โดยลำดับของปัญหาในการดำเนินงานแต่ละด้าน เรียงจากปัญหามากที่สุดไปถึ้น้อยที่สุดคือ (1) สภาวะแวดล้อมภายนอก (2) ด้านการผลิต (3) ด้านการตลาด และ (4) ด้านการเงิน
2. เปรียบเทียบปัญหาการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งพบว่า ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางแท่งที่มี ขนาดกิจการ และ ระยะเวลาการดำเนินงานที่แตกต่างกันมีปัญหาในการดำเนินงานไม่แตกต่างกัน

4. วิธีการ

การวิจัยครั้งนี้ได้ทำการศึกษาถึงปัญหาที่เกิดจากการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมนํายางขึ้นในประเทศไทย รวมถึงศึกษาลักษณะของผู้ประกอบการผลิตที่แตกต่างกันในด้าน ขนาดของกิจการ รูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจ ระยะเวลาในการดำเนินงาน เป็นตัวแปรต้นที่มีผลต่อปัญหาที่เกิดจากการดำเนินงานซึ่งเป็นตัวแปรตาม ผู้วิจัยได้แบ่งปัญหาที่เกิดจากการดำเนินงานออกได้เป็น 4 ด้านคือ ด้านการผลิต ด้านการเงิน ด้านการตลาด และด้านผลกระทบจากสภาพแวดล้อมภายนอก

การวิจัยครั้งนี้เป็นงานวิจัยเชิงสำรวจปัญหาการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมนํายางขึ้นในประเทศไทย โดยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นผู้บริหารที่ประกอบการอุตสาหกรรมนํายางขึ้นจำนวนทั้งหมด 75 รายจากกลุ่มประชากรทั้งหมด 90 ราย ซึ่งกระจายอยู่ทั่วประเทศไทย แล้วนำข้อมูลมาประมวลผลข้อมูลด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์ ข้อมูลจะถูกวิเคราะห์ด้วยวิธีทางสถิติเพื่อศึกษาว่าปัญหาในการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมนํายางขึ้นขึ้นอยู่กับตัวแปรใดเป็นสำคัญ

โดยมีวิธีการทำวิจัยดังนี้

1. ศึกษาระดับปัญหาที่เกิดจากการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมนํายางขึ้นในประเทศไทย ในด้านการผลิต ด้านการเงิน ด้านการตลาด และด้านผลกระทบจากสภาวะแวดล้อมภายนอก

2. ศึกษาถึงทฤษฎี ความรู้ และผลงานวิจัย ในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับแนวคิดทางด้านลักษณะของการประกอบการผลิต แนวคิดการดำเนินงานของอุตสาหกรรมและความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับอุตสาหกรรมนํายางขึ้น เพื่อนำมาเป็นส่วนประกอบในการทำวิจัย

3. ศึกษาข้อมูลใน ด้านการผลิต ด้านการเงิน ด้านการตลาด และด้านผลกระทบจากสภาวะแวดล้อมภายนอก ของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมนํายางขึ้น เพื่อทำแบบสอบถามที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลในการทำวิจัย

4. ทำการส่งแบบสอบถามในการวิจัยไปยังผู้ประกอบการอุตสาหกรรม นํายางขึ้น ในประเทศไทย แล้วทำการเก็บรวบรวมข้อมูลจากแบบสอบถามที่ตอบกลับคืนมาได้ นำมาตรวจความครบถ้วนสมบูรณ์จากนั้นนำมาตรวจการให้คะแนนและนำผลคะแนนมาทำการประมวลผลข้อมูลด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์ ข้อมูลจะถูกวิเคราะห์ด้วยวิธีทางสถิติเพื่อศึกษาว่า ปัญหาในการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมนํายางขึ้นขึ้นอยู่กับตัวแปรใดเป็นสำคัญ โดยมีวิธีการดังนี้

1. ตรวจสอบความถูกต้องครบถ้วนและจำนวนของแบบสอบถามที่ได้กลับมา

2. นำแบบสอบถามที่มีความคลาดเคลื่อนที่ยอมรับได้ทั้งหมดมาวิเคราะห์และแปลผลโดยใช้การ

วิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติด้วยคอมพิวเตอร์

โดยมีขั้นตอนและวิธีการในการเก็บรวบรวมข้อมูลดังนี้

การเก็บรวบรวมข้อมูลจะค้นหาข้อมูลโดยจะใช้วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล 2 แบบคือ

1. ข้อมูลปฐมภูมิ

1.1 นำแบบสอบถามที่ได้รับการตรวจสอบคุณภาพแล้วพร้อมหนังสือขออนุญาตสอบถามข้อมูลส่งไปรษณีย์ไปยังผู้ประกอบการอุตสาหกรรมนํายางขึ้นทุกรายในประเทศไทย

1.2 ทำการติดต่อผู้ประกอบการอุตสาหกรรมนํายางขึ้นจำนวน 3 รายเพื่อขอเข้าสัมภาษณ์และแจกแบบสอบถามเพื่อเก็บข้อมูลในเชิงลึกถึง ปัญหาที่เกิดจากการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรม นํายางขึ้น ในประเทศไทยในด้านการผลิต ด้านการเงิน ด้านการตลาด และด้านผลกระทบจากสภาวะแวดล้อมภายนอก

1.3 เป็นการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยการส่งแบบสอบถามไปยังประชากรที่ทำการวิจัยคือผู้ประกอบการอุตสาหกรรมนํายางขึ้นทุ กระจายทั่วประเทศไทย ที่จดทะเบียนได้รับอนุญาตให้ประกอบกิจการกรมโรงงาน กระทรวงอุตสาหกรรม ณ วันที่ 5 มกราคม 2550

2. ข้อมูลทฤษฎี

เป็นข้อมูลที่ได้จากการ ค้นคว้า รวบรวมงานวิจัย บทความ วารสาร เอกสารการสัมมนา สถิติใน รายงานต่าง ๆ ทั้งของภาครัฐและเอกชน เพื่อเป็นส่วนประกอบในเนื้อหาและนำไปใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

เกณฑ์การให้คะแนนและเกณฑ์ในการวัดระดับตัวแปร ในการวิเคราะห์ ระดับแสดงความคิดเห็นของ ประชาชนเกี่ยวกับการความเข้าใจเรื่องการจัดตั้งโรงกลั่นไบโอดีเซลของบริษัท เพียวไบโอดีเซล จะใช้วิธีการวัดแบบ Likert Scale โดยแบ่งออกเป็น 5 ระดับ และมีการประเมินค่าสำหรับคำถามเชิงบวกดังนี้

ระดับคะแนน 1 หมายถึง ปัญหาการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรม น้ำยางขึ้นอยู่ในระดับ น้อย ที่สุด

ระดับคะแนน 2 หมายถึง ปัญหาการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมน้ำยางขึ้นอยู่ในระดับน้อย

ระดับคะแนน 3 หมายถึง ปัญหาการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรม น้ำยางขึ้นอยู่ในระดับ ปานกลาง

ระดับคะแนน 4 หมายถึง ปัญหาการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมน้ำยางขึ้นอยู่ในระดับมาก

ระดับคะแนน 5 หมายถึง ปัญหาการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรม น้ำยางขึ้นอยู่ในระดับ มากที่สุด

จากนั้นนำมาคำนวณหาค่าเฉลี่ย แล้วแบ่งระดับความความเข้าใจออกเป็น 5 ช่วงลำดับคะแนน โดยเกณฑ์ที่ ใช้ในการแบ่งช่วง คือ

$$\begin{aligned}\text{ความกว}\quad \text{้างของช่วงระดับคะแนน} &= \frac{\text{คะแนนสูงสุด} - \text{คะแนนต่ำสุด}}{\text{จำนวนช่วงลำดับที่แบ่ง}} \\ &= \frac{5 - 1}{5} \\ &= 0.8\end{aligned}$$

จากความกว ้างของช่วงระดับคะแนนที่มีค่าเท่ากับ 0.8 สามารถแบ่งระดับความเข้าใจได้ดังนี้

1.00 – 1.80 หมายถึง ปัญหาการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรม น้ำยางขึ้นอยู่ในระดับ น้อย ที่สุด

1.81 – 2.60 หมายถึง ปัญหาการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมน้ำยางขึ้นอยู่ในระดับน้อย

2.61 – 3.40 หมายถึง ปัญหาการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมน้ำยางขึ้นอยู่ในระดับปานกลาง

3.41 – 4.20 หมายถึง ปัญหาการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมน้ำยางขึ้นอยู่ในระดับมาก

4.21 – 5.00 หมายถึง ปัญหาการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรม น้ำยางขึ้นอยู่ในระดับ มาก ที่สุด

5. ผลการวิจัย

จากการที่ได้จัดส่งแบบสอบถามให้กับผู้บริหารหรือผู้จัดการ โรงงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมน้ำยางขึ้น ใน ประเทศไทยจำนวน 75 ราย (จากการคำนวณโดยใช้หลักเกณฑ์ของ Yamane) มีผู้บริหารหรือผู้จัดการ โรงงานของผู้ ประการอุตสาหกรรม น้ำยางขึ้น ในประเทศไทยให้ความร่วมมือตอบกลับมาเป็นจำนวน 54 ราย คิดเป็นร้อยละ 72 ของกลุ่มตัวอย่าง จึงใช้ข้อมูลจำนวนนี้ในการวิจัย

ในการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล จะแบ่งออกเป็น 4 ตอนดังนี้

5.1 การวิเคราะห์ข้อมูลส่วนบุคคลและลักษณะของผู้ประกอบการอุตสาหกรรม น้ำยางขึ้น ของผู้ตอบ แบบสอบถาม ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา เครื่องหมายคุณภาพที่โรงงานได้รับ ขนาดของกิจการ รูปแบบความเป็น เจ้าของธุรกิจ และระยะเวลาในการดำเนินงาน

5.2 วิเคราะห์ข้อมูลของผู้ตอบแบบสอบถามเกี่ยวกับปัญหาในการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรม น้ำยางขึ้น โดยจำแนกตามปัญหาทั้ง 4 ด้าน ได้แก่ ด้านการผลิต ด้านการเงิน ด้านการตลาด และด้านผลกระทบจากสภาวะแวดล้อมภายนอก

5.3 การวิเคราะห์เพื่อทดสอบสมมุติฐานเปรียบเทียบระดับปัญหาในการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมน้ำยางขึ้นที่มีลักษณะของการประกอบกิจการที่ต่างกัน ประกอบไปด้วยขนาดของกิจการ รูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจ และระยะเวลาในการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรม น้ำยางขึ้น ที่มีต่อปัญหาในการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมน้ำยางขึ้น

5.4 การวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) จากแบบสอบถามปลายเปิดเป็นความคิดเห็นทั่วไปเกี่ยวกับปัญหาอื่นจากการดำเนินงานในแต่ละด้านที่ผู้ประกอบการอุตสาหกรรม น้ำยางขึ้น ประสบอยู่และต้องการความช่วยเหลือในการแก้ไข

5.5 การวิเคราะห์จากการสัมภาษณ์เชิงลึก เป็นความคิดเห็นทั่วไปเกี่ยวกับปัญหาอื่นจากการดำเนินงานในแต่ละด้านที่ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมน้ำยางขึ้นประสบอยู่และต้องการความช่วยเหลือในการแก้ไข

5.1 การวิเคราะห์ข้อมูลส่วนบุคคลและลักษณะของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมน้ำยางขึ้นของผู้ตอบแบบสอบถาม ผลการวิเคราะห์ข้อมูลส่วนบุคคลและลักษณะของผู้ประกอบการอุตสาหกรรม น้ำยางขึ้น ของผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา เครื่องหมายคุณภาพที่โรงงานได้รับ ขนาดของกิจการ รูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจ และระยะเวลาในการดำเนินงาน ผลวิเคราะห์ปรากฏดังตารางที่ 5.1

ตารางที่ 5.1 แสดงจำนวนและร้อยละของข้อมูลทั่วไปส่วนบุคคล และลักษณะของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมน้ำยางขึ้นของผู้ตอบแบบสอบถาม

ข้อมูลทั่วไป	จำนวน (ราย)	รวม (ราย)	ร้อยละ	รวม (%)
1. เพศ				
ชาย	39	54	72.20	100
หญิง	15		27.80	
2. อายุ				
น้อยกว่า 30 ปี	3	54	5.60	100
30 -40 ปี	23		42.60	
มากกว่า 40 – 50 ปี	14		25.90	
มากกว่า 50 ปีขึ้นไป	14		25.90	
3. ระดับการศึกษา				
ต่ำกว่า ปริญญาตรี	10	54	18.50	100
ปริญญาตรี	25		46.30	
สูงกว่าปริญญาตรี	19		35.20	
4. เครื่องหมายคุณภาพ #				
ISO กลุ่ม 9000	49	54	90.70	100
ISO กลุ่ม 14000	0		0	
ISO กลุ่ม 18000	0		0	
อื่น ๆ ไม่ได้รับมาตรฐาน	5		9.30	
5. ขนาดของกิจการ				
ขนาดเล็ก	13	54	24.10	100

ขนาดกลาง	34		63.00	
ขนาดใหญ่	7		13.00	
6. รูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจ				
เจ้าของคนเดียว	0	54	0	100
ห้างหุ้นส่วน	0		0	
บริษัทจำกัด	51		94.40	
สหกรณ์นิคม	0		0	
อื่น ๆ	3		5.60	
7. ระยะเวลาในการดำเนินงาน				
ต่ำกว่า 10 ปี	21	54	38.90	100
10 – 15 ปี	10		18.50	
มากกว่า 15 – 20 ปี	20		37.00	
มากกว่า 20 ปี	3		5.60	

5.2 การวิเคราะห์ข้อมูลของผู้ตอบแบบสอบถามเกี่ยวกับปัญหาในการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมนํ้ายางขึ้นโดยจำแนกตามปัญหาทั้ง 4 ด้าน

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลปัญหาการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมนํ้ายางขึ้น ในประเทศไทยของผู้ตอบแบบสอบถาม ซึ่งเป็นผู้บริหารหรือผู้จัดการ โรงงานของสถานประกอบการอุตสาหกรรม นํ้ายางขึ้น จำนวน 54 ราย จำแนกตามปัญหาทั้ง 4 ด้าน โดยวิเคราะห์ข้อมูลในภาพรวมเป็นรายชื่อ รายองค์ประกอบของแต่ละด้าน ได้ผลการศึกษาดังนี้

5.2.1 ปัญหาด้านการผลิต

ปัญหาด้านการผลิตประกอบด้วยองค์ประกอบของปัญหาการวางแผนการผลิต ปัญหาการปฏิบัติการผลิต ปัญหาการควบคุมการผลิต และปัญหาการควบคุมสินค้าคงคลัง ซึ่งผลการวิเคราะห์ปัญหาการดำเนินงานด้านการผลิตในแต่ละองค์ประกอบ ของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมนํ้ายางขึ้นแสดงดังตารางที่ 5.2 ถึงตารางที่ 5.6

ตารางที่ 5.2 แสดงค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) การแปลความหมายและการจัดลำดับของปัญหาในการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรม นํ้ายางขึ้น ในส่วนขององค์ประกอบปัญหาการวางแผนการผลิต

องค์ประกอบปัญหาการวางแผนการผลิต	N = 54		ระดับปัญหา	ลำดับที่
	$\bar{X}$	S.D.		
1. ปริมาณวัตถุดิบมีความไม่แน่นอนแต่ละฤดูกาล	4.222	0.691	มากที่สุด	2
2. มีวัตถุดิบป้อนโรงงานไม่เพียงพอ	3.592	0.835	มาก	3
3. มีการแข่งขันแย่งซื้อวัตถุดิบระหว่างโรงงานสูง	4.444	0.663	มากที่สุด	1
4. ขาดการจัดเรียงลำดับแผนงานในแต่ละขั้นตอนการผลิต	2.259	1.102	น้อย	7
5. เมื่อมีแผนการผลิตแล้วบ่อยครั้งไม่สามารถดำเนินงานตามแผนได้	2.555	0.883	น้อย	6
6. ขาดการประมาณการณ์ความต้องการของตลาดทำให้ปริมาณการผลิตไม่เหมาะสม	2.240	0.642	น้อย	8
7. ขาดข้อมูลจากภาครัฐที่ถูกต้องเพื่อใช้ในการวางแผนการผลิต	2.851	0.833	ปานกลาง	5
8. การกำหนดราคารับซื้อวัตถุดิบยังไม่มีเกณฑ์มาตรฐานที่เป็น	3.259	1.067	ปานกลาง	4

สากล				
ค่าเฉลี่ยรวม	3.178	0.398	ปานกลาง	

ตารางที่ 5.3 แสดงค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) การแปลความหมายและการจัดลำดับของปัญหาในการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมน้ำยางขึ้นในส่วนขององค์ประกอบปัญหาการปฏิบัติการผลิต

องค์ประกอบปัญหาการปฏิบัติการผลิต	N = 54		ระดับปัญหา	ลำดับที่
	$\bar{X}$	S.D.		
1. ขาดเทคโนโลยีรวมทั้งการวิจัยและพัฒนาการผลิตที่ทันสมัย	2.722	0.787	ปานกลาง	7
2. การชำรุดเสียหายของเครื่องจักรและอุปกรณ์ที่ใช้ในการผลิต	2.574	0.632	น้อย	9
3. ปัญหาด้านการขาดแคลนแรงงานที่มีความชำนาญ	3.259	1.119	ปานกลาง	4
4. โรงงานไม่สามารถผลิตได้เต็มกำลังการผลิตทำให้ต้นทุนการผลิตต่อหน่วยค่อนข้างสูง	3.444	1.268	มาก	2
5. มีต้นทุนการผลิตสูงทำให้ได้กำไรน้อยหรือขาดทุน	3.407	1.090	มาก	3
6. แหล่งวัตถุดิบอยู่ห่างไกลจากโรงงานผลิต	2.722	0.877	ปานกลาง	7
7. ราคาวัตถุดิบมีความผันผวนในแต่ละฤดูกาล	4.333	0.672	มากที่สุด	1
8. ขากที่จะควบคุมคุณภาพให้ได้มาตรฐานเดียวกันทุกครั้งที่ทำกรผลิต	2.796	0.997	ปานกลาง	5
9. ไม่สามารถควบคุมคุณภาพของวัตถุดิบที่ใช้ในการผลิตจากเกษตรกรได้	2.796	1.234	ปานกลาง	5
ค่าเฉลี่ยรวม	3.117	0.647	ปานกลาง	

ตารางที่ 5.4 แสดงค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) การแปลความหมายและการจัดลำดับของปัญหาในการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมน้ำยางขึ้นในส่วนขององค์ประกอบปัญหาการควบคุมการผลิต

องค์ประกอบปัญหาการควบคุมการผลิต	N = 54		ระดับปัญหา	ลำดับที่
	$\bar{X}$	S.D.		
1. มีข้อเสียในกระบวนการผลิตมากทั้งวัตถุดิบและสินค้าสำเร็จรูป	2.370	0.875	น้อย	2
2. ปริมาณและคุณภาพในผลผลิตไม่คงที่สม่ำเสมอเนื่องจากพนักงานขาดความชำนาญ	2.222	0.663	น้อย	3
3. ขาดการควบคุมคุณภาพแต่ละขั้นตอนการผลิตหรือยังไม่มีขั้นตอนหรือวิธีการตรวจสอบคุณภาพน้ำยางขึ้นที่แน่ชัด	2.000	0.434	น้อย	4
4. เกษตรกรไม่ให้ความสนใจในการดูแลและพัฒนาคุณภาพวัตถุดิบ	2.963	1.181	ปานกลาง	1
ค่าเฉลี่ยรวม	2.388	0.578	น้อย	

ตารางที่ 5.5 แสดงค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) การแปลความหมายและการจัดลำดับของปัญหาในการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรม นํ้ายางขึ้น ในส่วนขององค์ประกอบปัญหาการควบคุมสินค้าคงคลัง

องค์ประกอบปัญหาการควบคุมสินค้าคงคลัง	N = 54		ระดับปัญหา	ลำดับที่
	$\bar{X}$	S.D.		
1. มีปัญหาในวิธีการจัดเก็บวัตถุดิบเพราะขาดเทคโนโลยีที่ทันสมัย	1.925	0.668	น้อย	4
2. มีค่าใช้จ่ายในการเก็บรักษาวัตถุดิบและสินค้าสำเร็จรูปค่อนข้างสูง	2.333	0.868	น้อย	2
3. พื้นที่ในการจัดเก็บสินค้าสำเร็จรูปและวัตถุดิบไม่เพียงพอ	2.333	0.846	น้อย	2
4. สินค้าคงคลังสำเร็จรูป (นํ้ายางขึ้น) มีปริมาณไม่เหมาะสมเนื่องจากมีมากหรือน้อยเกินไปตามช่วงของฤดูกาล	2.740	0.678	ปานกลาง	1
ค่าเฉลี่ยรวม	2.333	0.625	น้อย	

ตารางที่ 5.6 สรุปผลค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) การแปลความหมายและการจัดลำดับในองค์ประกอบของปัญหาต่าง ๆ 4 ด้าน ของปัญหาด้านการผลิตในภาพรวม

องค์ประกอบต่าง ๆ ของปัญหาด้านการผลิต	N = 54		ระดับปัญหา	ลำดับที่
	$\bar{X}$	S.D.		
1. ปัญหาการวางแผนการผลิต	3.178	0.398	ปานกลาง	1
2. ปัญหาการปฏิบัติการผลิต	3.117	0.647	ปานกลาง	2
3. ปัญหาการควบคุมการผลิต	2.388	0.578	น้อย	3
4. ปัญหาการควบคุมสินค้าคงคลัง	2.333	0.625	น้อย	4
ค่าเฉลี่ยรวม	2.845	0.393	ปานกลาง	

จากตารางที่ 5.6 ผลการวิเคราะห์พบว่าผู้ประกอบการอุตสาหกรรม นํ้ายางขึ้น ในประเทศไทยมีปัญหาการดำเนินงานด้านการผลิตโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ซึ่งจะเห็นได้จากค่าเฉลี่ยรวมของทุกองค์ประกอบทั้ง 4 ด้านเท่ากับ 2.845 และการกระจายของข้อมูลไม่มากนัก โดยพิจารณาจากค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานรวมมีค่าเท่ากับ 0.393 และเมื่อพิจารณาปัญหาการดำเนินงานด้านการผลิตในแต่ละองค์ประกอบเรียงลำดับได้ดังนี้

ลำดับที่ 1 องค์ประกอบของปัญหาการวางแผนการผลิต ซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.178

ลำดับที่ 2 องค์ประกอบของปัญหาการปฏิบัติการผลิต ซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.117

ลำดับที่ 3 องค์ประกอบของปัญหาการควบคุมการผลิต ซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.388

ลำดับที่ 4 องค์ประกอบของปัญหาการควบคุมสินค้าคงคลัง ซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.333

5.2.2 ปัญหาด้านการเงิน

ปัญหาด้านการเงินประกอบด้วย องค์ประกอบของปัญหาการคาดการณ์ถึงความต้องการเงินทุน ปัญหาการจัดหาเงินทุน และปัญหาการจัดสรรเงินทุนไปในธุรกิจ ซึ่งผลการวิเคราะห์ปัญหาการดำเนินงานด้านการเงินในแต่ละองค์ประกอบ ของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมนํ้ายางขึ้นแสดงดังตาราง ที่ 5.7 ถึงตารางที่ 5.10

ตารางที่ 5.7 แสดงค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) การแปลความหมายและการจัดลำดับของปัญหาในการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรม น้อยางขึ้น ในส่วนขององค์ประกอบปัญหาการคาดการณ์ถึงความต้องการเงินทุน

องค์ประกอบปัญหาการคาดการณ์ถึงความต้องการเงินทุน	N = 54		ระดับปัญหา	ลำดับที่
	$\bar{X}$	S.D.		
1. ไม่ทราบทิศทางการเจริญเติบโตของอุตสาหกรรม	2.370	0.957	น้อย	1
2. ไม่มีการวางแผนเป้าหมายของธุรกิจในแต่ละปีที่ชัดเจน	2.148	1.088	น้อย	3
3. ขาดการวางแผนทางการเงินหรือการจัดทำงบการเงินล่วงหน้า	2.111	1.021	น้อย	4
4. ขาดผู้ชำนาญการในการวางแผนทางการเงิน	2.203	1.249	น้อย	2
ค่าเฉลี่ยรวม	2.208	1.079	น้อย	

ตารางที่ 5.8 แสดงค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) การแปลความหมายและการจัดลำดับของปัญหาในการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรม น้อยางขึ้น ในส่วนขององค์ประกอบปัญหาการจัดหาเงินทุน

องค์ประกอบปัญหาการจัดหาเงินทุน	N = 54		ระดับปัญหา	ลำดับที่
	$\bar{X}$	S.D.		
1. ขาดแหล่งเงินทุนที่จะให้การสนับสนุนการดำเนินงาน	2.351	1.066	น้อย	4
2. ต้นทุนของเงินทุน (อัตราดอกเบี้ย) อยู่ในระดับสูง	3.277	1.106	ปานกลาง	1
3. ธุรกิจระดมเงินทุนได้ยากเนื่องจากมีความเสี่ยงสูง	2.518	1.094	น้อย	2
4. เงินทุนส่วนใหญ่เป็นการก่อหนี้ระยะสั้นก่อให้เกิดปัญหาด้านสภาพคล่อง	2.500	0.966	น้อย	3
5. มีหนี้ต่างประเทศในระดับสูงก่อให้เกิดความเสี่ยงของอัตราแลกเปลี่ยนในการใช้คืน	2.203	1.322	น้อย	5
ค่าเฉลี่ยรวม	2.570	0.970	น้อย	

ตารางที่ 5.9 แสดงค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) การแปลความหมายและการจัดลำดับของปัญหาในการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรม น้อยางขึ้น ในส่วนขององค์ประกอบปัญหาการจัดสรรเงินทุนไปในธุรกิจ

องค์ประกอบปัญหาการจัดสรรเงินทุนไปในธุรกิจ	N = 54		ระดับปัญหา	ลำดับที่
	$\bar{X}$	S.D.		
1. รายได้และยอดขายของธุรกิจไม่เป็นไปตามเป้าหมาย	3.037	1.098	ปานกลาง	1
2. ความสามารถในการทำกำไรอยู่ในระดับต่ำ	3.000	1.081	ปานกลาง	2
3. มีลูกหนี้ค้างชำระเป็นจำนวนมากทำให้หนี้สงสัยจะสูญเพิ่มขึ้น	2.166	1.041	น้อย	5
4. ขาดความสามารถในการชำระหนี้ได้ตามกำหนด	2.314	1.006	น้อย	4
5. ขาดสภาพคล่องของกระแสเงินสดหมุนเวียน	2.59	0.994	น้อย	3
ค่าเฉลี่ยรวม	2.555	0.905	น้อย	

ตารางที่ 5.10 สรุปผลค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) การแปลความหมายและการจัดลำดับในองค์ประกอบของปัญหาต่าง ๆ 4 ด้าน ของปัญหาด้านการเงินในภาพรวม

องค์ประกอบต่าง ๆ ของปัญหาด้านการเงิน	N = 54		ระดับปัญหา	ลำดับที่
	$\bar{X}$	S.D.		
1. ปัญหาการคาดการณ์ถึงความต้องการเงินทุน	4.250	1.021	มาก	1
2. ปัญหาการปฏิบัติการจัดหาเงินทุน	2.570	0.970	น้อย	2
3. ปัญหาการจัดสรรเงินทุนไปในธุรกิจ	2.555	0.905	น้อย	3
ค่าเฉลี่ยรวม	2.461	0.755	น้อย	

จากตารางที่ 5.10 ผลการวิเคราะห์พบว่าผู้ประกอบการอุตสาหกรรม นํายางขึ้น ในประเทศไทยมีปัญหาการดำเนินงานด้านการเงินโดยรวมอยู่ในระดับ น้อย ซึ่งจะเห็นได้จากค่าเฉลี่ยรวมของทุกองค์ประกอบทั้ง 4 ด้าน เท่ากับ 2.461 และการกระจายของข้อมูลค่อนข้างมาก โดยพิจารณาจากค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานรวมมีค่าเท่ากับ 0.755 และเมื่อพิจารณาปัญหาการดำเนินงานด้านการเงินในแต่ละองค์ประกอบเรียงลำดับได้ดังนี้

ลำดับที่ 1 องค์ประกอบของปัญหาการคาดการณ์ถึงความต้องการเงินทุน ซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.250

ลำดับที่ 2 องค์ประกอบของปัญหาการปฏิบัติการจัดหาเงินทุน ซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.570

ลำดับที่ 3 องค์ประกอบของปัญหาการจัดสรรเงินทุนไปในธุรกิจซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.555

5.2.3 ปัญหาด้านการตลาด

ปัญหาด้านการตลาด ประกอบด้วยองค์ประกอบของปัญหาผลิตภัณฑ์ ปัญหาราคา ปัญหาการจัดจำหน่าย และปัญหาการส่งเสริมการตลาด ซึ่งผลการวิเคราะห์ปัญหาด้านการดำเนินงานด้านการตลาดในแต่ละองค์ประกอบของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมนํายางขึ้นแสดงดังตารางที่ 5.11 ถึงตารางที่ 5.15

ตารางที่ 5.11 แสดงค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) การแปลความหมายและการจัดลำดับของปัญหาในการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมนํายางขึ้นในส่วนขององค์ประกอบปัญหาผลิตภัณฑ์

องค์ประกอบปัญหาผลิตภัณฑ์นํายางขึ้น	N = 54		ระดับปัญหา	ลำดับที่
	$\bar{X}$	S.D.		
1. คุณภาพของนํายางขึ้นไม่คงที่ทุกครั้งที่มีการจัดจำหน่ายเพราะกระบวนการผลิตไม่ได้มาตรฐาน	1.851	0.656	น้อย	5
2. นํายางขึ้นที่ได้เก็บไว้ได้ไม่นาน	2.092	0.976	น้อย	2
3. นํายางขึ้นของไทยมีการแข่งขันนํายางขึ้นกับต่างประเทศสูง	3.185	0.848	ปานกลาง	1
4. ผลิตภัณฑ์ไม่ได้คุณภาพตามที่ลูกค้ากำหนด	1.963	0.867	น้อย	3
5. นํายางขึ้นของไทยยังขาดการยอมรับจากผู้บริโภค	1.944	0.899	น้อย	4
ค่าเฉลี่ยรวม	2.207	0.589	น้อย	

ตารางที่ 5.12 แสดงค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) การแปลความหมายและการจัดลำดับของปัญหาในการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมนํายางขึ้นในส่วนขององค์ประกอบปัญหาราคา

องค์ประกอบปัญหาราคานํายางขึ้น	N = 54		ระดับปัญหา	ลำดับที่
	$\bar{X}$	S.D.		
1. การแสวงงัดวาททางด้านราคานํายางขึ้นเนื่องจากมีฤดูกาลของผลผลิตที่ออกสู่ตลาด	3.814	1.047	มาก	1
2. การกำหนดราคายางขึ้นกับรัฐบาลทำให้เกิดความไม่สมดุลต่อต้นทุนการผลิต	3.129	1.229	ปานกลาง	3

3. ไม่มีอำนาจต่อรอง ในการกำหนดราคาน้ำยางขึ้นอย่างเหมาะสม เพื่อผู้ซื้อ	3.314	1.006	ปานกลาง	2
4. ขาดข้อมูลความเคลื่อนไหวที่ทันสมัยของราคาน้ำยางขึ้นทั้งใน และต่างประเทศ	2.870	1.046	ปานกลาง	4
ค่าเฉลี่ยรวม	3.282	0.848	ปานกลาง	

ตารางที่ 5.13 แสดงค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) การแปลความหมายและการจัดลำดับ ของปัญหาในการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมน้ำยางขึ้นในส่วนขององค์ประกอบปัญหาการจัดจำหน่าย

องค์ประกอบปัญหาการจัดจำหน่ายน้ำยางขึ้น	N = 54		ระดับปัญหา	ลำดับ ที่
	$\bar{X}$	S.D.		
1. การจัดส่งไม่ทันเวลาและตรงสถานที่	1.574	0.601	น้อยที่สุด	4
2. มีช่องทางการจัดจำหน่ายน้ำยางขึ้นน้อยเกินไป	2.518	1.077	น้อย	3
3. ผู้กระจายสินค้าน้ำยางขึ้นเอากำไรมากเกินไป	2.611	1.071	ปานกลาง	2
4. โรงงานอุตสาหกรรมต่อเนื่อง อยู่ห่างไกลทำให้ต้นทุนการจัดส่ง ค่อนข้างสูง	3.074	1.329	ปานกลาง	1
ค่าเฉลี่ยรวม	2.444	0.839	น้อย	

ตารางที่ 5.14 แสดงค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) การแปลความหมายและการจัดลำดับ ของปัญหาในการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรม น้ำยางขึ้น ในส่วนขององค์ประกอบปัญหาการส่งเสริม การตลาด

องค์ประกอบปัญหาการส่งเสริมการตลาดน้ำยางขึ้น	N = 54		ระดับปัญหา	ลำดับ ที่
	$\bar{X}$	S.D.		
1. ขาดการทำแผนส่งเสริมการขายน้ำยางขึ้นไว้ล่วงหน้า	2.777	1.110	ปานกลาง	3
2. การโฆษณาและประชาสัมพันธ์น้ำยางขึ้นมีน้อย	2.870	1.259	ปานกลาง	1
3. ขาดบุคลากรในการทำหน้าที่ส่งเสริมการขายน้ำยางขึ้น	2.833	1.161	ปานกลาง	2
4. ค่าใช้จ่ายการส่งเสริมการขายสูงทำให้ไม่สามารถส่งเสริมการขาย ได้อย่างเต็มที่	2.574	1.222	น้อย	4
5. ไม่มีการส่งเสริมการขายกับลูกค้าโดยตรง	2.574	1.252	น้อย	4
ค่าเฉลี่ยรวม	2.725	1.103	ปานกลาง	

ตารางที่ 5.15 สรุปผลค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) การแปลความหมายและการจัดลำดับใน องค์ประกอบของปัญหาต่าง ๆ 4 ด้าน ของปัญหาด้านการตลาดในภาพรวม

องค์ประกอบต่าง ๆ ของปัญหาด้านการตลาด	N = 54		ระดับปัญหา	ลำดับ ที่
	$\bar{X}$	S.D.		
1. ปัญหาผลิตภัณฑ์น้ำยางขึ้น	2.207	0.589	น้อย	4
2. ปัญหาราคาน้ำยางขึ้น	3.282	0.848	ปานกลาง	1
3. ปัญหาการจัดจำหน่ายน้ำยางขึ้น	2.444	0.839	น้อย	3
4. ปัญหาการส่งเสริมการตลาดน้ำยางขึ้น	2.725	1.103	ปานกลาง	2
ค่าเฉลี่ยรวม	2.642	0.722	ปานกลาง	

จากตารางที่ 5.10 ผลการวิเคราะห์พบว่าผู้ประกอบการอุตสาหกรรม น้ำยางขึ้น ในประเทศไทยมีปัญหาการ ดำเนินงานด้านการตลาดโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ซึ่งจะเห็นได้จากค่าเฉลี่ยรวมของทุกองค์ประกอบทั้ง 4 ด้าน

เท่ากับ 2.642 และการกระจายของข้อมูลไม่มากนัก โดยพิจารณาจากค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานรวมมีค่าเท่ากับ 0.722 และเมื่อพิจารณาปัญหาการดำเนินงานด้านการตลาดในแต่ละองค์ประกอบเรียงลำดับได้ดังนี้

ลำดับที่ 1 องค์ประกอบของปัญหาราคาน้ำยางขึ้น ซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.282

ลำดับที่ 2 องค์ประกอบของปัญหาการส่งเสริมการตลาดน้ำยางขึ้น ซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.725

ลำดับที่ 3 องค์ประกอบของปัญหาการจัดจำหน่ายน้ำยางขึ้น ซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.444

ลำดับที่ 4 องค์ประกอบของปัญหาผลิตภัณฑ์น้ำยางขึ้น ซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.207

5.2.4 ปัญหาด้านผลกระทบจากสภาวะแวดล้อมภายนอก

ปัญหาด้านผลกระทบจากสภาวะแวดล้อมภายนอก ประกอบด้วยองค์ประกอบของปัญหาการเมืองและกฎหมาย ปัญหาสภาวะเศรษฐกิจและคู่แข่ง ปัญหาสังคมและวัฒนธรรม และปัญหาเทคโนโลยี ซึ่งผลการวิเคราะห์ปัญหาการดำเนินงานด้านผลกระทบจากสภาวะแวดล้อมภายนอกในแต่ละองค์ประกอบของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมน้ำยางขึ้นแสดงดังตารางที่ 5.16 ถึงตารางที่ 5.20

ตารางที่ 4.16 แสดงค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) การแปลความหมายและการจัดลำดับของปัญหาในการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมน้ำยางขึ้น ในส่วนขององค์ประกอบปัญหาการเมืองและกฎหมาย

องค์ประกอบปัญหาการเมืองและกฎหมาย	N = 54		ระดับปัญหา	ลำดับที่
	$\bar{X}$	S.D.		
1. การเปลี่ยนแปลงนโยบายของแต่ละรัฐบาลส่งผลกระทบต่ออุตสาหกรรมน้ำยางขึ้น	3.055	0.959	ปานกลาง	7
2. ขาดการประสานงานระหว่างภาครัฐและเอกชนในการพัฒนากระบวนการผลิต	3.203	0.919	ปานกลาง	6
3. ขาดบริษัทหรือภาครัฐที่ดูแลเรื่องอุตสาหกรรมน้ำยางขึ้นอย่างชัดเจนและต่อเนื่อง	3.592	0.789	มาก	4
4. การส่งเสริมและพัฒนาอุตสาหกรรมต่อเนื่องจากน้ำยางขึ้นของรัฐยังไม่ชัดเจน	3.907	0.916	มาก	2
5. นโยบายของรัฐในการพัฒนาไม่ต่อเนื่อง ทั้งนี้เพราะมีการเปลี่ยนแปลงทางการเมืองอยู่เสมอ	4.000	1.009	มาก	1
6. การแทรกแซงราคายางของรัฐบาลทำให้วัตถุดิบมีราคาสูง	3.555	1.110	มาก	5
7. ประเทศเพื่อนบ้านสามารถผลิตน้ำยางขึ้นได้ต้นทุนที่ถูกกว่าทำให้การแข่งขันสูง	3.870	1.198	มาก	3
ค่าเฉลี่ยรวม	3.597	0.708	มาก	

ตารางที่ 5.17 แสดงค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) การแปลความหมายและการจัดลำดับของปัญหาในการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมน้ำยางขึ้น ในส่วนขององค์ประกอบปัญหาสภาวะเศรษฐกิจและคู่แข่ง

องค์ประกอบปัญหาสภาวะเศรษฐกิจและคู่แข่ง	N = 54		ระดับปัญหา	ลำดับที่
	$\bar{X}$	S.D.		
1. อุตสาหกรรมน้ำยางขึ้นของไทยมีระยะเวลาการพัฒนาช้ากว่าประเทศเพื่อนบ้าน ทำให้ศักยภาพการผลิตด้อยกว่า	2.925	1.146	ปานกลาง	1
2. ผลิตภัณฑ์น้ำยางขึ้นของประเทศเพื่อนบ้านมีความน่าเชื่อถือ	2.555	0.984	น้อย	3

มากกว่าของประเทศไทย				
3. มาตรการลดภาษีของเขตการค้าเสรีอาเซียนมีผลกระทบต่ออุตสาหกรรมน้ำยางขึ้นของไทย	2.666	1.064	ปานกลาง	2
ค่าเฉลี่ยรวม	2.716	0.923	ปานกลาง	

ตารางที่ 5.18 แสดงค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) การแปลความหมายและการจัดลำดับของปัญหาในการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรม น้ำยางขึ้น ในส่วนขององค์ประกอบปัญหาสังคมและวัฒนธรรม

องค์ประกอบปัญหาสังคมและวัฒนธรรม	N = 54		ระดับปัญหา	ลำดับที่
	$\bar{X}$	S.D.		
1. วิธีการปลูกยางพาราเกษตรกรเป็นแบบดั้งเดิม ขาดความรู้ทางวิชาการที่ดี ทำให้วัตถุดิบที่ได้ไม่ได้มาตรฐาน	2.777	1.040	ปานกลาง	5
2. ขาดการดำเนินธุรกิจในการอุตสาหกรรมน้ำยางขึ้นที่ครบวงจรทำให้ต้นทุนการผลิตสูง	3.018	1.054	ปานกลาง	4
3. ขาดความร่วมมือกันระหว่าง เกษตรกรผู้ปลูกยางพารา โรงงานอุตสาหกรรมน้ำยางขึ้นและอุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์ยาง ในการสร้างธุรกิจแบบครบวงจร	3.407	1.055	มาก	3
4. ขาดผู้ประสานงานในการรวมกลุ่มเพื่อดำเนินธุรกิจแบบครบวงจรในอุตสาหกรรมยาง	3.648	1.030	มาก	1
5. เกษตรกรผู้ปลูกยางพารา อุตสาหกรรมน้ำยางขึ้นและอุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์ยาง ขาดความรู้เกี่ยวกับประโยชน์ของการดำเนินธุรกิจแบบครบวงจร	3.481	1.041	มาก	2
ค่าเฉลี่ยรวม	3.266	0.861	ปานกลาง	

ตารางที่ 5.19 แสดงค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) การแปลความหมายและการจัดลำดับของปัญหาในการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมน้ำยางขึ้นในส่วนขององค์ประกอบปัญหาเทคโนโลยี

องค์ประกอบปัญหาเทคโนโลยี	N = 54		ระดับปัญหา	ลำดับที่
	$\bar{X}$	S.D.		
1. เทคโนโลยีการผลิตน้ำยางขึ้นยังไม่ได้มาตรฐานพอเมื่อเปรียบเทียบกับประเทศเพื่อนบ้าน	2.629	0.977	ปานกลาง	5
2. การเปลี่ยนแปลงเทคโนโลยีการผลิตทำได้ยากเนื่องจากต้องใช้ต้นทุนสูง	3.074	1.146	ปานกลาง	4
3. ขาดการสนับสนุนทางด้านเทคโนโลยีจากรัฐบาล	3.777	0.793	มาก	1
4. ขาดการรับรู้เกี่ยวกับผลกระทบจากการจัดตั้งบริษัทร่วมทุนยางพาราระหว่างประเทศ (IRC)	3.129	1.064	ปานกลาง	3
5. ขาดการรับรู้เกี่ยวกับผลกระทบจากมาตรการเขตการค้าเสรี (FTA)	3.222	1.093	ปานกลาง	2
ค่าเฉลี่ยรวม	3.166	0.814	ปานกลาง	

ตารางที่ 5.20 สรุปผลค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) การแปลความหมายและการจัดลำดับในองค์ประกอบของปัญหาต่าง ๆ 4 ด้าน ของปัญหาด้านผลกระทบจากสถานะแวดล้อมภายนอกในภาพรวม

องค์ประกอบต่าง ๆ ของปัญหาด้านผลกระทบจากสภาวะแวดล้อมภายนอก	N = 54		ระดับปัญหา	ลำดับที่
	$\bar{X}$	S.D.		
1. ปัญหาการเมืองและกฎหมาย	3.597	0.708	มาก	1
2. ปัญหาเศรษฐกิจและคู่แข่ง	2.716	0.923	ปานกลาง	4
3. ปัญหาสังคมและวัฒนธรรม	3.266	0.861	ปานกลาง	2
4. ปัญหาเทคโนโลยี	3.166	0.814	มาก	3
ค่าเฉลี่ยรวม	3.275	0.645	ปานกลาง	

จากตารางที่ 5.20 ผลการวิเคราะห์พบว่าผู้ประกอบการอุตสาหกรรม น้ายางขึ้น ในประเทศไทยมีปัญหาการดำเนินงานด้านผลกระทบจากสภาวะแวดล้อมภายนอกโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ซึ่งจะเห็นได้จากค่าเฉลี่ยรวมของทุกองค์ประกอบทั้ง 4 ด้าน เท่ากับ 3.275 และการกระจายของข้อมูลไม่มากนัก โดยพิจารณาจากค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานรวมมีค่าเท่ากับ 0.645 และเมื่อพิจารณาปัญหาการดำเนินงานด้านการตลาดในแต่ละองค์ประกอบเรียงลำดับได้ดังนี้

ลำดับที่ 1 องค์ประกอบของปัญหาการเมืองและกฎหมาย ซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.597

ลำดับที่ 2 องค์ประกอบของปัญหาสังคมและวัฒนธรรม ซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.266

ลำดับที่ 3 องค์ประกอบของปัญหาเทคโนโลยี ซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.166

ลำดับที่ 4 องค์ประกอบของปัญหาเศรษฐกิจและคู่แข่ง ซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.716

5.2.5 สรุปปัญหาการดำเนินงานในภาพรวมทั้ง 4 ด้าน ของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมน้ายางขึ้น

จากผลการวิเคราะห์ปัญหาการดำเนินงานด้านการผลิต ด้านการเงิน ด้านการตลาด และด้านผลกระทบจากสภาวะแวดล้อมภายนอก ของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมน้ายางขึ้นแต่ด้านทั้ง 4 ด้านในภาพรวม

ตารางที่ 5.21 สรุปผลค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) การแปลความหมายและการจัดลำดับในองค์ประกอบของปัญหาการดำเนินงาน ของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมน้ายางขึ้นในแต่ละด้านทั้ง 4 ด้านในภาพรวม

องค์ประกอบต่าง ๆ ของปัญหาการดำเนินงาน	N = 54		ระดับปัญหา	ลำดับที่
	$\bar{X}$	S.D.		
1. ปัญหาด้านการผลิต	2.845	0.393	ปานกลาง	2
2. ปัญหาด้านการเงิน	2.461	0.755	น้อย	4
3. ปัญหาด้านการตลาด	2.642	0.722	ปานกลาง	3
4. ปัญหาด้านผลกระทบจากสภาวะแวดล้อมภายนอก	3.275	0.645	ปานกลาง	1
ค่าเฉลี่ยรวม	2.805	0.628	ปานกลาง	

จากตารางที่ 5.21 ผลการวิเคราะห์พบว่าผู้ประกอบการอุตสาหกรรม น้ายางขึ้น ในประเทศไทยมีปัญหาในการดำเนินงานอยู่ในระดับปัญหามานกลาง ซึ่งจะเห็นได้จากค่าเฉลี่ยรวมของทุกด้านทั้ง 4 ด้านเท่ากับ 2.805 และการกระจายของข้อมูลไม่มากนัก โดยพิจารณาจากค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานรวมมีค่าเท่ากับ 0.628

และเมื่อพิจารณาปัญหาการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมน้ายางขึ้น ในแต่ละด้าน เรียงตามลำดับค่าเฉลี่ย ได้ดังนี้

ลำดับที่ 1 ปัญหาด้านผลกระทบจากสภาวะแวดล้อมภายนอก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.275

ลำดับที่ 2 ปัญหาด้านการผลิต มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.845

ลำดับที่ 3 ปัญหาด้านการตลาด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.642

ลำดับที่ 4 ปัญหาด้านการเงิน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.461

5.3 ผลการวิเคราะห์เพื่อทดสอบสมมติฐานเปรียบเทียบระดับปัญหาในการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมนํ้ายางชั้นที่มีลักษณะของการประกอบการแตกต่างกัน

ผลการทดสอบสมมติฐานเปรียบเทียบระดับปัญหาในการดำเนินงานของผู้ตอบแบบสอบถามซึ่งเป็นผู้บริหารหรือผู้จัดการโรงงานของสถานประกอบการอุตสาหกรรมนํ้ายางชั้นที่มีลักษณะของการประกอบการที่แตกต่างกัน ซึ่งประกอบด้วยขนาดของกิจการ 3 กลุ่ม ได้แก่ กิจการขนาดเล็ก กิจการขนาดกลาง และกิจการขนาดใหญ่ รูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจ 4 กลุ่ม ได้แก่ เจ้าของคนเดียว ห้างหุ้นส่วน บริษัทจำกัด และสหกรณ์นิคม และระยะเวลาในการดำเนินงานของผู้ประกอบการ 4 กลุ่ม ได้แก่ ระยะเวลาในการดำเนินงานต่ำกว่า 10 ปี ระยะเวลาในการดำเนินงาน 10-15 ปี ระยะเวลาในการดำเนินงานมากกว่า 15-20 ปี และระยะเวลาในการดำเนินงานมากกว่า 20 ปี ดังตารางที่ 5.22 ถึงตารางที่ 5.26

5.3.1 ผลการวิเคราะห์เพื่อทดสอบสมมติฐานเปรียบเทียบระดับปัญหาในการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมนํ้ายางชั้นโดยจำแนกตามขนาดของกิจการ

โดยมีสมมติฐาน ดังนี้

สมมติฐานข้อที่ 1 ขนาดของกิจการที่แตกต่างกันทำให้ผู้ประกอบการอุตสาหกรรม นํ้ายางชั้นมีปัญหาในการดำเนินงานต่างกัน

สมมติฐานข้อที่ 1.1 ขนาดของกิจการที่แตกต่างกันทำให้ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมมีปัญหาในการดำเนินงานด้านการผลิตต่างกัน

สมมติฐานข้อที่ 1.2 ขนาดของกิจการที่แตกต่างกันทำให้ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมมีปัญหาในการดำเนินงานด้านการเงินต่างกัน

สมมติฐานข้อที่ 1.3 ขนาดของกิจการที่แตกต่างกันทำให้ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมมีปัญหาในการดำเนินงานด้านการตลาดต่างกัน

สมมติฐานข้อที่ 1.4 ขนาดของกิจการที่แตกต่างกันทำให้ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมมีปัญหาในการดำเนินงานด้านผลกระทบจากภาวะแวดล้อมภายนอกต่างกัน

ผลการทดสอบสมมติฐานแสดงในตารางที่ 5.22

ตารางที่ 5.22 ผลการทดสอบสมมติฐานเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของระดับปัญหาในการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมนํ้ายางชั้น โดยจำแนกตามขนาดของกิจการ

ปัญหาการดำเนินงาน	ขนาดของกิจการ				
	ขนาดเล็ก	ขนาดกลาง	ขนาดใหญ่	F	P
	N = 6 $\bar{X}$	N = 36 $\bar{X}$	N = 6 $\bar{X}$		
1. ปัญหาด้านการผลิต	3.153	2.756	2.706	6.379	0.003*
1.1 การวางแผนการผลิต	3.192	3.209	3.000	0.810	0.451
1.2 การปฏิบัติการผลิต	3.478	3.006	2.983	2.862	0.066
1.3 การควบคุมการผลิต	2.788	2.205	2.535	5.983	0.005*
1.4 การควบคุมสินค้าคงคลัง	2.711	2.147	2.535	4.868	0.012*
2. ปัญหาด้านการเงิน	2.708	2.399	2.306	0.958	0.391
2.1 การคาดการณ์ถึงความต้องการเงินทุน	2.192	2.198	2.285	0.022	0.978
2.2 การจัดหาเงินทุน	3.030	2.423	2.428	1.998	0.146

2.3 การจัดสรรเงินทุนไปลงทุนธุรกิจ	2.800	2.535	2.200	1.024	0.366
3. ปัญหาด้านการตลาด	2.833	2.580	2.594	0.587	0.560
3.1 ผลผลิตขั้นน้ำยางขึ้น	2.507	2.017	2.571	5.624	0.006*
3.2 ราคา	3.538	3.257	2.928	1.227	0.302
3.3 การจัดจำหน่าย	2.692	2.367	2.357	0.740	0.482
3.4 การส่งเสริมการตลาด	2.707	2.770	2.542	0.122	0.886
4. ด้านผลกระทบจากสภาวะแวดล้อมภายนอก	3.900	3.144	2.750	13.377	0.000*
4.1 การเมืองและกฎหมาย	3.945	3.587	3.489	2.149	0.127
4.2 สภาวะเศรษฐกิจและคู่แข่งขึ้น	3.461	2.529	2.238	7.250	0.002*
4.3 สังคมและวัฒนธรรม	4.000	3.223	2.114	18.120	0.000*
4.4 เทคโนโลยี	4.000	2.952	2.657	13.877	0.000*
ค่าเฉลี่ยรวม	3.138	2.700	2.590	5.325	0.238

* หมายถึง ค่าเฉลี่ยที่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 5.22 แสดงผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของปัญหาการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมน้ำยางขึ้นในประเทศไทย จำแนกตามขนาดของกิจการ ได้แก่ อุตสาหกรรมน้ำยางขึ้นขนาดเล็ก อุตสาหกรรมน้ำยางขึ้นขนาดกลาง และอุตสาหกรรม น้ำยางขึ้น ขนาดใหญ่ โดยพิจารณาในภาพรวมทั้งหมด 4 ด้าน พบว่าผู้ประกอบการอุตสาหกรรมน้ำยางขึ้นที่มีขนาดของกิจการที่แตกต่างกันมีปัญหาในการดำเนินงานไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

เมื่อทำการพิจารณาเปรียบเทียบเป็นรายด้าน พบว่าค่าเฉลี่ยของปัญหาการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมน้ำยางขึ้นขนาดเล็ก ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมน้ำยางขึ้นขนาดกลาง และผู้ประกอบการอุตสาหกรรมน้ำยางขึ้นขนาดใหญ่มีปัญหาในการดำเนินงานไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ใน 4 ด้าน คือ ด้านการผลิต ด้านการเงิน ด้านการตลาดและด้านผลกระทบจากสภาวะแวดล้อมภายนอก

พิจารณาในภาพรวมด้านการผลิต พบว่าผู้ประกอบการอุตสาหกรรม น้ำยางขึ้น ที่มีขนาดของกิจการที่แตกต่างกันมีปัญหาในการดำเนินงานแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

พิจารณาในภาพรวมด้านการเงิน พบว่าผู้ประกอบการอุตสาหกรรม น้ำยางขึ้น ที่มีขนาดของกิจการที่แตกต่างกันมีปัญหาในการดำเนินงานไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

พิจารณาในภาพรวมด้านการตลาด พบว่าผู้ประกอบการอุตสาหกรรมน้ำยางขึ้นที่มีขนาดของกิจการที่แตกต่างกันมีปัญหาในการดำเนินงานไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

พิจารณาในภาพรวมด้านผลกระทบจากสภาวะแวดล้อมภายนอก พบว่าผู้ประกอบการอุตสาหกรรม น้ำยางขึ้น ที่มีขนาดของกิจการที่แตกต่างกันมีปัญหาในการดำเนินงานแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

5.3.2 ผลการวิเคราะห์เพื่อทดสอบสมมติฐานเปรียบเทียบระดับปัญหาในการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมน้ำยางขึ้น โดยจำแนกตามรูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจ โดยมีสมมติฐานดังนี้

สมมติฐานข้อที่ 2 รูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจที่แตกต่างกันทำให้ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมน้ำยางขึ้นมีปัญหาในการดำเนินงานต่างกัน

สมมติฐานข้อที่ 2.1 รูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจที่แตกต่างกันทำให้ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมน้ำยางขึ้นมีปัญหาในการดำเนินงานด้านการผลิตต่างกัน

สมมติฐานข้อที่ 2.2 รูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจที่แตกต่างกันทำให้ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมนํายางชั้นมีปัญหาในการดำเนินงานด้านการเงินต่างกัน

สมมติฐานข้อที่ 2.3 รูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจที่แตกต่างกันทำให้ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมนํายางชั้นมีปัญหาในการดำเนินงานด้านการตลาดต่างกัน

สมมติฐานข้อที่ 2.4 รูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจที่แตกต่างกันทำให้ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมนํายางชั้นมีปัญหาในการดำเนินงานด้านผลกระทบจากสภาวะแวดล้อมภายนอกต่างกัน

ผลการทดสอบไม่สามารถทดสอบสมมติฐานได้อันเนื่องมาจากกลุ่มตัวอย่างคือ รูปแบบความเป็นเจ้าของคนเดียว สหกรณ์ และห้างหุ้นส่วนไม่สามารถเก็บข้อมูลได้ ซึ่งทำให้ไม่สามารถทดสอบสมมติฐานด้วยวิธีการ One-Way ANOVA ได้

5.3.3 ผลการวิเคราะห์เพื่อทดสอบสมมติฐานเปรียบเทียบระดับปัญหาในการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมนํายางชั้น โดยจำแนกตามระยะเวลาในการดำเนินงาน โดยมีสมมติฐานดังนี้

สมมติฐานข้อที่ 3 ระยะเวลาในการดำเนินงานที่แตกต่างกันทำให้ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมนํายางชั้นมีปัญหาในการดำเนินงานต่างกัน

สมมติฐานข้อที่ 3.1 ระยะเวลาในการดำเนินงานที่แตกต่างกันทำให้ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมนํายางชั้นมีปัญหาในการดำเนินงานด้านการผลิตต่างกัน

สมมติฐานข้อที่ 3.2 ระยะเวลาในการดำเนินงานที่แตกต่างกันทำให้ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมนํายางชั้นมีปัญหาในการดำเนินงานด้านการเงินต่างกัน

สมมติฐานข้อที่ 3.3 ระยะเวลาในการดำเนินงานที่แตกต่างกันทำให้ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมนํายางชั้นมีปัญหาในการดำเนินงานด้านการตลาดต่างกัน

สมมติฐานข้อที่ 3.4 ระยะเวลาในการดำเนินงานที่แตกต่างกันทำให้ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมนํายางชั้นมีปัญหาในการดำเนินงานด้านผลกระทบจากสภาวะแวดล้อมภายนอกต่างกัน

ผลการทดสอบแสดงในตารางที่ 5.24

ตารางที่ 5.24 ผลการทดสอบสมมติฐานเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของระดับปัญหาในการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมนํายางชั้น โดยจำแนกตามระยะเวลาในการดำเนินงาน

ปัญหาการดำเนินงาน	ระยะเวลาในการดำเนินงาน					
	ต่ำกว่า 10 ปี	10-15 ปี	มากกว่า 15-20 ปี	มากกว่า 20 ปี	F	P
	N = 28	N = 12	N = 6	N = 2		
	$\bar{X}$	$\bar{X}$	$\bar{X}$	$\bar{X}$		
1. ปัญหาด้านการผลิต	2.997	2.870	2.729	2.471	2.799	0.049*
1.1 การวางแผนการผลิต	3.190	3.175	3.306	2.250	8.872	0.000*
1.2 การปฏิบัติการผลิต	3.338	3.288	2.900	2.444	3.256	0.029*
1.3 การควบคุมการผลิต	2.631	2.525	2.050	2.500	4.477	0.007*
1.4 การควบคุมสินค้าคงคลัง	2.250	2.625	2.250	2.500	1.040	0.383
2. ปัญหาด้านการเงิน	2.187	3.085	2.592	1.429	7.081	0.000*
2.1 การคาดการณ์ถึงความต้องการเงินทุน	2.059	2.650	2.287	1.250	1.764	0.166

2.2 การจัดหาเงินทุน	2.457	3.060	2.560	1.800	1.630	0.194
2.3 การจัดสรรเงินทุนไปในธุรกิจ	2.019	3.460	2.870	1.200	16.679	0.000*
3. ปัญหาด้านการตลาด	2.656	2.611	2.675	2.444	0.093	0.964
3.1 ผลผลิตขั้นน้ำยาขึ้น	2.209	2.240	2.100	2.800	1.262	0.297
3.2 ราคา	3.178	3.250	3.562	2.250	2.517	0.069
3.3 การจัดจำหน่าย	2.592	2.525	2.275	2.520	0.568	0.639
3.4 การส่งเสริมการตลาด	2.733	2.540	2.860	2.400	0.269	0.848
4. ด้านผลกระทบจากสภาวะแวดล้อมภายนอก	3.197	2.960	3.577	2.850	3.132	0.034*
4.1 การเมืองและกฎหมาย	3.387	3.028	4.021	4.143	8.040	0.000*
4.2 สภาวะเศรษฐกิจและคู่แข่ง	2.857	2.533	2.766	2.000	0.910	0.443
4.3 สังคมและวัฒนธรรม	3.190	3.080	3.720	1.400	10.300	0.000*
4.4 เทคโนโลยี	3.142	3.000	3.300	3.000	0.352	0.788
ค่าเฉลี่ยรวม	2.751	2.868	2.863	2.297	3.276	0.261

* หมายถึง ค่าเฉลี่ยที่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 5.24 แสดงผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของปัญหาการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมน้ำยาขึ้นในประเทศไทย จำแนกตามระยะเวลาในการดำเนินงาน โดยพิจารณาในภาพรวมทั้งหมด 4 ด้าน พบว่าภาพรวมของปัญหาการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมน้ำยาขึ้นที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานต่างกัน ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

เมื่อทำการพิจารณาเปรียบเทียบเป็นรายด้าน พบว่าค่าเฉลี่ยของปัญหาการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมน้ำยาขึ้นระยะเวลาในการดำเนินงานต่ำกว่า 10 ปี ผู้ประกอบการอุตสาหกรรม น้ำยาขึ้นระยะเวลาในการดำเนินงาน 10 – 15 ปี ผู้ประกอบการอุตสาหกรรม น้ำยาขึ้น ระยะเวลาในการดำเนินงาน มากกว่า 15 – 20 ปี และ ผู้ประกอบการอุตสาหกรรม น้ำยาขึ้น ระยะเวลาในการดำเนินงาน มากกว่า 20 ปี มีปัญหาในการดำเนินงานไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ใน 4 ด้าน คือ ด้านการผลิต ด้านการเงิน ด้านการตลาดและด้านผลกระทบจากสภาวะแวดล้อมภายนอก

พิจารณาในภาพรวมด้านการผลิต พบว่าผู้ประกอบการอุตสาหกรรม น้ำยาขึ้นที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานที่แตกต่างกันมีปัญหาในการดำเนินงานแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

พิจารณาในภาพรวมด้านการเงิน พบว่าผู้ประกอบการอุตสาหกรรม น้ำยาขึ้นที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานที่แตกต่างกันมีปัญหาในการดำเนินงานแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

พิจารณาในภาพรวมด้านการตลาด พบว่าผู้ประกอบการอุตสาหกรรมน้ำยาขึ้นที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานที่แตกต่างกันมีปัญหาในการดำเนินงานไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

พิจารณาในภาพรวมด้านผลกระทบจากสภาวะแวดล้อมภายนอก พบว่าผู้ประกอบการอุตสาหกรรมน้ำยาขึ้นที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานที่แตกต่างกันมีปัญหาในการดำเนินงานแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

5.4 การวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) จากแบบสอบถามปลายเปิดเกี่ยวกับปัญหาอื่น ๆ จากการดำเนินงานในแต่ละด้าน ที่ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมน้ำยาขึ้นประสบอยู่และต้องการความช่วยเหลือในการแก้ไข

จากแบบสอบถามตอนที่ 3 ซึ่งเป็นการสอบถามเกี่ยวกับปัญหาอื่น ๆ จากการดำเนินงานในแต่ละด้านที่ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมน้ำยาขึ้นประสบอยู่ และต้องการความช่วยเหลือแก้ไข ซึ่งได้รวบรวมความคิดเห็นที่ใกล้เคียงกันไว้ในกลุ่มเดียวกันดังนี้

5.4.1 ปัญหาด้านการผลิต

1. การจัดหาวัตถุดิบให้เพียงพอและเหมาะสมกับกำลังการผลิตตลอดปี
2. การใช้ไฟฟ้าและน้ำเป็นอย่างมากในอุตสาหกรรมซึ่งแนวโน้มในอนาคตมีต้นทุนที่สูงขึ้นมาก
3. การแข่งขันทางด้านการจัดซื้อวัตถุดิบอย่างรุนแรงมีการแข่งขันด้านราคา
4. มีกลิ่นรุนแรงรบกวนในกระบวนการผลิต
5. เครื่องจักรไม่ทันสมัย ใช้งานยากรวมถึงการซ่อมบำรุง
6. การขาดแคลนแรงงานที่มีความชำนาญเฉพาะด้าน
7. ขาดเทคโนโลยีที่เหมาะสมและทันสมัย

5.4.2 ปัญหาด้านการเงิน

1. ขาดเงินทุนหมุนเวียน
2. สถาบันการเงินให้การสนับสนุนน้อยเมื่อเทียบกับอุตสาหกรรมประเภทอื่น ๆ
3. ขาดสภาพคล่องเนื่องจากการคงคลังสินค้าและวัตถุดิบ
4. อัตราดอกเบี้ยสูง
5. อัตราแลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศ
6. อุตสาหกรรมเป็นฤดูกาลทำให้ขาดความเชื่อมั่นจากแหล่งเงินทุน

5.4.3 ปัญหาด้านการตลาด

1. การแข่งขันกับน้ำยางข้นของประเทศคู่แข่งซึ่งราคาต่ำกว่า
2. ข้อกีดกันทางการค้าในรูปแบบต่าง ๆ
3. ไม่สามารถกำหนดราคาขายได้
4. ขาดบุคลากรด้านเทคนิคเพื่อทำการตลาด
5. ราคาน้ำยางข้นไม่แน่นอนขึ้นอยู่กับฤดูกาล
6. ไม่มีอำนาจต่อรองกับผู้ซื้อ
7. ตลาดของน้ำยางข้นยังมีน้อย

5.4.4 ปัญหาด้านสถานะแวดล้อมภายนอก

1. มีปริมาณน้ำเสียและกลิ่นจากกระบวนการผลิตมากทำให้เกิดปัญหาเกี่ยวกับชุมชน แหล่งธรรมชาติ
2. การแทรกแซงราคาของรัฐทำให้ต้นทุนวัตถุดิบสูงขึ้น แต่ราคาขายเท่าเดิม
3. การร่วมมือของเกษตรกรและภาคเอกชนเกี่ยวกับคุณภาพของวัตถุดิบ
4. ปัญหา 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ทำให้ประชาชนไม่กล้าออกมาทำมาหากิน

5.4.5 สิ่งที่ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมน้ำยางข้นอยากให้ภาครัฐมีส่วนร่วมในการแก้ไข

1. การควบคุมราคาน้ำยางข้นให้มีเสถียรภาพไม่ผันผวนมาก
2. การให้ความรู้แก่เกษตรกรในการควบคุมคุณภาพของวัตถุดิบ
3. บทลงโทษแก่พ่อค้าคนกลางที่ปลอมปนวัตถุดิบด้วยวัตถุดิบอื่น ๆ ส่งผลต่อคุณภาพของน้ำยางข้น
4. การสนับสนุนด้านแหล่งเงินทุน สำหรับผู้ประกอบการโดยเฉพาะ
5. การควบคุมราคาของวัตถุดิบให้เป็นไปตามกลไกตลาด
6. การสนับสนุนทางด้านเทคโนโลยีการผลิตที่ทันสมัย
7. เมืองคักรที่สนับสนุนทางด้านน้ำยางข้นอย่างชัดเจน

5.5 การวิเคราะห์จากการสัมภาษณ์เชิงลึกถึงปัญหาที่เกิดจากการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมนํายางขึ้นในประเทศไทยในด้านการผลิต ด้านการเงิน ด้านการตลาด และด้านผลกระทบจากสภาวะแวดล้อมภายนอก และต้องการความช่วยเหลือในการแก้ไข

1. จากการวิจัย พบว่าผู้ประกอบการอุตสาหกรรม นํายางขึ้น ประสบปัญหาความไม่สมดุลของยางแผ่นดิบ เศษยางและนํายางสด ซึ่งเป็นวัตถุดิบในการผลิต ทั้งปริมาณ คุณภาพ และช่วงเวลา ทำให้โรงงานผู้ผลิต นํายางขึ้นไม่สามารถผลิตได้เต็มกำลังการผลิต และต้องแบกรับต้นทุนการผลิตที่สูง ส่งผลให้ไม่สามารถแข่งขันในตลาดนํายางขึ้นได้

2. จากการวิจัย พบว่า ผู้ประกอบการอุตสาหกรรม นํายางขึ้น มีปัญหาการดำเนินงานในด้านผลกระทบจากสภาวะแวดล้อมภายนอกมากที่สุด ซึ่งองค์ประกอบในด้านนี้ประกอบด้วย การเมืองและกฎหมาย สภาวะเศรษฐกิจ และคู่แข่งกัน สังคมและวัฒนธรรม และเทคโนโลยี ซึ่งเป็นจุดอ่อนที่สุดของอุตสาหกรรม นํายางขึ้นของไทย คือขาดการร่วมมือกันของบุคลากรหลายฝ่าย ทั้งภาครัฐ และผู้ประกอบการฝ่ายต่าง ๆ ทั้งเกษตรกร โรงงาน นํายางขึ้น และอุตสาหกรรมต่อเนื่อง

3. จากผลการวิจัยพบว่า ปัญหาการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรม นํายางขึ้น มีความเกี่ยวเนื่องเชื่อมโยงกันระหว่างเกษตรกรผู้ปลูกยางพารากับโรงงานผลิต นํายางขึ้น ซึ่งผู้วิจัย ได้วิเคราะห์ปัญหาออกมาดังต่อไปนี้ ระหว่างเกษตรกรผู้ปลูกยางพารากับโรงงานผลิต นํายางขึ้น ปัญหาที่เกิดขึ้นคือยางแผ่นดิบ เศษยางและนํายางสด ที่เข้าสู่โรงงานไม่มีความสมดุล นั่นคือเมื่อปริมาณของยางแผ่นดิบ เศษยางและนํายางสด เพิ่มขึ้น ราคาของยางแผ่นดิบ เศษยางและนํายางสดก็จะต่ำ ส่งผลกระทบต่อเกษตรกร แต่ถ้าปริมาณยางแผ่นดิบ เศษยางและนํายางสดมีปริมาณน้อยราคาก็จะสูง ส่งผลกระทบต่อโรงงานผลิตนํายางขึ้น

4. จากการวิจัย ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมนํายางขึ้นมีความต้องการให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องภาครัฐ และภาคเกษตรกรผู้ปลูกยางพารา ต้องร่วมมือกันอย่างจริงจังในการพัฒนาพันธุ์ยางให้ได้มาตรฐาน การจัดการสวนอย่างเป็นระบบ การคำนึงถึงคุณภาพของวัตถุดิบที่ดี ซึ่งเกษตรกรไทยมีความรู้และการเอาใจใส่ในส่วนนี้น้อยมาก ซึ่งส่งผลต่อโรงงานผลิตนํายางขึ้นคือทำให้ต้นทุนการผลิตต่อหน่วยสูง และสินค้าไม่ได้คุณภาพเป็นอย่างมาก

6. วิจัยผลกระทบหรืออภิปรายผล

การวิจัยเรื่องการศึกษาปัญหาการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมนํายางขึ้น ในประเทศไทย สามารถนำผลการวิจัยมาอภิปรายได้ดังนี้

6.2.1 ข้อมูลทั่วไปส่วนบุคคลและลักษณะของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมนํายางขึ้น

6.2.1.1 ข้อมูลทั่วไปส่วนบุคคล

สถานประกอบการอุตสาหกรรมนํายางขึ้นในประเทศไทยมีผู้บริหารหรือผู้จัดการโรงงานถึงร้อยละ 72.20 เป็นเพศชาย มีอายุระหว่าง 30-40 ปี ร้อยละ 42.60 และมีอายุมากกว่า 40-50 ปี และมีอายุมากกว่า 50 ปี ขึ้นไป ร้อยละ 25.90 ส่วนระดับการศึกษาร้อยละ 46.30 มีการศึกษาระดับปริญญาตรี รองลงมา มีระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรีร้อยละ 35.20 ซึ่งจะเห็นได้ว่า กลุ่มของผู้บริหารหรือผู้จัดการ โรงงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมนํายางขึ้น ส่วนใหญ่เป็นกลุ่มที่มีอายุ ระดับการศึกษา ประสบการณ์การทำงาน และความรู้ความสามารถในการทำงานอยู่ในระดับสูงทำให้สามารถบริหารจัดการการทำงานได้เป็นอย่างดี

การรับรองเครื่องหมายคุณภาพของสถานประกอบการอุตสาหกรรมนํายางขึ้น พบว่า มีผู้ประกอบการอุตสาหกรรมนํายางขึ้นถึงร้อยละ 90.70 ที่ผ่านการรับรองคุณภาพ ISO กลุ่ม 9000 และมีเพียงร้อยละ 9.30 ที่ไม่ผ่านการรับรองคุณภาพใดเลย จากข้อมูลวิเคราะห์ได้ว่าผู้ประกอบการอุตสาหกรรมนํายางขึ้นของไทยส่วนใหญ่นำถึงถึงความสำคัญของมาตรฐานผลิตภัณฑ์หรือมาตรฐานกระบวนการผลิต ทำให้ผลิตภัณฑ์นํายางขึ้นที่ได้มีมาตรฐาน ทำให้ในด้านการตลาดผู้ประกอบการอุตสาหกรรมนํายางขึ้นประสบปัญหาด้านผลิตภัณฑ์ที่ไม่ได้คุณภาพอยู่ในระดับน้อยซึ่งเป็นปัญหาของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมนํายางขึ้น เนื่องจากทำให้ไม่เป็นที่ยอมรับของผู้บริโภค

แนวทางแก้ไข ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมน้ำยางขึ้นจึงจำเป็นต้องดำเนินการเพื่อขอรับรองคุณภาพ ISO ทั้งนี้การได้รับการรับรองคุณภาพมาตรฐาน ISO กลุ่ม 9000 จากหน่วยงานที่เป็นที่ยอมรับในระดับชาติ จะช่วยเพิ่มความมั่นใจแก่ผู้บริโภคว่าจะได้รับสินค้าและบริการที่ดีที่สุด ด้วยว่า ISO กลุ่ม 9000 เป็นมาตรฐานนานาชาติว่าด้วยระบบการจัดการคุณภาพ หรือ เป็น " ระบบการจัดการด้านคุณภาพที่ทั่วโลกให้การยอมรับ " ดังนั้น ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมน้ำยางขึ้นควร นำ ISO 9000 มาใช้เพื่อพัฒนาและยกระดับการบริหารการดำเนินงานขององค์กร เพื่อสร้างความมั่นใจให้แก่องค์กรว่าสามารถสร้างสรรค์ผลิตภัณฑ์หรือบริการซึ่งเป็นไปตามที่ลูกค้าต้องการ มีคุณภาพสม่ำเสมอ และมีความปลอดภัย ซึ่งผลประโยชน์ที่ลูกค้าจะได้รับคือ

1. มีความมั่นใจในสินค้าและบริการ
2. ประหยัดเวลาและค่าใช้จ่าย และ ไม่ต้องตรวจสอบคุณภาพซ้ำ
3. ได้รับการคุ้มครองด้านคุณภาพ
4. มีความสะดวกในการเลือกซื้อเลือกใช้เพราะมีหนังสือรายชื่อเป็นแนวทาง

6.2.1.2 ลักษณะของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมน้ำยางขึ้น

ขนาดของกิจการ พบว่า ผู้ประกอบการอุตสาหกรรม น้ำยางขึ้น ของไทยส่วนใหญ่เป็นอุตสาหกรรม ขนาดกลางมากกว่าอุตสาหกรรมขนาดเล็กและขนาดใหญ่ โดยร้อยละ 63.00 เป็นอุตสาหกรรมขนาดกลาง ร้อยละ 24.10 เป็นอุตสาหกรรมขนาดเล็ก และร้อยละ 13.00 เป็นอุตสาหกรรมขนาดใหญ่

รูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจ พบว่า ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมน้ำยางขึ้นในประเทศไทยส่วนใหญ่มีรูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจแบบบริษัทจำกัดมากที่สุดร้อยละ 94.40 รองลงมาเป็นแบบเจ้าของธุรกิจแบบอื่น ๆ ร้อยละ 5.60

ระยะเวลาในการดำเนินงาน สถานประกอบการอุตสาหกรรมน้ำยางขึ้นในประเทศไทยส่วนใหญ่มีระยะเวลาในการดำเนินงานต่ำกว่า 10 ปี ร้อยละ 38.90 รองลงมามีระยะเวลาในการดำเนินงานมากกว่า 15-20 ปี ร้อยละ 37.00 มีระยะเวลาในการดำเนินงานระหว่าง 10-15 ปี ร้อยละ 18.50 และระยะเวลาในการดำเนินงานมากกว่า 20 ปี ร้อยละ 5.60 ซึ่งจะเห็นได้ว่าอุตสาหกรรมน้ำยางขึ้นของไทยนั้นมีระยะเวลาในการดำเนินงานที่สั้นกว่าประเทศเพื่อนบ้าน มาก อย่าง ประเทศมาเลเซีย อินโดนีเซีย ซึ่งเป็นคู่แข่งที่สำคัญของไทย คือมีระยะเวลาในการดำเนินงานมากกว่า 40 ปี ดังนั้นการสะสมประสบการณ์ ความชำนาญทางด้านเทคโนโลยี ย่อมมีมากกว่าผู้ประกอบการของไทยเป็นอย่างมาก

6.2.2 ความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาจากการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมน้ำยางขึ้นในประเทศไทย ทั้ง 4 ด้าน

จากการศึกษา พบว่า ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมน้ำยางขึ้นในประเทศไทย มีระดับปัญหาในการดำเนินงานในภาพรวมอยู่ในระดับปัญหปานกลาง ซึ่งมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 2.805 เมื่อพิจารณาปัญหาการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมน้ำยางขึ้นในประเทศไทยในแต่ละด้าน พบว่ามีปัญหาด้านผลกระทบจากสภาวะแวดล้อมภายนอกมากที่สุด รองลงมามีปัญหาด้านด้านการผลิต ด้านการตลาด และด้านการเงินเป็นลำดับสุดท้าย ซึ่งสอดคล้องกันกับหลักการของสำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม ที่ได้กล่าวไว้ ปัญหาและอุปสรรคส่งผลให้อุตสาหกรรมยางพาราของไทยขาดความสามารถพื้นฐานที่จะแข่งขันได้ในระดับสากล เช่น ด้านเทคโนโลยีการผลิต การบริหารจัดการ การตลาด บุคลากร และการพัฒนาผลิตภัณฑ์ ดังนั้นรัฐบาลควรมีนโยบายในการกำหนดให้อุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์ยางเป็นอุตสาหกรรมหลักของประเทศ เพื่อนำไปสู่การพัฒนาให้ประเทศไทยเป็น Rubber Capital City of the World เพื่อศักยภาพทางการแข่งขันในอนาคตในตลาดโลก

เมื่อพิจารณาในแต่ละด้านของปัญหาพบว่า

ปัญหาการดำเนินงานด้านผลกระทบจากสภาวะแวดล้อมภายนอก ซึ่งผู้ประกอบการอุตสาหกรรมน้ำยางขึ้นประสบปัญหามากที่สุด และมีระดับของปัญหาอยู่ในระดับมาก เนื่องมาจากการที่ผู้ประกอบการอุตสาหกรรม น้ำยางขึ้น ขาดการส่งเสริมและพัฒนาทางด้านเทคโนโลยี กระบวนการผลิต จากภาครัฐอย่างจริงจัง และไม่มีการทำ

หน้าที่ในการบริหารจัดการระหว่างภาคเกษตรกร ภาคเอกชน และภาครัฐในอุตสาหกรรมน้ำยางขึ้นอย่างชัดเจน จริงจัง และต่อเนื่องซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ สปค. กล่าวไว้ว่าผู้ประกอบการขนาดกลางและขนาดย่อม ยังขาดความรู้และข่าวสารข้อมูลทางด้านเทคโนโลยีการจัดการ การตลาด มาตรฐานผลิตภัณฑ์และอื่น ๆ เพื่อใช้ในการพัฒนาผลิตภัณฑ์ การปรับปรุงคุณภาพผลิตภัณฑ์ และการปรับปรุงประสิทธิภาพการผลิต

สำหรับปัญหาการดำเนินงานด้านการผลิต เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยของแต่ละองค์ประกอบ พบว่า ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมน้ำยางขึ้นมีปัญหาทางด้านการปฏิบัติการผลิตเป็นอย่างมาก เนื่องมาจากผู้ประกอบการ อุตสาหกรรมน้ำยางขึ้นมีต้นทุนในการผลิตสูง อันมีสาเหตุหลักมาจากวัตถุดิบเป็นสำคัญ นั่นคือ วัตถุดิบมีความผันผวน ไม่แน่นอนในแต่ละฤดูกาลทำให้บางช่วงมีผลผลิตมาก บางช่วงมีผลผลิตน้อย หรือไม่มีเลย จึงทำให้การจัดการวัตถุดิบ ทำได้ยาก ช่วงขาดแคลนจะมีการแย่งซื้อระหว่างโรงงานสูง ส่งผลให้โรงงานไม่สามารถผลิตได้เต็มกำลังการผลิต ในช่วงที่ผลผลิตมีมากเกินไปก็จะมีมาตรการแทรกแซงราคาจากภาครัฐ โรงงานต้องทำการรับซื้อยางพาราและน้ำยาง สดในราคาสูง ก่อให้เกิดปัญหาเสียดำเนินค่าใช้จ่ายในการซื้อและจัดเก็บรักษาวัตถุดิบ นอกจากนี้ผู้ประกอบการยังประสบ ปัญหาในเรื่องคุณภาพของวัตถุดิบที่รับซื้อจากเกษตรกรไม่ได้มาตรฐาน และควบคุมได้ยาก

สำหรับปัญหาในการดำเนินงานด้านการตลาด เมื่อพิจารณาจากค่าเฉลี่ยพบว่า ผู้ประกอบการ อุตสาหกรรม น้ำยางขึ้น มีปัญหาราคาเป็นอย่างมาก เนื่องจากการแก่งตัวของราคา น้ำยางขึ้น อันเกิดจากมีฤดูกาลของ ผลผลิตที่ออกสู่ตลาด การกำหนดราคาขายของรัฐบาลเมื่อมีการแทรกแซงราคา และการที่ตลาดของ น้ำยางขึ้น นั้นเป็น ตลาดที่ผู้ซื้อน้อยรายทำให้ผู้ประกอบการอุตสาหกรรม น้ำยางขึ้น มีอำนาจในการต่อรองน้อยกว่าผู้ซื้อ ประกอบกับ อุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์ยางหรืออุตสาหกรรมต่อเนื่องมีน้อย ความหลากหลายในการใช้ประโยชน์จึงทำให้มีการ แข่งขันอย่างรุนแรงการต่อรองราคาทำได้ยาก จึงมีผลกระทบต่อราคาของ น้ำยางขึ้น ในประเทศไทย สอดคล้องกับ งานวิจัยของ สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม ที่กล่าวไว้ว่า การส่งเสริมอุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์ยาง ยังมีลักษณะไม่ ต่อเนื่องโดยยังเน้นหนักการส่งเสริมการปลูกยางและยางแปรรูปเบื้องต้นอุตสาหกรรมปลายน้ำยังไม่ได้รับความสนใจ เท่าที่ควร

สำหรับปัญหาด้านการเงิน พิจารณาจากค่าเฉลี่ยพบว่า ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมน้ำยางขึ้น มีปัญหาด้าน การจัดหาเงินทุนมากที่สุด เนื่องมาจากอุตสาหกรรม น้ำยางขึ้นเป็นอุตสาหกรรมที่ขึ้นอยู่กับฤดูกาลของวัตถุดิบ เกิด ความเสี่ยงเนื่องจากฤดูกาล ธนาคารไม่สามารถให้กู้ได้ในอัตราดอกเบี้ยที่ต่ำได้ รวมถึงปัญหาด้านการคาดการณ์ถึง ความต้องการเงินทุนเนื่องจากขาดผู้ชำนาญการในการวางแผนทางการเงิน เพราะส่วนใหญ่ผู้ชำนาญการในการ วางแผนการเงินจะอยู่ในองค์กรขนาดใหญ่หรือสถาบันการเงิน ซึ่งสอดคล้องกับหลักการของ คณาจารย์โปรแกรม บริหารธุรกิจ (2541 :197) ที่กล่าวไว้ว่า ในปัจจุบันเนื่องการธุรกิจต่าง ๆ ได้ประสบปัญหาด้านการคาดการณ์ถึง ความต้องการเงินทุน การจัดหาเงินทุน และการจัดสรรเงินทุนไปใช้ให้เกิดประโยชน์สูงสุด เพราะสภาพการแข่งขันสภาวะ การเงินขาดสภาพคล่อง และสภาพแวดล้อมเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว สภาพเหล่านี้ส่งผลกระทบต่อองค์กรธุรกิจ ทั้งสิ้น

ปัจจุบันประเทศไทยมีการจัดตั้งสถาบันวิจัยยางในแต่ละจังหวัดซึ่ง สถาบันวิจัยยางเป็นหน่วยงานที่ถูก จัดตั้งขึ้นมาเพื่อการวิจัยพัฒนา และถ่ายทอดเทคโนโลยีในเรื่องยางครบวงจร โดยมีหน้าที่ในการวางแผน ควบคุม บริหารและดำเนินการศึกษา ค้นคว้า วิจัยและพัฒนากิจการยางในทุกสาขาและครบวงจรทั้งด้านการผลิตยาง การแปรรูปยาง การผลิตผลิตภัณฑ์ยาง การตลาดยางและการใช้ประโยชน์จากไม้ยาง ประสานงานกับหน่วยงานภายใน ภายนอกกรมวิชาการเกษตรและต่างประเทศในทุกระดับ ทั้งระดับเกษตรกรชาวสวนยาง ผู้ประกอบการแปรรูปยาง ผู้ประกอบการค้ายาง ผู้ส่งออก ผู้นำเข้ายาง ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์ยาง องค์การยางระหว่างประเทศและ สถาบันวิจัยยางประเทศต่างๆ การควบคุมยางตามพระราชบัญญัติควบคุมยาง ตลอดจนถ่ายทอดเทคโนโลยีเข้าสู่ กลุ่มเป้าหมายทั้งภาครัฐเอกชนและเกษตรกรชาวสวนยาง ซึ่งยังพบว่าไม่เพียงพอที่จะแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นดังกล่าว ดังนั้น

แนวทางแก้ไข ควรมีการจัดตั้งสมาคมหรือสถาบันเพื่อการวิจัยและพัฒนา หรือรัฐบาลควรให้การสนับสนุนในการจัดตั้งสถาบันการวิจัยและพัฒนาในด้านผลิตภัณฑ์ เทคโนโลยีการผลิต รวมถึงเทคโนโลยีในด้านอุปกรณ์ เครื่องมือและเครื่องจักร ที่เกี่ยวข้องกับยางพารา โดยแบ่งออกเป็นส่วนต่างๆ คือ

1. ส่วนอุตสาหกรรมขั้นกลาง คือ การแปรรูปยางหรือผลผลิตที่ได้จากเกษตรกรชาวสวนยางเป็นยางแผ่นรมควัน ยางเครฟ ยางแท่ง น้ำยางข้นหรือยางประเภทอื่น ๆ จะประกอบด้วยโรงงานผลิตน้ำยางข้น โรงงานผลิตยางแผ่นรมควัน โรงงานผลิตยางเครฟ และโรงงานผลิตยางแท่ง

2. ส่วนของอุตสาหกรรมขั้นปลาย คือ อุตสาหกรรมที่ใช้วัตถุดิบจากจากโรงงานขั้นกลางมาแปรรูปเป็นผลิตภัณฑ์ โดยผลผลิตของอุตสาหกรรมแปรรูปยางขั้นกลางก่อให้เกิดอุตสาหกรรมเกี่ยวเนื่องไปข้างหน้าโดยตรง

เหตุเพราะว่า

1. อุตสาหกรรมน้ำยางข้นของประเทศไทยนั้น ระยะเวลาในการดำเนินงานที่สั้นกว่าประเทศเพื่อนบ้านมาก อย่าง ประเทศมาเลเซีย อินโดนีเซีย ซึ่งเป็นคู่แข่งที่สำคัญของไทย คือมีระยะเวลาในการดำเนินงานมากกว่า 40 ปี ดังนั้นการสะสมประสบการณ์ ความชำนาญ ทางด้านเทคโนโลยี ย่อมมีมากกว่าผู้ประกอบการของไทยเป็นอย่างมาก จึงจำเป็นที่จะต้องเร่งสร้างเทคโนโลยีความรู้ใหม่ๆ ทางด้านผลิตภัณฑ์และเทคโนโลยีให้กับผู้ประกอบการของไทย

2. ปัญหาการดำเนินงานด้านผลกระทบจากภาวะแวดล้อมภายนอก จากการที่ผู้ประกอบการขนาดกลางและขนาดย่อม ยังขาดความรู้และข่าวสารข้อมูลทางด้านเทคโนโลยีการจัดการ การตลาด มาตรฐานผลิตภัณฑ์และอื่น ๆ เพื่อใช้ในการพัฒนาผลิตภัณฑ์ การปรับปรุงคุณภาพผลิตภัณฑ์ และการปรับปรุงประสิทธิภาพการผลิต การจัดตั้งสถาบันวิจัยดังกล่าวเพื่อเผยแพร่ความรู้และข้อมูลข่าวสารที่จำเป็นแก่ผู้ประกอบการขนาดกลางและขนาดย่อม รวมถึงยังเป็นแหล่งข้อมูลให้สำหรับผู้ประกอบการที่มีความสนใจที่จะเข้ามาอุตสาหกรรมน้ำยางข้น

3. ปัญหาการดำเนินงานด้านการผลิต ปัญหาหลักๆ ที่ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมน้ำยางข้นประสบคือ ปัญหาหลักมาจากวัตถุดิบเป็นสำคัญ นั่นคือ วัตถุดิบมีความผันผวนไม่แน่นอนในแต่ละฤดูกาลทำให้บางช่วงมีผลผลิตมาก บางช่วงมีผลผลิตน้อย หรือไม่มีเลย จึงทำให้การจัดการวัตถุดิบทำได้ยาก ซึ่งในตรงจุดนี้จะแก้ปัญหาได้ค่อนข้างยากอันเนื่องมาจากเป็นวัตถุดิบตามฤดูกาล ซึ่งสิ่งที่ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมน้ำยางข้นทำได้คือ การเร่งผลิตในช่วงที่วัตถุดิบมีมากเพื่อผลิตเก็บเป็นสินค้าคงคลังไว้สำหรับขายในช่วงที่ไม่มีวัตถุดิบออกสู่ตลาด ดังนั้นสมาคมหรือสถาบันเพื่อการวิจัยและพัฒนาจะต้องทำการวิจัยและพัฒนาเทคโนโลยีหรือรูปแบบการจัดเก็บรักษาน้ำยางข้นที่ก่อให้เกิดต้นทุนต่ำที่สุดสำหรับผู้ประกอบการ

4. ปัญหาด้านการเงิน ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมน้ำยางข้น มีปัญหาด้านการจัดหาเงินทุนมากที่สุด อันเนื่องจากการเร่งผลิตในช่วงที่วัตถุดิบมีมากเพื่อผลิตเก็บเป็นสินค้าคงคลังไว้สำหรับขายในช่วงที่ไม่มีวัตถุดิบออกสู่ตลาด ซึ่งตรงจุดนี้อาจจะต้องมีการจัดตั้งกองทุนหรือรัฐควรให้การสนับสนุนในด้านการเงินให้กับกลุ่มผู้ประกอบการอุตสาหกรรมน้ำยางข้น

6.2.3 ผลการวิเคราะห์เพื่อทดสอบสมมติฐานเปรียบเทียบปัญหาในการดำเนินงาน ในแต่ละ

ละด้านโดยจำแนกตาม ขนาดของกิจการ รูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจ และระยะเวลาในการดำเนินงาน ทั้ง 4 ด้าน

ผลการวิเคราะห์เพื่อทดสอบสมมติฐานเปรียบเทียบปัญหาในการดำเนินงาน ในแต่ละด้านโดยจำแนกตาม ขนาดของกิจการ รูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจ และระยะเวลาในการดำเนินงาน ทั้ง 4 ด้าน ได้ผลดังนี้

1. การเปรียบเทียบปัญหาในการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรม น้ำยางข้น โดยจำแนกตามขนาดของกิจการ แบ่งออกเป็น 3 กลุ่ม คือผู้ประกอบการขนาดใหญ่ ผู้ประกอบการขนาดกลาง และผู้ประกอบการขนาดเล็ก พบว่าผู้ประกอบการอุตสาหกรรม น้ำยางข้น ที่มีขนาดต่างกันมีปัญหาในการดำเนินงานในภาพรวมไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งผลการวิจัยนี้ขัดแย้งกับ หลักการของสมยศ นาวิการ (2544:76) ที่กล่าวว่า iva กิจการขนาดเล็กมักจะถูกบริหาร โดยเจ้าของและลูกหลานสืบต่อกัน แต่กิจการขนาดใหญ่การบริหารจะเป็นผู้บริหารมืออาชีพ โดยที่ผู้บริหารระดับสูงเหล่านี้จะถูกว่าจ้างเพื่อการตัดสินใจภายในบริษัท จะต้อง

รับผิดชอบในการกำหนดภารกิจ การวางแผนกลยุทธ์ การดำเนินกลยุทธ์ต่าง ๆ เพื่อรองรับกับปัญหาที่จะเกิดขึ้นให้มีประสิทธิภาพสูงสุด ดังนั้นกิจการขนาดเล็กการบริหารจัดการอาจถูกจำกัดโดยความสามารถของเจ้าของและลูกหลาน ซึ่งอาจทำให้อดประสิทธิภาพกว่ากิจการขนาดใหญ่

และเมื่อพิจารณาในภาพรวมของปัญหา พบว่าผู้ประกอบการอุตสาหกรรม น้ำยางข้น ที่มีขนาดของกิจการที่ต่างกันมีปัญหาในการดำเนินงานด้านการผลิต ด้านการเงิน ด้านการตลาด และด้านผลกระทบจากสภาวะแวดล้อมภายนอกไม่แตกต่างกัน อันเนื่องมาจากในด้านอุตสาหกรรม น้ำยางข้น นั้นเป็นอุตสาหกรรมที่ขึ้นอยู่กับช่วงเวลาของฤดูกาลทำให้ในด้านการผลิต การเงิน การตลาดและผลกระทบจากสภาวะแวดล้อมจากภายนอก ซึ่งไม่ว่าผู้ประกอบการขนาดใหญ่ ขนาดกลาง หรือขนาดเล็กก็จะประสบปัญหาเช่นเดียวกัน

ด้านการผลิต ผู้ประกอบการทุกขนาดต่างก็ไม่มีสวนยางพาราเป็นของตนเองหรือมีก็ไม่เพียงพอ กับการผลิตต้องรับซื้อวัตถุดิบจากเกษตรกรทั้งหมด รวมทั้งฤดูกาลของวัตถุดิบ(น้ำยางสด ยางแผ่น และเศษยาง) ทำให้ปริมาณของวัตถุดิบนั้นมีความไม่แน่นอนในแต่ละช่วงฤดูกาล ส่งผลต่อการวางแผนการผลิต การควบคุมการผลิต เนื่องจากในบางช่วงฤดูกาลปริมาณวัตถุดิบจะมีมากเช่นในช่วงระหว่างเดือน พฤศจิกายน ถึงเดือน กุมภาพันธ์ ซึ่งเป็นช่วงที่ยางพาราจะให้ผลผลิตได้เต็มที่ ปริมาณของวัตถุดิบก็จะมีความทำให้ต้องเร่งทำการผลิต น้ำยางข้น เพื่อเก็บในคลังสินค้า ในขณะที่ช่วงฤดูยางพาราผลัดใบ เกษตรกรก็จะทำการหยุดกรีดยางทำให้ปริมาณของวัตถุดิบในช่วงนี้น้อยมาก

ด้านการเงิน เกิดความเสี่ยงเนื่องจากฤดูกาล ธนาคารไม่สามารถให้กู้ได้ ในอัตราดอกเบี้ยที่ต่ำได้ รวมถึงฤดูกาลของยางพาราในช่วงที่ปริมาณวัตถุดิบมีมากก็จะมีปริมาณของ น้ำยางข้น อยู่ในคลังสินค้าเป็นจำนวนมาก ทำให้เกิดต้นทุนเงินจมในคลังสินค้า รวมถึงเงินสดหมุนเวียนในองค์กรที่จะต้องทำการจัดหาเพื่อทำการจัดซื้อวัตถุดิบในการผลิต ก่อให้ผู้ประกอบการอุตสาหกรรม น้ำยางข้น ขนาดใหญ่ ขนาดกลาง หรือขนาดเล็กก็จะประสบปัญหาเช่นเดียวกัน

ด้านการตลาด ประเทศไทยนั้นยังไม่มีหน่วยงานที่ส่งเสริมการตลาด เช่นประเทศมาเลเซีย ซึ่งมีสำนักงานยาง (Rubber Bureau) ตั้งอยู่ในประเทศผู้ใช้งานที่สำคัญ เพื่อส่งเสริมการตลาดให้กว้างขวางออกไป สำหรับประเทศไทยผู้ผลิตน้ำยางข้นต้องหาตลาดเองซึ่งยังไม่มีประสิทธิภาพพอ

ด้านผลกระทบจากสภาวะแวดล้อมภายนอก จากมาตรการแทรกแซงราคายางพาราของรัฐบาล เป็นการบิดเบือนกลไกตลาด ส่งผลกระทบต่อผู้ประกอบการอุตสาหกรรม น้ำยางข้น อุตสาหกรรมน้ำยางข้นและยางแผ่นรมควัน ที่ต้องแข่งขันซื้อยางกับภาครัฐเพื่อส่งมอบให้ผู้นำเข้าจากต่างประเทศ ทำให้ประสบกับปัญหาต้นทุนวัตถุดิบที่สูงขึ้น เป็นผลให้ความสามารถทางการแข่งขันกับต่างประเทศลดลง

เมื่อพิจารณาในแต่ละองค์ประกอบของปัญหา พบว่าผู้ประกอบการอุตสาหกรรมขนาดเล็กและขนาดกลางจะประสบปัญหาในการดำเนินงานมากกว่าผู้ประกอบการขนาดใหญ่ในทุกองค์ประกอบ อาจจะเป็นเพราะผู้ประกอบการอุตสาหกรรมขนาดเล็กและขนาดกลางจะใช้หลักการบริหาร โดยเจ้าของหรือผู้ถือหุ้นหลักทำหน้าที่ในการบริหารจัดการในทุกด้าน ดังนั้นความสามารถในการควบคุม การจัดการ และการบริหารให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุดในทุกด้านอาจดีกว่าผู้ประกอบการขนาดใหญ่ ซึ่งมีผู้จัดการมีหน้าที่ความรับผิดชอบในการดำเนินงานอย่างชัดเจน นอกจากนี้การประหยัดอันเนื่องมาจากขนาด (Economies of Scale) ก็เป็นสิ่งที่อุตสาหกรรมขนาดใหญ่สามารถดำเนินงานได้อย่างสมบูรณ์แบบมากยิ่งขึ้น จึงสามารถบริหารจัดการปัญหาได้ดีกว่าอุตสาหกรรมขนาดเล็ก

2. การเปรียบเทียบปัญหาในการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรม น้ำยางข้น โดยจำแนกตามรูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจแบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม คือ บริษัทจำกัด และแบบอื่น ๆ พบว่า ไม่สามารถทำการวิเคราะห์ได้ ผลการทดสอบไม่สามารถทดสอบสมมติฐานได้อันเนื่องมาจากกลุ่มตัวอย่างคือ รูปแบบความเป็นเจ้าของคนเดียว สหกรณ์นิคม ห้างหุ้นส่วนไม่สามารถเก็บข้อมูลได้ ซึ่งทำให้ไม่สามารถทดสอบสมมติฐานได้

3. การเปรียบเทียบปัญหาในการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรม น້ายางชั้น โดยจำแนกตามระยะเวลาในการดำเนินงาน แบ่งออกเป็น 4 กลุ่ม คือ ระยะเวลาในการดำเนินงานต่ำกว่า 10 ปี ระยะเวลาในการดำเนินงาน 10-15 ปี ระยะเวลาในการดำเนินงานมากกว่า 15-20 ปี และระยะเวลาในการดำเนินงานมากกว่า 20 ปี พบว่าผู้ประกอบการอุตสาหกรรมน้ายางชั้นที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานที่แตกต่างกันมีปัญหาในการดำเนินงานไม่แตกต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับหลักการของ ฮีเคอิจิโร นากามูระ (2543 :28) ที่กล่าวไว้ว่า ธุรกิจปัจจุบันมีอัตราเปลี่ยนแปลงในสังคมค่อนข้างสูง โดยทั่วไปธุรกิจใหม่จะมีเสถียรภาพ และธุรกิจเก่าถูกมองว่ามีเสถียรภาพ แต่ในช่วงการปรับโครงสร้างอุตสาหกรรมอย่างเช่นในปัจจุบันเราไม่สามารถกล่าวเช่นนั้นได้ แต่ขัดแย้งกับหลักการในเรื่องของวงจรชีวิตขององค์กรธุรกิจ ซึ่ง วรณารด แสงมณี (2544 :11-12) กล่าวว่า องค์กรส่วนมากจะเปลี่ยนแปลงไปในทิศทางใดอย่างนั้น ตัวกำหนดที่สำคัญคือ ประสิทธิภาพหรือเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นก่อนหน้านั้นมากกว่าที่จะขึ้นอยู่กับสิ่งที่กำลังจะเกิดขึ้นในอนาคตข้างหน้า ลักษณะของการแก้ไขปัญหาที่ฝ่ายบริหารได้กระทำในช่วงเวลาที่เกิดวิกฤต หรือมีการปฏิวัติรูปแบบการทำงานที่เกิดขึ้นในที่สุด แนวทางการแก้ไขปัญหานั้นก็ยังคงถูกดำรงรักษาไว้ และปรากฏต่อเนื่องไปถึงขั้นตอนของการวิวัฒนาการเพื่อการเติบโต หลังจากการเกิดวิกฤตดังกล่าว เมื่อเป็นเช่นนี้ ระยะเวลาในการดำเนินงานก็ย่อมจะส่งผลถึงปัญหาในการดำเนินงานด้านต่าง ๆ ในระดับที่แตกต่างกันนั่นเอง

เมื่อพิจารณาในแต่ละด้านของปัญหา พบว่าผู้ประกอบการอุตสาหกรรมน้ายางชั้นที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานที่แตกต่างกัน มีปัญหาในด้านการตลาด ไม่แตกต่างกัน ส่วนในด้านการผลิต การเงินและด้านผลกระทบจากสถานะแวดล้อมภายนอกผู้ประกอบการอุตสาหกรรม น้ายางชั้น ที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานที่แตกต่างกัน มีปัญหาในการดำเนินงานที่แตกต่างกัน เพราะว่าโดยภาพรวมแล้วอุตสาหกรรม น้ายางชั้น ของไทยมีระยะเวลาในการดำเนินงานไม่เกิน 30 ปี ซึ่งเป็นระยะเวลาที่สั้นเมื่อเปรียบเทียบกับประเทศเพื่อนบ้าน การได้รับผลกระทบจากปัญหาด้านการผลิต ด้านผลกระทบจากสถานะแวดล้อมภายนอก ที่มีสาเหตุมาจากวัตถุดิบเป็นหลัก ซึ่งเกี่ยวข้องกับเกษตรกรผู้ปลูกยางพาราที่ด้อยประสิทธิภาพในการจัดการสวนที่ดี ขาดการสนับสนุนจากภาครัฐอย่างจริงจัง ดังนั้นถ้าอุตสาหกรรมน้ายางชั้นของไทยไม่เปลี่ยนแปลงการดำเนินธุรกิจให้เป็นแบบครบวงจรก็ยังคงเกิดปัญหานี้อยู่ ซึ่งการเปลี่ยนแปลงนั้นต้องใช้ระยะเวลาในการดำเนินการอยู่พอสมควร

ด้านการผลิตจะเห็นว่าค่าเฉลี่ยของระดับคะแนนปัญหาของอุตสาหกรรม น้ายางชั้นที่มีระยะเวลาในการดำเนินงาน 10-15 ปี จะมีค่าเฉลี่ยของระดับคะแนนปัญหาที่สูงกว่าระยะเวลาดำเนินงานในระยะเวลาอื่น ๆ ซึ่งทำให้มีปัญหาในการดำเนินงานที่แตกต่างกันกับอุตสาหกรรม น้ายางชั้นที่มีระยะเวลาในการดำเนินงาน ต่ำกว่า 10 ปี และ มากกว่า 15-20 ปี ผู้วิจัยมีความคิดเห็นว่า อุตสาหกรรม น้ายางชั้นที่มีระยะเวลาในการดำเนินงาน 10-15 ปี นี้จะเป็นช่วงที่อุตสาหกรรมกำลังอยู่ในช่วงขั้นตอนของการจัดระบบเป็นทางการและการควบคุมขั้นตอนเนื่องจากการสามารถตั้งหลักได้แล้วและกำลังใช้ระบบเพื่อสร้างกฎระเบียบกระบวนการและการควบคุมให้มีขั้นตอนที่สมบูรณ์แบบ ซึ่งอาจก่อให้เกิดปัญหาคือการที่องค์กรมีกฎเกณฑ์ระเบียบแบบแผนของการเป็นระบบราชการ (Bureaucratic) มากจนเกินไปจนทำให้เป็นข้อจำกัดในการที่พนักงานขององค์กรจะมีความคิดสร้างสรรค์คิดค้นสิ่งใหม่ ๆ รวมถึงองค์กรเองก็มีโครงสร้างที่แข็งกระด้างขาดความยืดหยุ่นนับว่า องค์กรเองก็มีความคิดที่ดูเหมือนว่าจะใหญ่เกินไปและซับซ้อนมากจนเกินกว่าจะจัดการได้อย่างราบรื่นและมีประสิทธิภาพ การติดต่อสื่อสารไม่ค่อยเกิดบ่อยครั้งนัก และมักเป็นไปในลักษณะที่เป็นทางการก่อให้เกิดการขัดขวางการทำงานที่มีประสิทธิภาพ ทำให้มีปัญหาในการดำเนินงานที่แตกต่างกันกับอุตสาหกรรมน้ายางชั้นที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานต่ำกว่า 10 ปี และ มากกว่า 15-20 ปี

ด้านการเงินจะเห็นว่าค่าเฉลี่ยของระดับคะแนนปัญหาของอุตสาหกรรมน้ายางชั้นที่มีระยะเวลาในการดำเนินงาน 10-15 ปี จะมีค่าเฉลี่ยของระดับคะแนนปัญหาที่สูงกว่าระยะเวลาดำเนินงานในระยะเวลาอื่น ๆ ซึ่งทำให้มีปัญหาในการดำเนินงานที่แตกต่างกันกับอุตสาหกรรมน้ายางชั้นที่มีระยะเวลาในการดำเนินงาน ต่ำกว่า 10 ปี และ มากกว่า 15-20 ปี ผู้วิจัยมีความคิดเห็นว่า อุตสาหกรรมน้ายางชั้นที่มีระยะเวลาในการดำเนินงาน 10-15 ปี นี้จะเป็นช่วงที่อุตสาหกรรมกำลังอยู่ในช่วงขั้นตอนของการจัดระบบเป็นทางการและการควบคุม ก่อให้เกิดความเสี่ยงเนื่องจากการ

บริหารงาน ธนาคารไม่สามารถให้กู้ได้ในอัตราดอกเบี้ยที่ต่ำได้ รวมถึงฤดูกาลของยางพาราในช่วงที่ปริมาณวัตถุดิบมีมากก็จะมีปริมาณของ น้ำยางขึ้น อยู่ในคลังสินค้าเป็นจำนวนมาก ทำให้เกิดต้นทุนเงินจมในคลังสินค้า รวมถึงเงินสดหมุนเวียนในองค์กรที่จะต้องทำการจัดหาเพื่อทำการจัดซื้อวัตถุดิบในการผลิต ก่อให้ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมน้ำยางขึ้นที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานต่ำกว่า 10 , มากกว่า 15 -20 ปีและมากกว่า 20 ปี อาจจะประสบปัญหาเช่นเดียวกัน

ด้านผลกระทบจากสภาวะแวดล้อมภายนอก องค์ประกอบการเมืองและกฎหมาย อุตสาหกรรม น้ำยางขึ้นที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานต่ำกว่า 10 ปี มีปัญหาในการดำเนินงานแตกต่างกับอุตสาหกรรม น้ำยางขึ้นที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานมากกว่า 15-20 ปี โดยถ้าดูจากค่าเฉลี่ยของปัญหา อุตสาหกรรม น้ำยางขึ้นที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานต่ำกว่า 10 ปีมีค่าเฉลี่ยของปัญหาเท่ากับ 3.197 และระยะเวลาในการดำเนินงานมากกว่า 15-20 ปี มีค่าเฉลี่ยของปัญหาเท่ากับ 3.577 ผู้วิจัยมีความเห็นว่า อุตสาหกรรม น้ำยางขึ้น ที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานมากกว่า 15-20 ปี นั้นเป็นช่วงของขั้นตอนของการจัดระบบเป็นทางการ ซึ่งในช่วงนี้เป็นช่วงที่เปลี่ยนแปลงระบบการบริหารไปเป็นแบบทางการ ซึ่งทำให้เกิดความเชื่องช้าในการทำงานรวมถึงระบบการตัดสินใจ ในขณะที่องค์กรที่มีขนาดเล็กหรือองค์กรที่อยู่ในช่วงเริ่มต้นนั้นจะมีบุคคลหรือผู้บริหารหลัก ๆ เพียงคนเดียวคอยตัดสินใจในด้านต่าง ๆ เมื่อเกิดการแทรกแซงจากรัฐในด้านราคาของยางหรือเกิดการเปลี่ยนแปลงรัฐบาล ก็จะสามารถตัดสินใจได้อย่างรวดเร็วในการปรับเปลี่ยนหรือตอบรับกับสิ่งต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น รวมถึงช่วงระยะเวลาการดำเนินงานมากกว่า 20 ปีขึ้นไปด้วยที่มีความสามารถในการตอบสนองกับปัญหาการเมืองและกฎหมายที่เปลี่ยนไปได้อย่างทันทั่วทั้งที่ อันเนื่องความมีประสบการณ์ที่เกิดขึ้นจากการดำเนินงานมาเป็นระยะเวลานาน

7. สรุปผล

จากการศึกษาปัญหาการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมน้ำยางขึ้นในประเทศไทย ซึ่งเป็นงานวิจัยเชิงสำรวจ โดยมีวัตถุประสงค์ของการศึกษาในครั้งนี้ 2 ประการคือ

1. เพื่อศึกษาระดับปัญหาที่เกิดจากการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมน้ำยางขึ้นในประเทศไทยในด้านการผลิต ด้านการเงิน ด้านการตลาด และด้านผลกระทบจากสภาวะแวดล้อมภายนอก
2. เพื่อศึกษาเปรียบเทียบระหว่างลักษณะของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมน้ำยางขึ้นแบ่งตามขนาดของกิจการ รูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจ และระยะเวลาในการดำเนินงานกับปัญหาที่เกิดจากการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมน้ำยางขึ้นในประเทศไทยในด้านการผลิต ด้านการเงิน ด้านการตลาด และด้านผลกระทบจากสภาวะแวดล้อมภายนอก

เครื่องมือที่ใช้วิจัยในครั้งนี้คือการสัมภาษณ์เชิงลึก และ แบบสอบถามซึ่งแบ่งออกเป็น 3 ตอนคือ

ตอนที่ 1 เป็นแบบสอบถามที่มุ่งสำรวจข้อมูลทั่วไปส่วนบุคคลและลักษณะของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมน้ำยางขึ้นของผู้ตอบแบบสอบถาม โดยข้อมูลทั่วไปส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา และเครื่องมือคุณภาพที่โรงงานได้รับ และมีตัวแปรอิสระของลักษณะของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมน้ำยางขึ้น ได้แก่ ขนาดของกิจการ รูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจ และระยะเวลาในการดำเนินงาน จำนวนทั้งสิ้น 7 ข้อ

ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามที่มุ่งสำรวจความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาจากการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมน้ำยางขึ้นในประเทศไทยใน 4 ด้าน

ตอนที่ 3 เป็นแบบสอบถามความคิดเห็นทั่วไปเกี่ยวกับปัญหาจากการดำเนินงานในแต่ละด้านทั้ง 4 ด้านที่ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมน้ำยางขึ้นประสบอยู่และต้องการให้ภาครัฐมีส่วนร่วมในการช่วยเหลือ เพื่อให้การดำเนินงานประสบผลสำเร็จ โดยลักษณะคำถามเป็นแบบปลายเปิด (Open-End Question)

ขนาดของกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็นผู้บริหารหรือผู้จัดการโรงงานของสถานประกอบการอุตสาหกรรมน้ำยางขึ้นในประเทศไทยจำนวน 54 รายทั่วประเทศ สามารถเก็บข้อมูล และนำมาใช้ในการวิจัยได้ 54 ราย คิดเป็นร้อยละ 72

การสัมภาษณ์เชิงลึกเป็นการเข้าไปสัมภาษณ์ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมน้ำยางชั้นจำนวน 3 รายเพื่อขอเข้าสัมภาษณ์และแจกแบบสอบถามเพื่อเก็บข้อมูลในเชิงลึกถึง ปัญหาที่เกิดจากการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรม น้ำยางชั้น ในประเทศไทย ในด้านการผลิต ด้านการเงิน ด้านการตลาด และด้านผลกระทบจากสภาวะแวดล้อมภายนอก

7.1 สรุปผลการวิจัย

การสรุปผลการวิจัยได้แยกออกเป็น 3 ตอนดังต่อไปนี้

7.1.1 ข้อมูลทั่วไปส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม

1. ผู้บริหารหรือผู้จัดการโรงงาน ส่วนใหญ่มีเป็นเพศชายมากกว่าเพศหญิง โดยมี เพศชายร้อยละ 72.20 และเพศหญิงร้อยละ 27.80
2. ผู้บริหารหรือผู้จัดการโรงงาน ส่วนใหญ่มีอายุอยู่ในช่วง 30-40 ปี โดยมีร้อยละ 42.60 รองลงมาคืออายุอยู่ในช่วง 40-50 ปีมีร้อยละ 25.90 กลุ่มที่มีอายุมากกว่า 50 ปีร้อยละ 25.90 และกลุ่มที่มีอายุน้อยกว่า 30 ปีขึ้นไปร้อยละ 5.60
3. ผู้บริหารหรือผู้จัดการโรงงาน ส่วนใหญ่มีการศึกษาระดับปริญญาตรี โดยมีร้อยละ 46.30 รองลงมาคือการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรีร้อยละ 35.20 และมีการศึกษาด้านต่ำกว่าปริญญาตรีร้อยละ 18.50
4. สถานประกอบการอุตสาหกรรมน้ำยางชั้น ส่วนใหญ่ได้รับการรับรองเครื่องหมายคุณภาพ ISO กลุ่ม 9000 โดยมีร้อยละ 90.70 รองลงมาซึ่งไม่ได้รับการรับรองเครื่องหมายคุณภาพใด ๆ เลยหรือกำลังจัดทำร้อยละ 9.30 และยังไม่มีการรับรองเครื่องหมายคุณภาพ ISO กลุ่ม 14000 และเครื่องหมายคุณภาพ มอก.กลุ่ม 18000
5. ขนาดของกิจการ(สินทรัพย์การลงทุน) ส่วนใหญ่เป็นกิจการขนาดกลาง(มีทรัพย์สินการลงทุน 5 1 ล้านบาท ถึง 200 ล้านบาท) โดยมีร้อยละ 63.00 รองลงมาคือรองลงมาเป็นกิจการขนาดเล็ก(มีทรัพย์สินการลงทุนไม่เกิน 50 ล้านบาท) และกิจการขนาดใหญ่(มีทรัพย์สินการลงทุนเกิน 200 ล้านบาท) โดยกิจการขนาดเล็กร้อยละ 24.10 และกิจการขนาดใหญ่ร้อยละ 13.00
6. รูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจ ส่วนใหญ่เป็นบริษัทจำกัด โดยมีร้อยละ 94.40 รองลงมาคือความเป็นเจ้าของธุรกิจแบบอื่น ๆ มีร้อยละ 5.60
7. ระยะเวลาในการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมน้ำยางชั้น ส่วนใหญ่มีระยะเวลาในการดำเนินงานต่ำกว่า 10 ปี ร้อยละ 38.90 รองลงมาคือระยะเวลาในการดำเนินงานอยู่ระหว่าง 15 - 20 ปี มีร้อยละ 37.00 มีระยะเวลาในการดำเนินงานมากกว่า 10 - 15 ปี มีร้อยละ 18.50 และมีระยะเวลาในการดำเนินงานมากกว่า 20 ปี มีร้อยละ 5.60

7.1.2 ค่าเฉลี่ยของระดับปัญหาการดำเนินงาน ของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมน้ำยางชั้น

ในภาพรวมของปัญหาในการดำเนินงานทั้ง 4 ด้าน ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางน้ำยางชั้น มีระดับปัญหาอยู่ในระดับปัญหาลดปานกลาง โดยที่ปัญหาด้านผลกระทบจากสภาวะแวดล้อมภายนอก มีปัญหาอยู่ในระดับมาก ส่วนปัญหาด้านการผลิต และการตลาดมีปัญหาลดปานกลาง ส่วนปัญหาด้านการเงินอยู่ในระดับน้อย โดยมีปัญหาด้านผลกระทบจากสภาวะแวดล้อมภายนอกเป็นลำดับที่ 1 ปัญหาด้านการผลิตเป็นลำดับที่ 2 ปัญหาด้านการตลาดเป็นลำดับที่ 3 และปัญหาด้านการเงินเป็นลำดับที่ 4

และเมื่อพิจารณาองค์ประกอบของปัญหาทั้ง 4 ด้าน

ด้านการผลิต ผู้ประกอบการอุตสาหกรรม น้ำยางชั้น มีระดับปัญหาอยู่ในระดับ ปานกลางมี 2 องค์ประกอบ คือ ปัญหาการวางแผนการผลิตเป็นลำดับที่ 1 และปัญหาการ ปฏิบัติการผลิต เป็นลำดับสุดท้าย ส่วนระดับปัญหาน้อยมี 2 องค์ประกอบ คือ ปัญหา การควบคุมการผลิต เป็นลำดับที่ 1 ปัญหาการควบคุมสินค้าคงคลังเป็นลำดับสุดท้าย

ด้านการเงิน ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมน้ำยางชั้น มีระดับปัญหาอยู่ในระดับ มากในองค์ประกอบ การคาดการณ์ถึงความต้องการเงินทุน ส่วนระดับปัญหาน้อยมี 2 องค์ประกอบคือ ปัญหา การจัดหาเงินทุนเป็นลำดับที่ 1 และปัญหาการจัดสรรเงินทุนไปในธุรกิจเป็นลำดับสุดท้าย

ด้านการตลาด ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมน้ำยางชั้น มีระดับปัญหาอยู่ในระดับปานกลาง มี 2 องค์ประกอบคือ ปัญหาราคาน้ำยางชั้น เป็นลำดับที่ 1 และปัญหาการส่งเสริมการตลาดน้ำยางชั้นเป็นลำดับสุดท้าย และระดับปัญหาน้อยมี 2 องค์ประกอบคือ ปัญหาการจัดจำหน่ายน้ำยางชั้นเป็นลำดับที่ 1 และปัญหาผลิตภัณฑ์น้ำยางชั้นเป็นลำดับสุดท้าย

ด้านผลกระทบจากสภาวะแวดล้อมภายนอก ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมน้ำยางชั้น มีระดับปัญหาอยู่ในระดับมากในองค์ประกอบของปัญหา การเมืองและกฎหมาย ส่วนระดับปัญหามานกลางมี 3 องค์ประกอบคือ ปัญหาสังคมและวัฒนธรรม เป็นลำดับที่ 1 ปัญหาเทคโนโลยีเป็นลำดับที่ 2 และ ปัญหาเศรษฐกิจและคู่แข่งชั้นเป็นลำดับสุดท้าย

7.1.3 การทดสอบความแตกต่างระหว่างลักษณะของการประกอบการกับระดับปัญหาการดำเนินงานของผู้ประกอบการน้ำยางชั้น

ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมน้ำยางชั้น ที่มีขนาดกิจการ รูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจ และระยะเวลาในการดำเนินงานที่แตกต่างกัน มีปัญหาในการดำเนินงานไม่แตกต่างกัน

จากผลการศึกษานี้ทำให้สามารถสรุปผลการทดสอบสมมติฐาน ได้ดังนี้

สมมติฐานข้อที่ 1 ขนาดของกิจการที่แตกต่างกันทำให้ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมน้ำยางชั้นมีปัญหาในการดำเนินงานต่างกัน

ผลการทดสอบสมมติฐานพบว่า ไม่เป็นไปตามสมมติฐาน คือ ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมน้ำยางชั้นที่มีขนาดของกิจการที่แตกต่างกันมีปัญหาในการดำเนินงานไม่แตกต่างกัน

สมมติฐานข้อที่ 1.1 ขนาดของกิจการที่แตกต่างกันทำให้ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมมีปัญหาในการดำเนินงานด้านการผลิตต่างกัน

ผลการทดสอบพบว่าไม่เป็นไปตามสมมติฐาน เนื่องจากผู้ประกอบการอุตสาหกรรมน้ำยางชั้นที่มีขนาดของกิจการที่แตกต่างกันทำให้ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมมีปัญหาในการดำเนินงานด้านการผลิตแตกต่างกัน

สมมติฐานข้อที่ 1.2 ขนาดของกิจการที่แตกต่างกันทำให้ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมมีปัญหาในการดำเนินงานด้านการเงินต่างกัน

ผลการทดสอบพบว่าไม่เป็นไปตามสมมติฐาน เนื่องจากผู้ประกอบการอุตสาหกรรมน้ำยางชั้นที่มีขนาดของกิจการที่แตกต่างกันทำให้ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมมีปัญหาในการดำเนินงานด้านการเงินไม่แตกต่างกัน

สมมติฐานข้อที่ 1.3 ขนาดของกิจการที่แตกต่างกันทำให้ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมมีปัญหาในการดำเนินงานด้านการตลาดต่างกัน

ผลการทดสอบพบว่าไม่เป็นไปตามสมมติฐาน เนื่องจากผู้ประกอบการอุตสาหกรรมน้ำยางชั้นที่มีขนาดของกิจการที่แตกต่างกันทำให้ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมมีปัญหาในการดำเนินงานด้านการตลาดไม่แตกต่างกัน

สมมติฐานข้อที่ 1.4 ขนาดของกิจการที่แตกต่างกันทำให้ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมมีปัญหาในการดำเนินงานด้านผลกระทบจากสภาวะแวดล้อมภายนอกต่างกัน

ผลการทดสอบพบว่าไม่เป็นไปตามสมมติฐาน เนื่องจากผู้ประกอบการอุตสาหกรรมน้ำยางชั้นที่มีขนาดของกิจการที่แตกต่างกันทำให้ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมมีปัญหาในการดำเนินงานด้านผลกระทบจากสภาวะแวดล้อมภายนอกแตกต่างกัน

8. ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการวิจัยเกี่ยวกับปัญหาการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางตั้งแต่ต้นน้ำจนถึงปลายน้ำ นั่นคือตั้งแต่การผลิตยางพาราจนถึงอุตสาหกรรมต่อเนื่องที่ใช้ประโยชน์จากน้ำยางชั้นและยางพารา ซึ่งจะช่วยเหลือบรรเทาปัญหาที่เกี่ยวข้องกับอุตสาหกรรมน้ำยางชั้นให้สามารถแข่งขันในตลาดโลกได้

2. ควรมีการทำวิจัยอุตสาหกรรมยางสังเคราะห์ซึ่งเป็นสินค้าทดแทนยางธรรมชาติได้ เพื่อวิเคราะห์ปัญหาการดำเนินงานของอุตสาหกรรมคู่แข่ง ข้อมูลที่ได้สามารถนำไปวิเคราะห์เชื่อมโยงเพื่อใช้วางแผนกลยุทธ์อุตสาหกรรมน้ำยางชั้นของไทยได้อย่างครบวงจรมากยิ่งขึ้น

9. เอกสารอ้างอิง

กรมเศรษฐกิจการพาณิชย์. 2521. รายงานผลการศึกษาวิจัย **น้ำยางชั้น: ฝ่าวิจัยสินค้าเกษตรกรรม(วส./วก.2)** กองวิจัยสินค้าและตลาด กรมเศรษฐกิจการพาณิชย์.

คณาจารย์โปรแกรมบริหารธุรกิจ. 2541. **ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับการประกอบธุรกิจ**. กรุงเทพฯ : ศูนย์หนังสือสถาบันราชภัฏสวนดุสิต.

ชูศรี วงศ์รัตน์. 2541. **เทคนิคการใช้สถิติเพื่อการวิจัย**. พิมพ์ครั้งที่ 7. กรุงเทพฯ. เทพนิมิตรการพิมพ์.

ทัศนาศ อุดมพันธ์. 2546. "การศึกษาปัญหาการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมสีกัดน้ำมันปาล์มดิบในประเทศไทย." วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตรบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

บุญชม ศรีสะอาด. 2535. **การวิจัยเบื้องต้น**. พิมพ์ครั้งที่ 2 กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.

บุญธรรม กิจปริดาภิสุทธิ. 2542. **เทคนิคการสร้างเครื่องมือรวบรวมข้อมูลสำหรับการวิจัย**. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยมหิดล.

เป็เรือง กิจรัตน์กร. 2543. **การจัดการอุตสาหกรรมและการผลิต**. กรุงเทพฯ : สถาบันราชภัฏพระนคร.

พรรณนุช ชัยปิ่นชนะ. 2541. **หลักการจัดการ**. เชียงใหม่: มหาวิทยาลัยพายัพ.

พวงรัตน์ ทวีรัตน์. 2543. **วิธีการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคม**. พิมพ์ครั้งที่ 8. กรุงเทพฯ: ศูนย์หนังสือจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

วรรณารด แสงมณี. 2543. **การบริหารธุรกิจ**. กรุงเทพฯ: งานตำราและเอกสารการพิมพ์.

วรรณารด แสงมณี. 2544. **องค์การและการจัดการ**. กรุงเทพฯ : ระเบียบทองการพิมพ์.

วินิจ วีระยางกูร. 2523. **การจัดการผลิต**. กรุงเทพฯ: ศูนย์หนังสือมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

ศิริวรรณ เสรีรัตน์. 2535. **หลักการตลาด**. กรุงเทพฯ : เอสเอ็ม เซอร์กิงเพรส.

สมชัย ดันดิธินวัฒน์. 2542 "พัฒนาการอุตสาหกรรมขนาดกลางและขนาดย่อม ของไทย" **วารสารส่งเสริมการลงทุน** . 10(2) : 25-26

สมยศ นาวิการ. 2525. **การบริหารธุรกิจ**. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

สุรินทร์ แดงอุทัย และคณะ. 2538. **การจัดการตลาดยางพารา**. สงขลา: สมาคมยางพาราไทย

เสาวนีย์ ก่ออุฏฺกฤษณ์. 2543. **การผลิตยางธรรมชาติ**. ปัตตานี: มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์

เสาวนีย์ ภักโรวาสน์. 2543. "การวิเคราะห์ปัจจัยที่มีผลต่ออุปสงค์การส่งออกผลิตภัณฑ์ยางที่สำคัญของไทย."

วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต(เศรษฐศาสตร์). บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

โสภา เพชรภาพ. 2532. "ความสัมพันธ์ของราคายางพาราในตลาดระดับต่าง ๆ ในประเทศไทยและปัจจัยที่มีผลกระทบ." วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต(เศรษฐศาสตร์เกษตร). บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ฮิเดอิชิโร นากามูระ .2543. ธุรกิจขนาดย่อมที่ท้าทายโลกอุตสาหกรรม. แปลโดยไว จามรมาน.กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

Kotler, P.2003. **Marketing Management**. 11 nd ed. New Jersey : Prentice-Hall,Inc.

Khamanarong.S. **Proceeding of International Seminar on SMEs in Asia** Held at Nagoya University, 1-3 March 2000,Japan

Industrial Restructuring Plan. “ปัญหาของอุตสาหกรรมยางพาราและผลิตภัณฑ์ยาง” [Online]. Available: <http://203.151.85.13/newirp/03revise/revise06.html>

สถาบันวิจัยยาง กรมวิชาการเกษตร. [Online]. Available: <http://www.rubberthai.com>